

BURMESE
CLASSIC
COM

လင်းစိစဉ်သည်

လွန်*တာမို

ခရမ်းပြာမာယာတံတား

၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၁၉၀၄၁၁
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၈၆၀၅၁၁
- ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊
ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျင်ရင်(ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။
- အုပ်စု ◆ ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉၅၁၆၂၀၃၁

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၉၅-၈၃

လွန်းတမို
ခရမ်းပြာ မာယာတံတား / လွန်းတမို ။- ရန်ကုန် ။
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
(၂၈၀) စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇.၇ စင်တီမီတာ
(၁) ခရမ်းပြာ မာယာတံတား

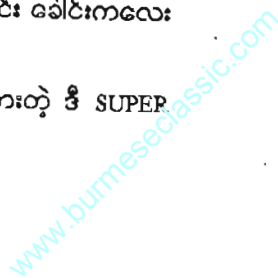
“ကဲ... ပြောပါဦး၊ မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ”
မျက်တောင်ရှည်တွေကို ပင့်ကော့၍ စားပွဲစွန်းတစ်ဖက်မှာ
ထိုင်နေသည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် အန်ကယ်ကြီးကို မော့
ကြည့်ကာ နှိုင်းက ဖြေသည်။

“ဟိုလေ... သမီးနာမည်က အနှိုင်းမဲ့ပါ”
မေးလိုက်တာက ရှင်းသလို ထူပိန်းနက်မှောင်သော ဆံပင်
ရှည်တွေကို ဖျတ်ခနဲ တဆတ်ဆတ်ခါလျက် နှိုင်း ဖြေလိုက်တာက
လည်း တိတိကျကျ။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းနာမည်က အနှိုင်းမဲ့ဆိုရင် မင်းကို
အန်ကယ်သိချင်တာလေးတစ်ခု မေးမယ်နော်၊ အန်ကယ်မေးတာကို
မလိမ်မညာဘဲ မင်း အမှန်အတိုင်းဖြေရမယ်နော်”

“ဟုတ် အန်ကယ်၊ သမီး မလိမ်ပါဘူး”
ကော့နက်သောမျက်တောင်ရှည်တွေကို တဖျတ်ဖျတ်ပုတ်
လျက် အန်ကယ်ကြီးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း နှိုင်း ခေါင်းကလေး
ညှိတ်ကာ ဖြေမိ၏။

“မဟာကုဋေကုဋာကုမ္ပဏီကြီးက ဖွင့်ထားတဲ့ ဒီ SUPER

MARKET ကြီးမှာ အလုပ်လျှောက်ဖို့ မင်း ဘာကြောင့် ရွေးချယ်လိုက်ရသလဲဆိုတာ အန်ကယ် သိချင်တယ်”

“ရှင် အန်ကယ်”

ဒီမေးခွန်းကို နှိုင်း ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ စကားတွေကို တစ်ခုမကျန် ဖြေချပစ်လိုက်ဖို့ နှိုင်းအတွက် လိုအပ်သလား။ နှိုင်း တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ပြုံးမိ၏။

“ဖြေလေ သမီး၊ သမီးကို အန်ကယ် မေးနေတယ်လေ၊ သမီးမှာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေရှိနေလို့ ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ SUPER MARKET ကြီးမှာ အလုပ်လျှောက်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်တာလဲ”

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးလိုက်သံကြားလိုက်ရတော့မှ နှိုင်း သတိပြန်ဝင်လာပြီး နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးမဲ့လေးကို လျှော့ချပစ်ကာ အန်ကယ်ကြီးမေးတာကို ဖြေသည်။

“ဟို... ဟိုလေ၊ သမီး အရမ်းမုန်းတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဒီကုမ္ပဏီမှာရှိနေလို့ ဒီမှာ အလုပ်လျှောက်ဖို့ သမီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ သူနဲ့တွေ့ရင် အမုန်းတွေ နာကြည်းချက်တွေနဲ့ သူ့ကို ပြန်ရင်ဆိုင်ပြီး သမီးရစရာရှိတဲ့အကြွေးကို ပြန်တောင်းချင်လို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်၊ အကြွေး ဟုတ်လား၊ ဘာအကြွေးလဲ၊ ဘာနဲ့ပြန်ဆပ်ရမယ့်အကြွေးလဲ”

အန်ကယ်ကြီး မျက်တောင်တွေပင့်ကော့တက်သွားတာက တအံ့တဩ။

ဒါကိုကြည့်ကာ နှိုင်းက နှုတ်ခမ်းလေးကို ထပ်မံမိ၏။ ပြီးတော့မှ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့အတိုင်း ပြောင်ပဲဖြေချလိုက်သည်။

“ဘာနဲ့ပြန်ဆပ်ရမယ့် အကြွေးလဲဆိုရင် သူ့နှလုံးသားထဲက ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေ၊ ငိုရှိုက်သံတွေနဲ့ သူ သမီးကို ပြန်ဆပ်ရမယ့် အကြွေးပါ အန်ကယ်”

“ဘာ၊ ဘယ်လို”

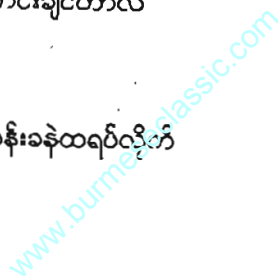
အန်ကယ်ကြီးက ထိတ်လန့်တကြားဟန်ကလေးနှင့် နှိုင်း မျက်ဝန်းတွေကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ထိုင်ခုံနောက်မှာမှီထားသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကပါ ရှေ့ကိုကိုင်ကျလာသည်။ ပြီးတော့ ကောက်ကွေးကြောင်းမညီသော မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် အပေါ်ကိုညွတ်ကွေး ကျုံ့တက်သွားခဲ့ကာ ဖြူသောမျက်နှာကပါ သိသိသာသာကလေး နီရဲသွားခဲ့၏။

“နှလုံး၊ နှလုံးသားထဲကကျလာတဲ့ မျက်ရည်စက်တွေ ငိုရှိုက်သံတွေနဲ့ သူ့ပြန်ဆပ်ရမယ့်အကြွေးကို လိုချင်လို့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ သမီးက အလုပ်လာလျှောက်တာ ဟုတ်လား၊ ဒါ... ဒါဆို နာကြည်းချက်တွေ တပွေ့တပိုက်နဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကို သမီးရောက်လာတာပေါ့၊ ကဲ... ဖြေပါဦး၊ ဒီအကြွေးကို ဘယ်သူ့ဆီက သမီး ပြန်တောင်းချင်တာလဲ”

“ဒေါ်သွန်းသီရိဆီကပါ”

“ဟေ...”

နှိုင်းဖြေသံအဆုံးမှာ အန်ကယ်ကြီးက ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်

သလို သူ့ရဲ့ပါဝါမျက်မှန်ထူကြီးကပါ စားပွဲပေါ်ကို ဒေါက်ခနဲပြုတ်ကျ သည်။

ပြီးတော့လည်း ပြိုပျက်သွားသော အန်ကယ်ကြီးမျက်နှာ သည် တစ်စစီအက်ကွဲသွားသော မှန်တစ်ချပ်ကဲ့သို့ပင်။

နဖူးပြင်ပေါ်ကို ကျလာသည့် ဆံပင်မျှင်မျှင်လေးတွေကို လည်း ခါထုတ်သပ်တင်လိုက်ဖို့ အန်ကယ်ကြီး သတိမရ။

“ဒေါ်... ဒေါ်သွန်းသီရိဆီကနေ ဒီအကြွေးကို မင်းက ပြန်တောင်းချင်တာ ဟုတ်လား အနှိုင်းမဲ့၊ မင်း... မင်း နားမလည် ဘူးလား။

ဒေါ်သွန်းသီရိဆိုတာ ဒီမဟာကုဋေကုမ္ပဏီလီမိတက် ကြီးမှာ ရှယ်ယာတွေအများဆုံးထည့်ထားပြီး ကုမ္ပဏီရဲ့ SUPER MARKET ကြီးကို ကိန်းခန်းကြီးကြီးနဲ့ တခမ်းတနား ဦးဆောင်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌလေ၊ ဒါကိုတောင် မင်းက မလေးမစားနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီ ထဲကိုလာပြီးတော့ သူ့ကို တုဖက်ပြိုင်ချင်လို့ ရမလား၊ မင်းကွာ၊ မင်း... မင်း”

အန်ကယ်ကြီးက ခေါင်းကိုလည်း အဆက်မပြတ်ခါသည်။

နှိုင်းကိုလည်း မကျေမနပ်ကြည့်၏။

ဒါပေမဲ့ နှိုင်းကတော့ တုန်လှုပ်မသွားခဲ့ပါ။ ကျောပြင်လေး နောက်က ဆံပင်ရှည်တွေကို ရှေ့သို့ရောက်အောင် နှိုင်း ဆွဲယူလိုက် ကာ နှုတ်ခမ်းမဲ့လေးနဲ့ပဲ အန်ကယ်ကြီးကို နှိုင်း ဆက်ပြောသည်။

“အဟွန်း၊ ဒေါ်သွန်းသီရိအကြောင်းကို သမီး ညီမိတယ်

အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဂရုမစိုက်လို့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ သမီး အလုပ်လာလျှောက်တာလေ အန်ကယ်ရဲ့”

“ဟင်”

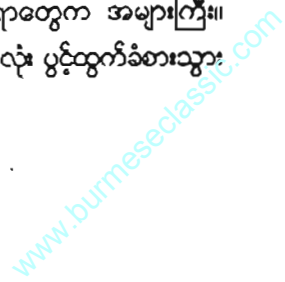
ထိတ်လန့်ဖြူဖျော့စွာ နှိုင်းမျက်နှာကို အန်ကယ်ကြီး မော့ ကြည့်သည်။

“နေ... နေပါဦး အနှိုင်းမဲ့၊ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်သူကမှ မော့မကြည့်ရဲအောင် ရိုသေလေးစားရတဲ့ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်သွန်း သီရိကို မင်းက ဂရုမစိုက်ဘူး။ အရမ်းလည်း နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့တယ် ဆိုတော့ ပြောပါဦး၊ မင်းလို ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ပုံစံကလေးနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လာလျှောက်နေရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် က ဘာဖြစ်လို့ ဒေါ်သွန်းသီရိကို မုန်းခဲ့တာလဲ”

“သမီးတို့ မိသားစုလေးရဲ့ဘဝကို ဖျက်သွားလို့ မုန်းခဲ့တာ ပါ”

“ဘုရားရေ ဒေါ်သွန်းသီရိက သမီးတို့မိသားစုလေးရဲ့ ဘဝ ကို ဖျက်သွားလို့ သမီးက မုန်းခဲ့တာ ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး၊ အန်ကယ် နားလည်အောင် သမီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြေပါဦး၊ သူက သမီးတို့ မိသားစုလေးဘဝကို ဘယ်လိုဖျက်ခဲ့တာလဲ”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ နှိုင်း ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်ပါ။ ပြောရမည် ဆိုလျှင် အဖြစ်အပျက်တွေ၊ အကြောင်းအရာတွေက အများကြီး။ ဒါတွေကိုသာ နှိုင်း ပြောပြရလျှင် နှိုင်းရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်ခံစားသွား ရမှာ သေချာသလောက်ရှိ၏။

အန်ကယ်ကြီးကလည်း တည်တင်းသော နှိုင်းမျက်နှာကလေးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံးငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ စားပွဲပေါ်က မျက်မှန်အထူကြီးကိုလည်း မျက်နှာမှာ အန်ကယ်ကြီး ပြန်ကောက်တပ်သည်။ ပြီးတော့ နဖူးပေါ်က ဆံပင်တွေကြားထဲ လက်ချောင်းတွေ ထိုးသွင်းကာ အန်ကယ်ကြီး ပြန်သပ်တင်နေ၏။

“ဖြေလေ အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းကို အန်ကယ် မေးနေတယ်လေ”

“ဒါဆို ဒီဓာတ်ပုံကို အန်ကယ် မြင်ဖူးသလား၊ ဒီဓာတ်ပုံထဲမှာပါတဲ့ မိသားစုလေးကို အန်ကယ် သိသလား”

နှိုင်း လွယ်ထားတဲ့ အိတ်ကလေးထဲကနေ ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံကိုဆွဲထုတ်ကာ အန်ကယ်ကြီးရှေ့က စားပွဲပေါ်ကို နှိုင်း လှမ်းတင်ပေးလိုက်သည်။

“ပြစမ်းကွာ၊ ဘယ်ဓာတ်ပုံလဲ”

ဓာတ်ပုံလေးကို အန်ကယ်ကြီးက သွက်သွက်လေးကောက် ယူကြည့်၏။

“ဟာ... ဒါ... ဒါ ဟိုတုန်းက နာမည်အရမ်းကြီးခဲ့တဲ့ မိုးတိမ်နန်းတော်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး ဦးနိုင်သိမ်ရဲ့ မိသားစုဓာတ်ပုံပဲ၊ ဒါ မိုးတိမ်နန်းတော်ကုမ္ပဏီ ဖွင့်ပွဲနေ့က ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတဲ့ သူ့သမီးလေးက ကုမ္ပဏီကို ဖဲကြိုးဖြတ်ဖွင့်ပေးနေတဲ့ ဓာတ်ပုံလေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲနဲ့ ဒီဓာတ်ပုံကို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာလာထုတ်ပြနေတာလဲ၊ ကဲ... အန်ကယ်ကို မင်း ဖြေစမ်း”

“အဲဒီကိုးနှစ်သမီးလေးက ကျွန်မပဲ အန်ကယ်”

“ဘာ”

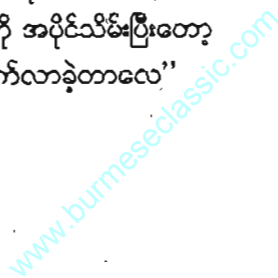
မျက်မှန်ထူကြီးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲချွတ်ကာ နှိုင်း မျက်နှာလေးကို အန်ကယ်ကြီးက အထိတ်တလန့်နဲ့ မော့ကြည့်လိုက်ပြန်ပြီ။

“မင်း... မင်း မဟုတ်တာတွေ လာမပြောနဲ့နော်၊ အနှိုင်းမဲ့၊ ငါကြားဖူး မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ဒီဓာတ်ပုံထဲမှာပါတဲ့ ကိုးနှစ်သမီးအရွယ် ကောင်မလေးဟာလည်း အခုလောက်ဆိုရင် သူ့အဖေ ချမ်းသာသလို သူလည်း အရမ်းချမ်းသာနေလောက်ပြီ၊ မင်း... မင်း မဟုတ်တာတွေ ဒီမှာလာမပြောနဲ့”

အန်ကယ်ကြီးက လက်မခံနိုင်စွာ ဘယ်လိုပဲ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းငြင်း နှိုင်းကတော့ နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ မဲ့ပြုံးလေး ပြုံးလို့ရယ် ပါပဲ။

“အန်ကယ်ရယ်၊ သမီး အခုပြနေတဲ့ဓာတ်ပုံကို အန်ကယ် သေသေချာချာကြည့်ပါဦး၊ ဒီဓာတ်ပုံနောက်မှာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံကြီးဟာ အန်ကယ်တို့ အခုဖွင့်ထားတဲ့ မဟာကုဋေကုဋာ စုပါမားကက်နဲ့ ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံကြီးလေ အန်ကယ်ရဲ့ ဒေါ်သွန်း သီရိဟာ မေမေဆုံးသွားလို့ သမီးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုအဖြစ်နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဖေဖေကို အတင်းရအောင်လက်ထပ်၊ ချမ်းသာသမျှ ဖေဖေရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို အပိုင်သိမ်းပြီးတော့ ဒီအဆင့်အထိရောက်အောင် သူ့ဘဝက တက်လာခဲ့တာလေ”

“ဟင်”

“အန်ကယ်ရယ်၊ သမီးက မဟုတ်တာတွေပြောပြီး အန်ကယ်ကို လာလိမ့်ပါ့မလား။ အန်ကယ်က ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီးတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိအကြောင်းကို သေသေချာချာမသိသေးဘူး ထင်တယ်။ အင်းပေါ့လေ။ ဒေါ်သွန်းသီရိကလည်း မွတ်နေအောင် အရမ်းလည်တော့ ဖေဖေဆီကရလိုက်တဲ့ မိုးတိမ်နန်းတော်ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပြီး ဝန်ထမ်းအသစ်တွေနဲ့ မဟာကုဋေ ကုမ္ပဏီကုမ္ပဏီလီမိတက်ကြီးကို ရှယ်ယာရှင်တွေနဲ့ အသစ်ဖွင့်ခဲ့တာကိုး”

“မင်းပြောနေတာ တကယ်နော် အနှိုင်းမဲ့”

“ဟာ... သမီး တကယ်ပြောနေတာပါ အန်ကယ်ရဲ့”

“ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ်၊ ငါ သတင်းသွဲ့သွဲ့ကြားတာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ သားတစ်ယောက်အမေဘဝမှာ တောင် တင်းရင်းအိစက်နေအောင် အရမ်းလှခဲ့တယ်ဆိုလား။ ဒါ... ဒါဆို မင်းက ဦးနိုင်သိခံရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးပေါ့။ နေပါဦး။ ဟိုတုန်းက အရမ်းချမ်းသာခဲ့တဲ့ မင်းက အခု ဘာဖြစ်လို့ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ လေးဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်သွားရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ အန်ကယ်”

အန်ကယ်ကြီးက ကရုဏာသက် အံ့ဩစွာ နှိုင်း မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ပြီး အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူသည်။ နှိုင်းက ကိုယ်စပြောရမယ့်စကားကို စဉ်းစားပြီးတော့မှ အန်ကယ်ကြီးနားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်၏။

“သမီးကိုးနှစ်သမီးအရွယ် မေမေ မဆုံးခင်က ဒီကုမ္ပဏီကြီး

ကို ဖဲကြိုးလေးဖြတ်ပြီး ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့အတူ ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ သမီးတို့မိသားစုလေးဟာ အရမ်းကိုပဲ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ခဲ့သလို အပူအပင်ဆိုတာ ဘာမှမရှိတဲ့ဘဝနဲ့ နေလာခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့ တစ်နေ့မှာ ကိုးနှစ်သားအရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ ဖေဖေ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လာလျှောက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အလုပ်လျှောက်တဲ့ နေရာက ဖေဖေကုမ္ပဏီရဲ့ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား ဝန်ထမ်းနေရာပါ အန်ကယ်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ဒီလောက် ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိက သမီးဖေဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းအဖြစ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်”

အန်ကယ်ကြီး ဘုရားတကာ မျက်လုံးပြူးနေ၏။

“ပြောရမယ်ဆိုရင် သမီးမေမေရယ်၊ သမီးဖေဖေရယ်၊ ဒေါ်သွန်းသီရိရယ်က ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ပြိုင်ဘက်တွေပါ”

“ဪ၊ ဪ”

“ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမှာ မေမေက ချမ်းသာပြီး သုံးနိုင်စွဲနိုင်ဝတ်နိုင်စားနိုင်သလောက် ဒေါ်သွန်းသီရိက ဆင်းရဲပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ ဒေါ်သွန်းသီရိ ဆင်းရဲခဲ့သလဲဆိုရင် ပွဲလမ်းသဘင်ရှိတဲ့ နေရာတွေကိုသွားပြီး လျှာတစ်လစ်လေးတွေ ထုတ်ထုတ်ပြတဲ့ စက္ကူ

ရှက်ကလေးတွေကို လိုက်ရောင်းရတဲ့အထိ ဒေါ်သွန်းသီရိက ဆင်းရဲခဲ့တာပါ။”

“အို... ကြည့်စမ်း”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ မေမေကို မနာလိုစိတ်နဲ့ အတင်းလိုက်ပြိုင်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းစာတော်တဲ့နေရာမှာ ပြိုင်သလို အားကစားမှာလည်း ပြိုင်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေအချစ်ကိုရဖို့လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ ဘယ်လိုပဲပြိုင်ပြိုင် မေမေကိုတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိ မနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်တော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက လက်ထပ်ယူပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါ်သွန်းသီရိက ဆင်းရဲတဲ့လူတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။

ဟော... သူတို့ ပြန်တွေ့ကြတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက သမီးကိုမွေးပြီး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးတွေဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်သွန်းသီရိက သမီးနဲ့ရွယ်တူ သားတစ်ယောက်ကိုမွေးပြီး ယောက်ျားဆုံးသွားလို့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေပြီလေ။ ဒါကို ဖေဖေက သနားပြီး ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ပေးခေါ်ထားလိုက်တာ။ မေမေ နလုံးရောဂါနဲ့ဆုံးသွားတော့ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အောက်ခြေသိမ်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိက ဖေဖေကို မာယာတွေအမျိုးမျိုး ဖြူဆွယ်ပြားယောင်းမှုတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ အတင်းအကျပ်ရအောင် လက်ထပ်ယူသွားလို့ သမီးတို့မိသားစုဘဝလေး ပျက်ခဲ့ရတာပါ။”

နှိုင်းက ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောနေသလို အန်ကယ်ကြီး

လင်းလက်အိမ်စာဖေ့

ကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လေး နားထောင်ပြီး မျက်တောင်မခတ်နိုင်အောင် အံ့သြစုပ်သတ်လျက်။

“သမီးရယ်၊ ခုချိန်မှာ ဒီလောက်ကျိကျိတက်အောင်ချမ်းသာပြီး ဘယ်သူကမှ ပြိုင်လို့မရတဲ့ဘဝနဲ့ မဟာကုဋေကုဋာကုမ္ပဏီ လိမိတက်ကြီးကို ဦးဆောင်နေတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ပွဲဈေးလေးတွေမှာ လိုက်ပြီး လက်ထိုးစက္ကူရုပ်ကလေးတွေ လိုက်ရောင်းခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ တော်တော်မယုံနိုင်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ် အပျက်တွေပဲ ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ သမီးဖေဖေက လက်ထပ်ယူလိုက်ရတယ်ဆိုတော့ သမီးတို့ဇာတ်လမ်းလေးက တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသွားပြီပေါ့။ ကဲ ... ပြောပါဦး။ နောက်တော့ သူတို့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ...”

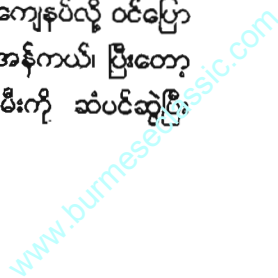
နှိုင်းက နဖူးလေးပေါ်ဝဲကျလာသည့် ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပါသည်။

“အန်ကယ်ကြီးက မျက်တောင်ကိုမခတ်နိုင်တော့ဘဲ နှိုင်း မျက်နှာလေးကိုပဲ ငေးကြည့်နေ၏။

ဒီအကြောင်းတွေ ဆက်ပြောလျှင် နှိုင်း မျက်ရည်ကျရတော့မည်။

“ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ လက်ထပ်ယူပြီး အိမ်ပေါ်ကို ဒေါ်သွန်းသီရိ တက်လာတဲ့အချိန်မှာ သမီးက မကျေနပ်လို့ ဝင်ပြောတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိက သမီးကို ရိုက်တယ်လေ အန်ကယ်၊ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းလေးရှေ့မှာ သူက သမီးကို ဆံပင်ဆွဲပြီး

လင်းလက်အိမ်စာဖေ

ဆောင့်တွန်းလို့ သမီးတစ်ယောက်တည်း ငိုခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်”

“အို... သမီးလေးရယ်၊ သမီးလေးပြောတာကိုကြားရတာ အန်ကယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါဆို ဒေါ်သွန်းသီရိကို သမီး ဖေဖေက ရအောင်လက်ထပ်ယူလိုက်တာ သမီးမေမေကို ပြိုင်ဘက် ဘဝက မုန်းခဲ့တဲ့အငြိုးနဲ့ ရအောင်လက်ထပ်ယူခဲ့တာပေါ့၊ ဒီအငြိုးနဲ့ သမီးကို နှိပ်စက်ခဲ့တာပေါ့”

နှိုင်း ပြောရင်း မျက်ဝန်းလေးထဲမှာ မျက်ရည်လေးတွေ ဝေ့တက်လာပြီ။

အန်ကယ်ကြီး မမြင်အောင်လည်း နှိုင်းက မျက်နှာလေးကို ငုံ့ချပစ်မိသည်။

သည်လို ငုံ့ချပစ်လိုက်စဉ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အင်းခနဲရှိက်သံ လေး နှိုင်းဆီက ထွက်လာတော့ အန်ကယ်ကြီးမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက် ကာ လက်ကလေးကို ပျာပျာသလဲကာလျက်-

“ဟာ... မငိုနဲ့လေ သမီး၊ သမီး မငိုနဲ့လေ၊ ဒေါ်သွန်းသီရိနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီးရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေကို အန်ကယ်ကြီး သိအောင် အမှန်အတိုင်းပြောပြ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ အန်ကယ် နားထောင် မယ်၊

ဒါမှ ဒေါ်သွန်းသီရိကို သမီးဘယ်လောက်ထိမုန်းခဲ့ နာကြည်း ခဲ့တယ်ဆိုတာ အန်ကယ် သိမယ်”

“အဟင့် သမီး နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်”

မျက်နှာလေးကို ငုံ့ချထားလျက် မျက်ရည်လေးတွေကို နှိုင်း သုတ်ပါသည်။

“အိမ်ပေါ်ကိုရောက်လာတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိက သမီးကို ဘယ် လောက်ထိနှိပ်စက်ခဲ့သလဲဆိုရင် သမီးရဲ့မျက်နှာလေးဟာ သူ့အရမ်း မုန်းတဲ့ သမီးမေမေ ဒေါ်မြသွေးချယ်နဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး သမီးကို ရိုက်ပါတယ်၊ ဖေဖေ ကုမ္ပဏီကို ထွက်သွား တာနဲ့ သမီးကို ထိုင်ထလုပ်ခိုင်းပါတယ်”

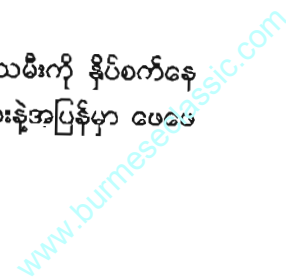
“အိုကွယ်”

အန်ကယ်ကြီးက မငိုနဲ့ပြောပေမယ့် တစ်ပေါက်ပြီးတစ် ပေါက်ကျလာရသည့်မျက်ရည်စက်ကလေးတွေကိုတော့ နှိုင်း ဘယ်လို မှမထိန်းနိုင်တော့ပါ။

“ထမင်း... ထမင်းစားရင်လည်း မေမေရှိတုန်းက စားခဲ့ ရတဲ့ ဆုံလည်ထမင်းစားပွဲကြီးပေါ်မှာ မစားရတော့ဘဲ နောက်ဖေးမီးဖို ခန်းကလေးထဲမှာ ဟင်းကလေးတွေပုံပေးပြီး စားခိုင်းလို့ သူ့ကို ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး သမီးတစ်ယောက်တည်း စားခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်၊ အဟင့်... ဟင့်”

“အို... သမီးလေးရယ်၊ ဒါဆို သမီးလေးကို ဒေါ်သွန်းသီရိ က တော်တော်ရက်စက်ခဲ့တာပေါ့၊ နောက်တော့... နောက်တော့ သမီးတို့အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဟင်”

“နောက်မကြာခင်တစ်ရက်မှာတော့ သမီးကို နှိပ်စက်နေ တာတွေ ဖေဖေ သိသွားပြီး ကုမ္ပဏီကနေ ကားနဲ့အပြန်မှာ ဖေဖေ

နဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ ကားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြပါ တယ်။ အရက်မူးနေတဲ့ ဖေဖေက ဘာကိုမှမသိတော့ဘဲ ကားကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့မောင်းရင်း လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်ကို ဝင်တိုက်မိသွား ပါတယ်”

“အို... အဲဒီလို တိုက်မိတော့ ဦးနိုင်သိခံဟာ ဘာဖြစ်သွား လဲဟင်၊ သူသေသွားလား”

“ဟင့်အင်း အန်ကယ်၊ မသေပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...”

“ပြောလေ သမီး၊ မသေဘူးဆိုရင် သူ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“ခေါင်းကိုထိပြီး သတိပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ အရူးကြီး တစ်ယောက်လို ဖေဖေဖြစ်သွားပါတယ်။ ကိုယ်အောက်ပိုင်းသေပြီး တော့လည်း Wheel Chair လေးပေါ်ကို ဖေဖေ ရောက်သွားပါတယ်”

“အို... သမီးလေးရယ်”

“နောက်တော့ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခြမ်းသေပြီး ဦးနှောက် မမှန်တော့သလိုဖြစ်သွားတဲ့ ဖေဖေဆီကနေ ဘဏ်ငွေစာရင်းစာအုပ် တွေ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းထဲမှာ လည်ပတ်နေတဲ့ငွေတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အားလုံး ဒေါ်သွန်းသီရိက သူနာမည်တွေနဲ့ လွှဲယူလိုက်ပါတယ်။ ဖေဖေကလည်း အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ သမီးကို သူ့သမီး လို့တောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး”

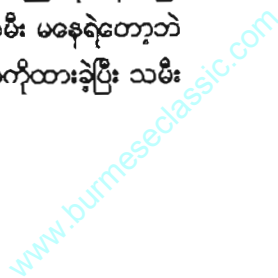
“အို... အဲဒီတုန်းက သမီးအသက်က ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲရှိသေး တယ်၊ ဟုတ်လား”

ချွတ်ထားသည့် ပါဝါမျက်မှန်ထူကြီးကို အန်ကယ်ကြီး ပြန် တပ်လိုက်ရပြန်ပြီ။

“အဟင့်... ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ အဲဒီတုန်းက သမီး အသက်က ဆယ့်နှစ်နှစ်ပါ။ ဖေဖေ ကျန်းမာရေးမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲသွားတော့ ကျောင်းတက်ရင်လည်း မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနဲ့ ဘတ်စ်ကားလေးကို တိုးစီးပြီး သမီး ကျောင်းတက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဝတ်အစားအသစ်တွေကိုလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိက ဝယ်ပေးတော့ လို့ ဂါဝန်အပြဲလေးတွေကို အပ်ကလေးနဲ့ချုပ်ပြီး သမီး ပြန်ဝတ်ရပါ တယ်။ ညအိပ်တော့လည်း ခြံထဲက ဂိုဒေါင်အပျက်ကလေးထဲမှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရမယ်ဆိုလို့ အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

“ဒေါ်... ဒေါ်သွန်းသီရိ တော်တော်ရက်စက်တာပဲ၊ ကဲ... ဆက်ပြောပါဦး၊ ဆက်ပြောပါဦး၊ နောက် အဲလိုနေရင်းနဲ့ သမီးတို့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ”

“နောက်တော့ မေမေရှိတုန်းက ခန့်ထားတဲ့ ထမင်းချက် အဝတ်လျှော်တွေ မေမေရဲ့ သစ္စာရှိလှယုံအလုပ်သမားတွေအားလုံး ကို အလုပ်ကထုတ်ပစ်ပြီး အရမ်းနှိပ်စက်၊ အရမ်းစရိုက်ကြမ်းတဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးအိမ်ဖော်မိန်းမကြီးတွေကို ဒေါ်သွန်းသီရိက ခန့်လိုက်ပါ တယ်။ သူတို့ကလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိ အမိန့်တစ်ခုတည်းကိုပဲ နာခံပြီး သမီးကို ဝိုင်းနှိပ်စက်ကြလို့ အဲဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ သမီး မနေရဲတော့ဘဲ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ စိတ္တဇဝေဒနာသည် ဖေဖေကိုထားခဲ့ပြီး သမီး ထွက်ပြေးခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်”

“အို... အဲဒီလို ကြောက်ပြီးထွက်ပြေးတော့ သမီး ဘယ် ကိုရောက်သွားသလဲဟင်”

“မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်မှာ မြောက်ဥက္ကလာအိုင်းထိပ် နားက လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းလေးပေါ်ကို ရောက်သွားပြီး လမ်း ဘေးမှာ တရှုပ်ရှုပ်လေး ထိုင်ငိုနေတာတွေ့လို့ ကုန်စိမ်းသည်မကြီး ဒေါ်ရွှေရွက်က သမီးကို ခေါ်သွားခဲ့တာပါ”

“အို... အဲဒီလိုခေါ်သွားတော့ သမီး ဘယ်ကိုရောက်သွား သလဲဟင်”

“ရေဝေးသချိုင်းကိုသွားတဲ့ လမ်းဘေးက ရပ်ကွက်လေး တစ်ခုထဲကို သမီး ရောက်သွားပါတယ်။ သူက သူ့ကလေးတွေ တစ်ပုံကြီးကိုလည်း သမီးကို ထိန်းခိုင်းပါတယ်။ အဝတ်တွေလည်း လျှော်ခိုင်းပါတယ်။ အဟင့်... ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကိုပါ မချက် တတ်ချက်တတ်လေးနဲ့ သမီး ချက်ခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်။ အဲဒါ ထမင်းအိုးပျော့သွားရင်လည်း ဒေါ်ရွှေရွက်က သမီးကို ရိုက်တယ်။ ထမင်းအိုးတူးသွားရင်လည်း သမီးငယ်ထိပ်ကို ဒေါက်ခနဲ ဒေါက်ခနဲ နေအောင် ခေါက်တယ်”

“ကြည့်စမ်း”

အန်ကယ်ကြီးဖြစ်နေတာ ပင့်သက်ပဲ ရှိုက်ရတော့မလား။ ဒေါသပဲ ဖြစ်ရတော့မလား။

“အဲဒါလေ အဲဒီလောက်ခိုင်းတာတောင် သမီး အိပ်ရတော့ စောင်မပါ။ ခေါင်းအုံးမပါဘဲ လက်ကလေးကို ခေါင်းခုပြီး နောက်ဖေး

လင်းလက်အိမ်စာပေ

ဒီလိုချောင် ကြမ်းပြင်လေးပေါ်မှာ ညတိုင်း သမီးတစ်ယောက်တည်း အရမ်းကြောက်ပြီး အိပ်ခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးနိုင်သိန်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ဒီလိုဘဝမျိုး ကြုံလိုက်ရတာ ဒေါ်သွန်းသီရိ ရက်စက်ခဲ့လို့ဆိုတာ သေချာနေပြီပေါ့”

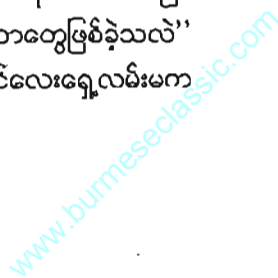
အန်ကယ်ကြီး မျက်မှန်ကို နောက်တစ်ကြိမ်ရွတ်ပြန်သည်။

“ဝတ်ရတော့လည်း ဒေါ်ရွှေရွက်ဝယ်ပေးတဲ့ တစ်ပတ်နွမ်း အဟောင်းအကျဆိုင်က အင်္ကျီအဟောင်း၊ ထဘီအဟောင်းလေးတွေ ကိုပဲ သမီး ဝတ်ခဲ့ရတာလေ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သတိရပြီး ညတိုင်း လည်း နောက်ဖေးရေတိုင်ကီလေးနားမှာ သမီး ထိုင်ငိုခဲ့ရတယ်။ ညအိပ်ရင်လည်း ဖေဖေ နေကောင်းပြီး သမီးလေးရှိနေတာကို ပြန် သတိရလာပါစေဆိုပြီး ဆုတောင်းပြီးမှ သမီး အိပ်တယ်။ နောက် တော့ သူ့အိမ်ကအလုပ်တွေ ခိုင်းရတား အားမရတော့ဘဲ ရေဝေးသွား တဲ့ ကားလမ်းမကြီးဘေးက ကြုံရည်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလေးမှာ သမီး ကို အလုပ်သွင်းပေးလိုက်လို့ တစ်နေ့နှစ်ရာနဲ့ သမီးလက်မောင်းလေး တွေ ပြုတ်ကျမတတ်ဖြစ်အောင် ကြုံရည်ကြိတ်စက်ကလေးကို သမီး တစ်နေ့ကုန်လှည့်ခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်။ တစ်နေ့မှာတော့လေ မမျှော်လင့်ဘဲ အဟင့်... အဟင့်”

“အဲ... သမီးလေး ငိုရပြန်ပြီ သမီးလေးရယ်။ ဆက်ပြော ပါဦး။ တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သမီးလေး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ”

“သမီး... သမီးရောင်းတဲ့ ကြုံရည်ဆိုင်လေးရှေ့လမ်းမက

လင်းလက်အိမ်စာပေ

နေ အသုဘပို့တဲ့ကားတန်းကြီးတစ်ခု ဖြတ်သွားတယ်လေ၊ ကားတွေ မှာရေးထားတဲ့ စာတန်းတွေကို သမီး အမှတ်တံဆိပ်ကြည့်လိုက် မိတော့ ဦးနိုင်သိမ် အသက်သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ် မန်းနေးဂျင်း ဒါရိုက်တာ မိုးတိမ်နန်းတော်ကုမ္ပဏီလို့ ရေးထားတာ တွေ့လိုက်ရတာ လေ အန်ကယ်ရဲ့ အဟင့်”

“အို... ကြည့်စမ်း၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ဖေဖေ ဆုံးတာကိုသိပြီး ကြိတ်လက်စ ကြံရည် ကြိတ်စက်လေးကို ရပ်ထားခဲ့ပြီး အသုဘပို့ကားတန်းကြီးနောက် ကို ဆံပင်စုတ်ဖွားလေးနဲ့ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျပြီး အရူးမလေးတစ်ယောက်လို သမီး ပြေးလိုက်ခဲ့ရပါတယ်၊ ရေဝေး သချိုင်းကို သမီးရောက်သွားတော့ သူတို့က ဖေဖေရှပ်အလောင်းကို တောင် မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲကို ထည့်ကြတော့မှာလေ၊ ဒါကို လူအုပ် ကြားထဲကနေ အတင်းတိုးဝှေ့ဝင်ပြီး ဖေဖေရှပ်အလောင်းကို သမီး သွားကြည့်တော့ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ မန်နေဂျာတွေ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း တွေက ဘယ်ကဆင်းရဲသား စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ ကောင်မလေးက လာကြည့်နေတာလဲဆိုပြီး မောင်းထုတ်ဆွဲထုတ်ကြလို့ ဖေဖေ အလောင်းကိုတောင် မမြင်လိုက်ရဘဲ ဘယ်သူမှမသိအောင် တိုင် ကလေးနဲ့ကွယ်ပြီး သမီး ငိုခဲ့ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်”

“အန်... အန်ကယ်ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်”

“အခုတော့ သမီးအသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ အန်ကယ်၊

အိမ်ထောင်ပျက် ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကြီးထဲ ကို သမီး ပြန်လာခဲ့တာဟာ ဒေါ်သွန်းသီရိကို ပြန်ရင်ဆိုင်ပြီး သူ့ဆီက သမီးရမယ့်အကြွေးကို ပြန်တောင်းချင်လို့ ပြန်လာခဲ့တာပါ”

မျက်တောင်တွေကို တဖျတ်ဖျတ်ပုတ်လျက် မျက်နှာလေးကို နှိုင်း ပြန်မော့သည်။

အန်ကယ်ကြီးက နှိုင်းမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကို ခါနေ၏။

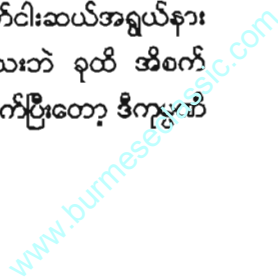
နှိုင်းဆန္ဒတွေကို လိုလားနှစ်သက်ဟန်မရှိဘဲ မျက်ခုံးတန်း နှစ်ခုကို မညီမညွှာကွေးပစ်လိုက်ကာ နှိုင်းကို ကန့်ကွက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝကို ရောက်နေ မှ မင်း ဘယ်လိုလုပ် ဒေါ်သွန်းသီရိကို ပြိုင်လို့နိုင်ပါတော့မလဲ”

“အို... သူကလည်း ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝနဲ့ ဖေဖေကို မရရအောင် လက်ထပ်ယူပြီး သမီးဘဝကို ဖျက်သွားခဲ့ တာလေ”

ဒါကိုလည်း အန်ကယ်ကြီးက လက်ခံချင်ပုံမရ။

“မင်းလိုချင်တဲ့အကြွေးကို ဒေါ်သွန်းသီရိဆီကနေ ပြန် တောင်းဖို့ မင်း ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်ရောက်လာလား ဒါဟာ မဖြစ်နိုင် လို့ မင်းကို အန်ကယ် တားနေတာ၊ ဒေါ်သွန်းသီရိကို ပြိုင်ရင် မင်းရှုံးသွားလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်သွန်းသီရိက အသက်ငါးဆယ်အရွယ်နား ကပ်လာတာတောင် တစ်စက်မှအရွယ်မကျသေးဘဲ ခုထိ အိစက် တင်းကြွနေအောင်လှနေတာ၊ ဟန်ဆောင်လျှို့ဝှက်ပြီးတော့ ဒီကုမ္ပဏီ

ထဲကို မင်းရောက်လာပေမယ့် မင်းဆိုတာ သူသိသွားတာနဲ့ အပြီးကြီး ကြီးနဲ့ ထပ်ပြီးတော့ မင်းကို သူ နှိပ်စက်လိမ့်မယ်”

“အဟင့်... အဲဒါကိုလည်း သမီး ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးပါပြီ အန်ကယ်၊ သူ ဘယ်လိုပဲ သမီးကို နှိပ်စက်ပါစေ သူ ဘယ်လိုပဲ သမီးကို အနိုင်ကျင့်ပါစေ ကြုံလာရသမျှဒုက္ခတွေကို ခါးစည်း ပြီးတော့ မာယာတွေ မျက်ရည်တွေနဲ့ တံတားထိုးပြီး ဒေါ်သွန်းသီရိ ရှေ့ကိုရောက်အောင် သမီးသွားမယ်”

“အဟင်း... ကောင်းပြီလေ အနှိုင်းမဲ့ တားလို့မရရင်လည်း အန်ကယ် မင်းကို မထားတော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အန်ကယ် တစ်ခုပဲ မင်းကို မေးချင်တာက မင်းကိုယ်တိုင် အသက်ကိုးနှစ်သမီး အရွယ်က ဖဲကြီးလေးဖြတ်ပြီးဖွင့်ပေးခဲ့တဲ့ ဟောဒီ ကုမ္ပဏီအဆောက် အအုံကြီးထဲမှာ ဒေါ်သွန်းသီရိကို အမုန်းတွေ၊ နာကြည်းချက်တွေနဲ့ ပြန်ရင်ဆိုင်ဖို့ မင်းက အလုပ်လျှောက်တာဆိုတော့ ဘယ်လိုရာထူး နေရာမျိုးမှာ မင်းက အလုပ်လျှောက်ချင်တာလဲ၊ မန်နေဂျာလား၊ စာရင်းကိုင်လား၊ ကွန်ပျူတာလား၊ Super Market ကြီးထဲက အရောင်း စာရေးမလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ကုမ္ပဏီ Super Market ကြီးတစ်ခု လုံးကို ဖုန်သုတ်၊ ကြမ်းတိုက်၊ တံမြက်စည်းလှည်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ် ပေးရတဲ့ အောက်ခြေဝန်ထမ်း အနှိုင်းမဲ့အဖြစ်နဲ့ပါ”

“ဘုရားရေ... ဒီလောက်ဖြူစင်ဝင်းနစ်ပြီး ကလေးတစ် ယောက်အမေပါလို့ပြောရင်ဧတောင် ဘယ်သူမှ လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်

တဲ့ သမီးရဲ့ မျက်နှာထားကလေးနဲ့ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို သမီးဝင်လုပ် မယ် ဟုတ်လား”

“ဒေါ်သွန်းသီရိကိုအရမ်းမုန်းလို့ သမီးဝင်လုပ်မှာပါ အန်ကယ်”
အန်ကယ်ကြီးက အံ့သြပြီး ဘုရားတလိုက်သလို နှိုင်းက လည်း အေးစက်တည်တင်းသောမျက်ဝန်းကလေးတွေနဲ့ အန်ကယ် ကြီးမျက်နှာကို နာကျင်စွာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မောကြည့်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ် သိခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒေါ်သွန်းသီရိမှာ ပထမယောက်ျားနဲ့ရခဲ့တဲ့ သမီးနဲ့ သက်တူရွယ်တူ ရင်ခွင်ညီဆိုတဲ့သားတစ်ယောက် ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီ သားကို ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်အောင် ဒေါ်သွန်းသီရိက သိပ်ချစ် သတဲ့၊ ဒါကို ကလေးတစ်ယောက်အမေ သမီးက သူ့သားကို ရအောင်လက်ထပ်ပြီး ဒေါ်သွန်းသီရိကို လက်စားပြန်ချေမယ်လေ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ် အနှိုင်းမဲ့”
အန်ကယ်ကြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြန်ပြီ။

“မင်းလို ကုမ္ပဏီနဲ့ Super Market ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖုန်သုတ် အမှိုက်လှည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် အမေ အနိမ့်ဆုံးဝန်ထမ်းမလေးတစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်သွန်း သီရိရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား ကုမ္ပဏီရဲ့ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ ရင်ခွင်ညီကို မင်းက မရရအောင်လက်ထပ်ပြီး လက်စားချေမယ် ဟုတ်လား၊ ဘုရား... ဘုရား... မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အလုပ်ခန့်ရင် ငါ့ပါ အလုပ်ပြုတ်သွားလိမ့်မယ်”

ရော၊ ရော၊ မင်း လျှောက်လွှာလေးကို မင်းပဲပြန်ယူသွားလိုက်ပါ အနှိုင်းမဲ့”

“ဟာ... သမီး လက်မခံနိုင်ဘူးနော် အန်ကယ်”

နှိုင်း ခေါင်းကလေးကို ခါပြီးတော့ ငြင်းသည်။

“မင်း ရှုံးသွားမှာစိုးလို့ အန်ကယ် မင်းကို ပြောနေတာကွ၊ ပြီးတော့ မင်းလက်ထပ်ယူပြီး လက်စားချေချင်တဲ့ ကုမ္ပဏီအမှုဆောင် ဒါရိုက်တာ ရင်ခွင်ညီဆိုတာ မျက်ခုံးတန်းလေးနှစ်ဖက်ကအစ စုံစိမ်း တင်းရင်းနေအောင် အရမ်းချောတာ၊ မင်းလို ကလေးတစ်ယောက် အမေ မပြောနဲ့၊ အရမ်းလှ အရမ်းမိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေကို တောင် ရင်ခွင်ညီက စိတ်မဝင်စားတာ”

“သမီး ဒေါ်သွန်းသီရိကို အရမ်းမုန်းလို့ပါ အန်ကယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး မင်း ကြံစည်နေတာတွေ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး အနှိုင်းမဲ့”

အန်ကယ်ကြီးကလည်း မျက်လုံးကြီးပြူးကာ နှိုင်းကို ပြန် အော်နေ၏။

“မရဘူး အန်ကယ်၊ သမီး သူ့ကို အရမ်းမုန်းတယ်၊ ဒေါ်သွန်းသီရိကို သမီး အရမ်းမုန်းလို့ပါ အန်ကယ်ရဲ့၊ သမီး လျှောက် လွှာလေးကို လက်ခံပေးပါနော် အန်ကယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ Super Market ကြီးမှာ သမီး အလုပ်ဆင်းပါရစေနော်”

“အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

မျက်ရည်လည်ရွဲလေးနဲ့လည်း ရင်နင့်စွာ နှိုင်းက ငိုချသည်။

“မင်းကို အန်ကယ်ပြောနေတယ်နော် အနှိုင်းမဲ့၊ ဟော... ဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း မြန်မာဆန်ဆန် ဝမ်းဆက်ကလေးနဲ့ ဒေါ်သွန်း သီရိ မင်းဆီလျှောက်လာနေပြီ၊ မင်းကို သူ ဒီကုမ္ပဏီထဲကနေ မောင်းထုတ်တော့မယ်၊ မင်း သွားတော့ အနှိုင်းမဲ့၊ မင်း ထွက်ပြေး တော့”

“အို... နှိုင်း ဘာလို့ထွက်ပြေးရမှာလဲ၊ သူလာတာနဲ့ သူ့ကို အရမ်းမုန်းတယ်လို့ ဒီကုမ္ပဏီထဲက လူတွေအားလုံးကြားအောင် နှိုင်း အော်မယ်၊ သမီးကို ဘဝဖျက်ခဲ့တဲ့မိန်းမ၊ ကားစီယာတိုင်ကို အတင်း ဆွဲလှည့်ပြီး ဖေဖေကို အသေသတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မိန်းမ၊ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ ရှင်ကြီးကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ် ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့”

“အရမ်းမုန်းတယ်”

“အရမ်းမုန်းတယ်”

“အို... အို”

ခရမ်းပြာမာယာတံတား
အပိုင်း (တစ်)

အခန်း (တစ်)

“အဟင့်”

“မုန်းတယ်၊ ရှင်ကြီးကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ်”

“ရှင် ကျွန်မအနားကို မလာပါနဲ့”

“အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

“အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

“အို... နှိုင်းရယ်၊ Super Market ကြီးထဲမှာ ဖုန်တိုက် သန့်ရှင်းရေးလေး တစ်ခါပဲလုပ်ရသေးတယ်၊ မောမောနဲ့ အိပ်ပျော် သွားပြီး ယောင်နေလိုက်တာ၊ နှိုင်း၊ နှိုင်း ထဲတော့လေ၊ နေ့လယ်ပိုင်း ထမင်းစားနားချိန်ပြီးရင် အလုပ်ပြန်ဆင်းရတော့မယ်ကွ”

“ဟင်”

နူးညံ့ အတင်းပခုံးလေးကို လှုပ်နှိုးတော့မှ အိပ်မက်မက် နေရာမှ နှိုင်း ကတုန်ကယင်လေး ပြန်နိုးလာသည်။ ကြည့်ပါဦး။ နှိုင်း အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်နေတာပဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဒေါ်သွန်း သီရိကို မုန်းတယ် မုန်းတယ်လို့ နှိုင်း အော်လိုက်မိပြီထင်တယ်။

“နှိုင်းရယ်၊ မင်း ဘာတွေများ အိပ်မက်မက်ပြီး မုန်းတယ် မုန်းတယ်လို့ အော်နေရတာလဲဟင်”

“အို... နှိုင်း ယောင်နေတယ် ဟုတ်လား”

နူးညံ့က တံမြက်စည်းတံတွေကိုကိုင်ကာ နှိုင်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ နှိုင်း၊ မင်းအိပ်မက်တွေမက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းလေးတွေ အော်နေလို့ မင်းကို နူးညံ့ တမင်နှိုးလိုက်တာ၊ ဟိုမှာ သန့်ရှင်းရေးဌာနက တာဝန်ခံ ဒေါ်မဉ္ဇူကလည်း နူးညံ့တို့အဖွဲ့ကို အလုပ်ပြန်ဆင်းဖို့ အော်နေပြီ၊ အပေါ်ဆုံးထပ်က ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌအခန်းနဲ့ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ အခုပဲ သွားရတော့မယ်၊ မင်းဆံပင်လေးတွေ ပြင်လိုက်ပါဦး”

“အို... ဟုတ်ပါရဲ့”

နူးညံ့ပြောမှ ဖရိုဖရဲလေးဖြစ်ချင်နေသည့် ဆံပင်ရှည်တွေကို နှိုင်းက သတိထားမိသည်။ ဆံပင်တွေက တံကောက်ခွက်လေးဖုံးအောင် ရှည်ကျနေတာမို့ ဒါတွေကို သပ်ရပ်သွားအောင် ညှပ်ကလစ်လေးနဲ့ အမြဲပြန်စည်းနေရတာက အလုပ်တစ်လုပ်။

နှိုင်းကတော့ သိပါသည်။

အပြင်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြ၍ မဖြစ်နိုင်သည့် စကားတွေကို အင်တာဗျူးဖြေသည့်နေ့က တွေ့ခဲ့သည့် ပါဝါမျက်မှန်ထူကြီးနဲ့ အန်ကယ်ကြီးကို အိပ်မက်ထဲမှာ နှိုင်း ရင်ဖွင့်နေမိတာလေ။ တကယ်ပါပဲ။

အပြင်မှာ တကယ်ပြောပြနေခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။

“နူးညံ့ သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

နားနေခန်းထဲဝင်လာသည့် အရပ်ပုပုလေးနှင့် ချစ်စဖွယ် မျက်နှာလေးကို ပိုင်ထားသော သီကျူးဆိုသော ကောင်မလေးက နှိုင်းကိုကြည့်ရင်း နူးညံ့ကို လှမ်းမေးသည်။

“ဟင်... သီကျူးက နှိုင်းကို မသိသေးဘူးလား၊ ဒါ ဒီနေ့ မနက်ကမှ ကုမ္ပဏီသန့်ရှင်းရေးအကူဌာနကိုဝင်လာတဲ့ အနှိုင်းမဲ့လေ” သီကျူးက နဖူးကြောလေးကျဲ့သွားအောင် နှိုင်းကိုကြည့်၍...

“ဟင်... သန့်ရှင်းရေးအကူဌာနကို အလုပ်ဝင်လာတဲ့သူက ဒီလောက်ထိအောင် ဆံပင်ကြီးတွေက ရှည်ရသလား နူးညံ့ရယ်၊ ကြည့်ပါဦး၊ အသားအရေလေးက ဝင်းနှစ်ပြီးတော့ မျက်နှာလေးကလည်း တအားချစ်ဖို့ကောင်းနေလိုက်တာ”

သီကျူး နှိုင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်တောင်ခတ်ဖို့တောင် မေ့သွား၏။

တကယ်ပါပဲ၊ ကြည့်ပါဦး။ နာမည်လေးကအစ အနှိုင်းမဲ့တဲ့၊ သီကျူးနှင့် နူးညံ့ကတော့ ဒီကုမ္ပဏီ သန့်ရှင်းရေးဌာနမှာ အလုပ်တဲဝင်လာတာ ခြောက်လကျော်နေပြီမို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခင်နေကြ၏။ ခုတော့ အနှိုင်းမဲ့ဆိုသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကပါ အိမ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ သုံးယောက်တွဲလေး ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့။

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီ Super Market ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မနက် တုန်းက အသစ်ဝင်လာတဲ့ နှိုင်းကိုကြည့်ပြီး လူတိုင်းက ပြောနေကြ တာ သီကျူး၊ မကြားဘူးလား။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ နှိုင်းပုံစံလေးနဲ့ ဒီသန့်ရှင်းရေးဌာနမှာ အလုပ်မဝင်သင့်ဘူးဆိုတာလေ။ Super Market ကြီးရဲ့ တတိယထပ်မှာ ဖုန်သုတ် သန့်ရှင်းရေးတွေ နှိုင်း လုပ်တော့ တအံ့တဩနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြသူတွေ အများကြီးပဲ”

“အို”

နှိုင်း ရှက်ပြီး မျက်နှာလေးကို ကပျာကယာ ငဲ့ချပစ်သည်။ ဒါကို နူးညံ့က နှိုင်းမေးဖျားလေးကိုကိုင်ကာ အတင်းဆွဲ

မော့၏။

“ဘာလဲဟင် နှိုင်း။ နူးညံ့ပြောမှ မင်း တအားရှက်သွားလို့ ခေါင်းလေးကို ငဲ့ချပစ်လိုက်တာလား။ ရှက်မနေနဲ့။ ကုမ္ပဏီမှာရော Super Market ကြီးထဲမှာပါ ဖြောင့်စင်းဝင်းအိနေတဲ့ ကိုယ်လုံးလှလှ ပိုင်ရှင်မလေး အနှိုင်းမဲ့ကို လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားနေကြပြီရှင်။ သိရဲ့ လား။”

“နူး... နူးညံ့ရယ်၊ နှိုင်းက ဒီလောက်လည်း မလှသေးပါ ဟဲ့”

နှိုင်း ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်လိုက်ချိန်မှာ သီကျူးက နှိုင်းဘက်လှည့်သည်။

“အိုး... ဘာလို့မလှရမှာလဲ၊ ဒီကုမ္ပဏီမှာရော Super Market မှာပါ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူတွေအားလုံး နှိုင်းနဲ့ယှဉ်လိုက်

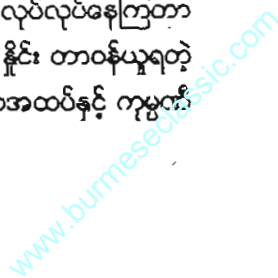
ရင် အားလုံး နောက်ကောက်ကျကုန်မှာ၊ တံခေါက်ခွက်ဖုံးအောင် ဆံပင်ကြီးတွေ ရှည်ကျနေတာရယ်၊ ကိုယ်လုံးလေးက တင်းရင်းပြီး တော့ ဖျားကြွနေတာရယ်၊ ခြေချောင်း လက်ချောင်းလေးတွေကအစ ဝင်းနှစ်ပြီးတော့ စိုရဲနေတာရယ်၊ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိတဲ့ နှိုင်းကို ယောက်ျားလေးတွေ မပြောနဲ့၊ မိန်းကလေးချင်းတောင် စိတ်ဝင်စားပြီး မနာလိုဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ် နူးညံ့၊ အဲဒါ အရမ်းမှန်တယ်၊ နူးညံ့ပြောတာ ကို ကန့်ကွက်မိမရှိ သီကျူးလည်း ထောက်ခံတယ်ဟေ့”

အရပ်ကလေးပုပေမယ့် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ လက်ခုပ်လက်ဝါးလေးတီးကာ သီကျူးကပါ ထောက်ခံနေ၏။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့မနက် အလုပ်စဝင်တော့ လိမ္မော် ရောင် သန့်ရှင်းရေးအကူဝန်ထမ်းဝတ်စုံကလေးနှင့် နှိုင်းကိုပဲ လူတွေ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစားကြည့်ခဲ့ကြ၏။ ကုမ္ပဏီနှင့် Super Market ကြီးနှစ်ခု တွဲဖွင့်ထားသည့် အဆောက်အအုံကြီးကလည်း စုစုပေါင်း ရှစ်လွှာရှိသည့် အဆောက်အအုံကြီးမို့ ဈေးဝယ်လာသူတွေရော ဝန်ထမ်းတွေကပါ မနက်ကတည်းက ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ စည်ကား နေခဲ့၏။

သည်အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးကို အုပ်စုတွေခွဲထားပြီး ကိုယ့်အထပ်နှင့်ကိုယ် နှိုင်းတို့ဝန်ထမ်းတွေက အလုပ်လုပ်နေကြတာ ဖြစ်သည်။ နှိုင်းအတွက် ပိုအဆင်ပြေသွားတာက နှိုင်း တာဝန်ယူရတဲ့ အထပ်နှစ်ခုဟာ Super Market ကြီးရဲ့ တတိယအထပ်နှင့် ကုမ္ပဏီ

အပေါ်ဆုံးထပ်က ဒေါ်သွန်းသီရိ ရုံးထိုင်ရာ အထပ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူထားလိုက်ရလို့ပါပဲ။

သည်အပေါ်ဆုံးအထပ်မှာပဲ Meeting Room ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုက ရှိနေခဲ့တာလေ။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တော့ ဒေါ်သွန်းသီရိနှင့်ရာ ရင်ခွင်ညီဆိုသည့် လူတစ်ယောက်နှင့်ပါ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံကြရဦးမှာပေါ့။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဒေါ်မဉ္ဇူအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အခန်းထဲက G 38 အဖွဲ့တွေ ခုထိမသွားကြရသေးဘူးလားဟင်၊ နားနေခန်းထဲမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေကြတာလဲ၊ ဟိုမှာ ကုမ္ပဏီအရေးပေါ်အစည်းအဝေးရှိလို့ ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင် ဒီအစည်းအဝေးကို တက်မှာတဲ့၊ ဒါရိုက်တာ ဦးသီလထွန်း Phone ဆက်ခေါ်နေတာ နှစ်ခါရှိနေပြီ၊ သွားကြ၊ မြန်မြန်သွားကြ”

စကားကောင်းနေသည့် သုံးယောက်သား လျှာတစ်လစ်လေးတွေကိုယ်စီထုတ်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်ကြ၏။

တာဝန်ခံ ဒေါ်မဉ္ဇူကိုတော့ အားလုံးက ကြောက်လန့် ရိုသေချစ်ခင်ကြရပါသည်။

“နူးညံ့ရေ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက လူသစ်လေးဆိုတော့ သူမလုပ်တတ် မကိုင်တတ်တာရှိရင် ပြပေးနော်၊ ဒေါ်သွန်းသီရိအခန်းမှာလည်း ဖုန်တစ်စက်မှမကျန်စေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်၊ ကြားပါတယ် အန်တီ”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

နူးညံ့က ချစ်စဖွယ်လေးပြုံးပြကာ နှိုင်းကို လက်ဆွဲခေါ်သည်။

“လာ၊ နူးညံ့တို့သုံးယောက် အပေါ်ကိုအတူတူတက်ကြမယ်”

သိကျူးကိုရော နူးညံ့ကိုပါ နှိုင်းက ခင်မိသည်။

နှိုင်းတို့သုံးယောက် Ground Floor မှာရှိနေသည့် Lift ထားရာအခန်းဘက်ကို လျှောက်လာကြတော့ Customer တွေရော ဝန်ထမ်းတွေကပါ နှိုင်းပုံစံလေးကို စိတ်ဝင်တစားလှမ်းကြည့်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်သံလေးတွေ ကြားလိုက်ရ၏။

နှိုင်း ကုမ္ပဏီထဲကိုဝင်လာပြီး အလုပ်လျှောက်လွှာလေး လာတင်တဲ့နေ့ကဆို...

“အို... မင်းနာမည်လေးက အနှိုင်းမဲ့တဲ့လားဟင်”

အလုပ်လျှောက်လွှာတွေကို စိစစ်လက်ခံပေးနေသည့် အုပ်ချုပ်ရေးဌာနက အန်ကယ်ကြီးက နှိုင်းကို မော့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်တာက တအံ့တဩလေးရယ်ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်မနာမည်က အနှိုင်းမဲ့ပါ၊ ဒီလျှောက်လွှာလေးထဲမှာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ကြောင်း ထောက်ခံစာလေးလည်း ပါပါတယ်”

“နေ... နေပါဦးကွ”

ပြီးတော့ အန်ကယ်ကြီး နှိုင်းကို မော့ကြည့်နေတာကလည်း ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလေး။

လင်းလက်အိမ်စာပေ

ကြည့်ပြီးတော့ နှိုင်း တင်ထားသည့် အလုပ်လျှောက်လွှာ လေးကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီးတော့ ဖတ်သည်။

ပြီးတော့ သူ မကျေနပ်တာ ဘာပါသွားလေသည်လဲ မသိ။

လျှောက်လွှာကိုဖတ်ရင်း ခေါင်းကို တစ်ယောက်တည်းခါ နေ၏။ မျက်နှာမှာတပ်ထားသည့် ပါဝါမျက်မှန်ထူကြီးကိုလည်း ဖြုတ်လိုက် တပ်လိုက်လုပ်ကာ နဖူးပြင်ပေါ်ပြုကျလာသည့် ကျုံးကျုံးကျဲကျဲ ဆံပင်တွေကိုလည်း အထက်ကိုလှန်ကာ ဖြစ်သလိုပြန်ပြန်တင်နေသည်။

နှိုင်းကိုလည်း မသင်္ကာသလို ထပ်ပြီးတော့ ပြန်ပြန်မော့ကြည့်နေ၏။

“မင်း... မင်းလျှောက်တာ သန့်ရှင်းရေးအကူဝန်ထမ်းခေတ် အနှိုင်းမဲ့”

“ဟာ၊ ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“ကျွတ်၊ မင်းကွာ”

“ရှင်”

သူပါဝါမျက်မှန်ကြီးကိုလည်း ချွတ်ကာ ဒေါက်ခနဲအသံမြည်သွားအောင် စားပွဲပေါ် ပစ်တင်သည်။ ဒါကို နှိုင်းက ကြည့်ကာ ဘာမှားနေသလဲဆိုပြီး ရင်ထဲမှာတောင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

“ဟို... ဟိုလေ အန်ကယ်၊ ကျွန်မ လျှောက်လွှာထဲမှာ လိုအပ်တာ ဘာများရှိနေလို့လဲ၊ မပြည့်စုံရင် နောက်တစ်ခေါက်လာပြီး ကျွန်မ ထပ်တင်ပါ့မယ်နော်”

“ဒီမှာ... ဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာလဲ”

“ရှင်”

“မင်းပုံစံကလေးကိုပဲ မင်း ပြန်ကြည့်ဦးလေကွာ အနှိုင်းမဲ့၊ ဒီလို တည်တင်းဝင်းနှစ်ပြီး အရမ်းကျက်သရေရှိတဲ့ မျက်နှာထား တလေးနဲ့ သန့်ရှင်းရေးအကူဌာနမှာ အလုပ်ဝင်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ပြန်တင်၊ ပြန်တင်၊ အနည်းဆုံး Super Market ကြီးရဲ့ အရောင်းစာရေးဝန်ထမ်းမလေးနေရာကိုရအောင် မင်းလျှောက်လွှာကို ပြန်ရေးပြီးတော့ လာတင်၊ ရော... ဒီလျှောက်လွှာကို မင်း ပြန်ယူသွား”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါပြီးတော့မှ အလုပ်လျှောက်လွှာလေးကို ထိုအန်ကယ်ကြီးက ပြန်ပေးသည်။

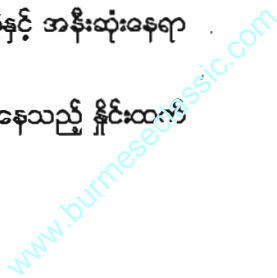
“ဟို... ဟိုလေ အန်ကယ်၊ အရောင်းစာရေးဝန်ထမ်း နေရာက ဆယ်တန်းအောင်ရမယ်ဆိုလို့”

“ဟေ၊ မင်းက ဆယ်တန်းမအောင်ဘူးလား”

စိတ်လှုပ်ရှားစွာမေးရင်း အန်ကယ်ကြီးက မျက်မှန်ကိုပြန်ကောက်တပ်နေပြန်၏။

နှိုင်းက ဆံပင်ရှည်တွေကို ရှေ့ကိုရောက်အောင် ဆွဲယူလိုက်ရင်း နောက်တစ်လှမ်းတိုးကာ အန်ကယ်ကြီးစားပွဲနှင့် အနီးဆုံးနေရာလေးထိ ရွှေ့ရပ်သည်။

နှိုင်းသောမှာ နှိုင်းနှင့်အတူတူယှဉ်ပြီး ရပ်နေသည့် နှိုင်းထူး”

ငယ်ပုံရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကပါ နှိုင်းကို စူးစမ်းသလို လေး တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏။

ဘယ်လိုလဲဆိုသည့်သဘော။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးခန်းထဲမှာလည်း ဝန်ထမ်းတွေကလွဲရင် လျှောက်လွှာလာတင်သူတွေ သိပ်များများစားစားမရှိတာမို့ အရပ်မြင့် မြင့်ကလေးနှင့် တစ်ပတ်နှစ်အကျိလေးကို ပါတိတ်ထဘီလေး နှင့် တွဲဝတ်ထားသည့် နှိုင်းပုံစံကလေးက ဝင်းနှစ်သောအသားအရေ ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသော ဆံနွယ်တို့ကြောင့် ဝင်းဝင်းထင်းထင်း ကလေးဖြစ်နေရတာတွေ့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဘေးက ကောင်မလေးကပါ နှိုင်းကို စိတ် ဝင်တစားကြည့်လိုက်တာပဲ နေမှာပေါ့။

ဘာပဲပြောပြော အန်ကယ်ကြီး လိုချင်တာကိုတော့ နှိုင်း သဘောပေါက်ပါသည်။

အန်ကယ်ကြီး ဒီလောက်ပြောရင် အခြေအနေကို နှိုင်း သိပါပြီ။

“ဟို... ဟိုလေ အစ်မ၊ အစ်မက ဘာလျှောက်ထားလို့လဲ”
အတူတူယှဉ်ရပ်နေသည့် ကောင်မလေးက စပ်စုစွာ နှိုင်းကို လှမ်းမေးပါသည်။

မဖြေရှင်ပေမယ့် သူမေးတာကို လှူမှုရေးအရ နှိုင်းဖြေလိုက် ရ၏။

“အဟင်း၊ အစ်မ လျှောက်ထားတာ သန့်ရှင်းရေးအကူပါ”

“အို၊ အစ်မကလည်း”

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သည်တစ်ခါတော့ မျက်တောင်ရှည်လေးတွေကို တဖျတ် ဖျတ်ပုတ်ပြီး နံဘေးကကောင်မလေးကို လည်ပြန်လေး နှိုင်း လှည့် ကြည့်မိ၏။

“အစ်မ၊ အစ်မပုံစံလေးက ဖြူနုဝင်းထင်းပြီးတော့ ဒီလောက် ချစ်ဖို့ကောင်းနေတဲ့ဟာကို”

“ဪ”

နှိုင်း ဝိုရခက်၊ ရယ်ရခက် ဖြစ်သွားသည်။

ဒါကို အန်ကယ်ကြီးက ကြားသွားပြီး နှိုင်းကို လှမ်းပြော သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းဘေးက ကောင်မလေး ပြောတာ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ်တို့ ဒီလိုအကြံပေးတာ ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပညာအရည်အချင်းက ကိုးတန်းအောင် ပဲရှိလို့”

“ဘုရားရေ၊ မင်းပုံစံလေးနဲ့ ဆယ်တန်းမအောင်ဘူး၊ ဟုတ် လား”

နှိုင်းကို တအံ့တဩကြည့်ကာ အန်ကယ်ကြီး ပင့်သက်ချ စိတ်လျှော့သွားသည်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့လည်း လျှောက်လွှာကို အသေအချာ ထပ်ဖတ်သည်။

“Sorry ပဲ အနှိုင်းမဲ့၊ ရပြီ၊ ကဲ... နောက်တစ်ယောက်”

ဒီလိုနဲ့ပဲ နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာ နှိုင်း အလုပ်ရခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ သန့်ရှင်းရေးအကူဝတ်စုံလေးနဲ့ နှိုင်း။

Lift ကနေတစ်ဆင့် ငြိမ့်ငြိမ့်အေးအေးလေးနဲ့ပဲ Seven Floor ကို တက်လာခဲ့ရပြီ။ နှိုင်းရင်ထဲမှာလည်း တငြိမ့်ငြိမ့် တသိမ့်သိမ့် လေးနဲ့ခန့်လို့ပေါ့။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဘာတွေပဲလုပ်ရလုပ်ရ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်မှုတွေနဲ့ ချွေးစက်တွေ ဘယ်လောက်ပဲကျကျ နှိုင်း ပြန်ဆို ချင်တာ ဒေါ်သွန်းသီရိနဲ့ပါပဲ။

သူ နှိုင်းကို ဘယ်လိုမှ မှတ်မိနိုင်မှာလည်း မဟုတ်ပါ။

မှတ်မိသွားလို့မေးလာခဲ့လျှင်လည်း တစ်ဆက်တည်း ပြောင် လိမ်ညှာပစ်လိုက်ဖို့ နှိုင်းက ကြိုစဉ်းစားထားပြီးသား။ ရင်ထဲမှာ ခံစား ရလွန်းလို့သာ ဒီနေရာကို နှိုင်း ပြန်လာခဲ့ရတာပါ။ ဒေါ်သွန်းသီရိရယ်။ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရအောင် နာကျင်နေခဲ့ရတဲ့ ခံစားချက်တွေက ရင်တစ်ခုလုံးကို ပြိုအက်ကြေမှုနေအောင် နှိပ်စက်လွန်းလို့ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့ရတာပါ။

“တီ”

“ဟင်”

ငြိမ့်ခနဲရပ်သွားပြီး တီခနဲ အသံတစ်ချက်မြည်ကာ Lift

တံခါးဖွင့်သွားတော့မှ Seven Floor ကို ရောက်ပြီဆိုတာ နှိုင်းတို့ အားလုံး သိလိုက်ကြသည်။

နှိုင်း မျက်ဝန်းလေးဝှေ့ကာ ကြည့်လိုက်တော့ Seven Floor မှာ ရေမြှုပ်ကော်လောစိမ်းစိမ်းကြီးတွေ အပြည့်ခင်းထားသည့် အခန်း ကျယ်ကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ Aircon တွေ ဖွင့်ထားတာလည်း အခန်း တိုင်းမှာမို့ Seven Floor တစ်ခုလုံး အေးစိန်နေအောင် ခံစားလိုက် ရတော့၏။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီအခန်းကျယ်ကြီးတွေက နှိုင်းငယ်စဉ်က ဝါဝန်ဖားဖားလေးဝတ်ပြီး ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည့် အခန်းတွေ ရယ်ပါ။ ဖေဖေရှိသည့် အခန်းကိုပြေးလိုက်၊ မေမေရှိသည့် အခန်းကို သွားလိုက်နှင့် ဆံပင်တိုလေးတွေ ရမ်းခါလျက် နှိုင်း ပျော်ခဲ့ရဖူးသည်။

ခုတော့ သည်အခန်းတွေရှိရာကို နှိုင်း ပြန်ရောက်လာတာ ကုမ္ပဏီရဲ့ အနိမ့်ဆုံး အောက်ခြေအလုပ်သမား သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း ဝတ်စုံကလေးနှင့်။ ဘယ်လောက်နာကျင်ကြေကွဲဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ ခံစားချက်တွေပါလဲ။

သည်ကုမ္ပဏီကြီးကို ခေါင်းကလေးတမော့မော့၊ ဆံပင်တို ကလေးတွေ တယမ်းယမ်းတခါခါနှင့် ဖဲကြီးဖြတ်ဖွင့်ပေးခဲ့ရလေသည့် နှိုင်းက လူတကာ အထင်သေး အနိမ့်ခံရမည့် အလုပ်သမားတစ် ယောက်အဖြစ်နှင့် အားလုံးကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရပြီ။

တစ်နေရာရောက်တော့ နှိုင်းမျက်ဝန်းကလေးတွေ အံ့ဩ ဝိုင်းစက်သွားရ၏။

“နူးညံ့၊ ဒီ... ဒီအခန်းကျယ်ကြီးက”

“ဒါ Special Visit Room လေ နှိုင်းရဲ့၊ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်သွန်းသီရိနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ဒေါ်သွန်းသီရိ ကိုယ်တိုင် ဒီအခန်းမှာပဲ လက်ခံတွေ့ဆုံတာလေ”

“ဪ”

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ဘယ်သူမှမမြင်အောင် နှိုင်း ပြုံးမိ၏။
နှိုင်း ရင်ဆိုင်ရမယ့် ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ ဒီလိုအဆင့်မျိုးကို တောင် ရောက်နေပြီပဲ။

ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။

“လာ... နှိုင်း၊ ညာဘက်ကို ကွေ့မယ်”

“ဟင်”

မျက်ဝန်းထဲပေါ်လာတာ နောက်ထပ် အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခု။

“နူးညံ့၊ ဒါ... ဒါက”

“ဒါ Meeting Room လေ နှိုင်း၊ ကုမ္ပဏီရဲ့ အစည်းအဝေး မှန်သမျှ ဒီအခန်းမှာပဲ လုပ်တယ်”

“တော်တော်ခမ်းနားတာပဲနော် နူးညံ့”

နှိုင်း မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် ဒေါ်သွန်းသီရိ လက်ထက်မှာ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲနေခဲ့ပြီ။ Meeting Room အခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ နံရံတွေကိုထွင်းဖောက်လျက် မီးရောင်စုံတွေ ဖြာကျနေသည့် အလှမွှေးငါးကန်ကြီးတွေက Meet-

ing Room ကြီးကို ခမ်းနားနေအောင် ဝန်းရံပေးထားကြသည်။

ထိုအခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာတော့ စကတ်ဘာနီ နက်ပြာရောင် အတိုကလေးတွေကို ကုတ်အစိမ်းနုကလေးများဖြင့် တွဲဝတ်ကာ အပြေးအလွှား အလုပ်လုပ်နေကြသည့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း မိန်းကလေး များစွာတို့က သွက်လက်မြန်ဆန်စွာ လှုပ်ရှားနေကြလျက်။

နှိုင်း ရင်တွေခုန်နေပါသည်။

မနက်ကနှင့်တောင် မတူတော့ဘဲ အခုမှ နှိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လို့လာရ၏။

နှိုင်းမျက်ဝန်းကလေးတွေက မသိမသာလေးဝေကာ ဝေကာ ရှာဖွေနေမိတာက ဒေါ်သွန်းသီရိ ဘယ်အခန်းမှာလဲ။

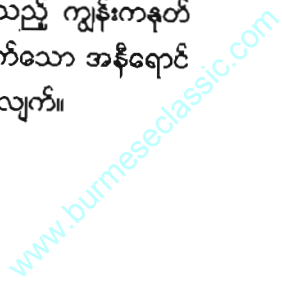
ရင်ခွင်ညီကရော ဘယ်အခန်းမှာ ရှိနေမလဲ။

နှိုင်း သိချင်မြင်ချင်ပေမယ့် နူးညံ့ကိုတော့ မမေးရဲပါ။

နှိုင်း ရောက်လာခဲ့ရသည့် Meeting Room ကြီးကတော့ တကယ့်ကို ခမ်းနားဝင့်ထည်လွန်းလှသည့် အခန်းကျယ်ကြီးပါပဲ။

ထိုင်ခုံတွေကအစ နိုင်ငံခြားဖြစ် နူးညံ့အိစက်သော ရှန်ဖျိုင်း ထိုင်ခုံကြီးတွေဖြစ်ကာ စားပွဲရည်ကြီးတစ်လုံးကို အလယ်မှာချထား လျက်။ ထိုင်ခုံတွေက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝန်းရံပေးထားကြ၏။

စားပွဲရည်ကြီးရဲ့ ညာဘက်အဆုံးထိပ်မှာတော့ ပန်းကွက် အလှတွေ တခမ်းတနား ခြယ်သဆင်ယင်ထားသည့် ကျွန်းကနုတ် ဆက်တီခုံမြင့်မြင့် ရှည်ရှည်ကြီးတစ်လုံးက အိစက်သော အနီရောင် ရင့်ရင့် ကတ္တီပါစတွေကို ဖုံးအုပ်အလှဆင်ထားလျက်။

“ဟာ... ဟေ့... ဟေ့... မင်းတို့ သန့်ရှင်းရေးအဖွဲ့တွေ လာပြီလား”

ကော်လံပြတ် ရုပ်လက်ရည်အဖြူရောင်လည်ကတုံးနှင့် ဖိုင်တွဲကြီးတစ်တွဲကိုင်ကာ အခန်းတစ်ခုထဲမှ ပြေးထွက်လာသည့် လူကြီးတစ်ယောက်။

အသက်က ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ခန့်မှန်းရပြီး ရွှေကိုင်း ပါဝါမျက်မှန်ကြီးကိုလည်း မျက်နှာမှာ ဝင်းနေအောင် သူက တပ်ထား သည်။

ဒေါ်မဂ္ဂူပြောတဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ ဦးသီလ ထွန်းဆိုတာပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။

မျက်နှာထားက တင်းသလို အသံကလည်း မာသည်။

“ညနေလေးနာရီမှာ ကုမ္ပဏီအရေးပေါ် အစည်းအဝေးရှိလို့ မင်းတို့ကို ခေါ်လိုက်တာ၊ ဥက္ကဋ္ဌအခန်းနဲ့ ဒီအစည်းအဝေးခန်းကို အဓိကရှင်းထားကြ၊ အမှိုက်တစ်ခုမှရှိတာ မမြင်ချင်ဘူး၊ သန့်စင်ခန်း ထဲမှာလည်း အားလုံးပြောင်လက်နေပါစေ”

သူက အော်ပြောရင်း နှိုင်းကိုလည်း စူးခနဲနေအောင် တစ် ချက်တော့ လှမ်းကြည့်သွားသေး၏။ ပြီးတော့မှ ဖိုင်တွဲကြီးကိုကိုင်ကာ အခန်းတစ်ခုထဲကို ခပ်သွက်သွက်ပြေးဝင်သွားသည်။ သူ့နောက်ကို လည်း ကုတ်အစိမ်းနုရောင်လေးတွေ ဝတ်ထားသည့် ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကပါ ခပ်သွက်သွက်လေး ဝင်လိုက်သွား တာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“နှိုင်း လာလေ၊ ဒေါ်သွန်းသီရိအခန်းကို အရင်ဆုံးသွား ရှင်းမယ်”

“ဟင်”

ဒေါ်သွန်းသီရိအခန်းကို သွားမယ်တဲ့။

ရုတ်တရက် နှိုင်းမျက်နှာလေး ဖြူဖျော့သွားတာကို နူးညံ့ သတိထားမိပုံမရ။

“မင်း... မင်း မကြောက်နဲ့နော် နှိုင်း၊ အားလည်းမငယ်နဲ့၊ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူက ဝန်ထမ်းတွေကို ဆက်ဆံတာ အရမ်းမောက်မာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူ့ရော ဒေါ်သွန်းသီရိပါ ကုမ္ပဏီကို မရောက်သေးဘူး၊ အဲဒါ အခုကတည်းက နှိုင်းကို ကြိုပြောထားတာ၊ သူ့နာမည်ကို လည်း နှိုင်း မှတ်ထားလိုက်ဦး”

“ဟင် သူက ဘယ်သူလဲ”

“ရိုက်ခတ်ညံတဲ့”

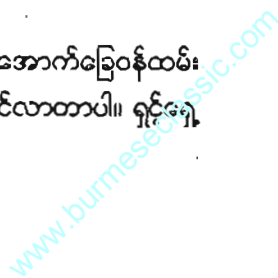
ရိုက်ခတ်ညံ။

နာမည်ကို ကြားလိုက်ရုံနဲ့တင် ရင်ထဲမှာ မြောင်းဆန်တုန်ခါ သွားရတဲ့ နာမည်လေး။

နှိုင်း ရင်တခုန်ခုန်နဲ့ပဲ နူးညံ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရပြီ။

ဒေါ်သွန်းသီရိရယ်။

ရှင်ကို အရမ်းမှန်းလို့ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ အောက်ခြေဝန်ထမ်း ကောင်မလေးအဖြစ်နဲ့ ဒီကုမ္ပဏီထဲကို ကျွန်မ ဝင်လာတာပါ။ ရှင်ရှေ့

မှာ ဒူးထောက်စမ်းပြီးတော့မှ ရှင်အသည်းကို ရအောင် ကျွန်မခွဲမှာ
လေ။

အခုချိန်မှာ ကျွန်မ သိပ်တွေ့ချင်နေတာ ရင်ခွင်ညီဆိုတဲ့
လူတစ်ယောက်။ ရှင်သိပ်ချစ်တဲ့ ရှင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား ရင်ခွင်
ညီလေ။

၂၈ ၂၈ ၂၈

အခန်း (၄၈)

‘နှိုင်းနော်၊ ဒီကြမ်းတိုက် ဖုန်စုပ်စက်တွေကိုင်ရတာ ဘာမှ
မကြောက်နဲ့ သိလား၊ ဒီခလုတ်လေးကိုနှိပ်ပြီး ရှေ့နောက်ဘယ်ညာ
လိုတဲ့နေရာလေးကို ရွှေ့တိုက်လိုက်ရုံပဲ၊ စက်က သူလုပ်စရာရှိတာ
တွေ အကုန်လုပ်သွားလိမ့်မယ်၊ နူးညံ့ Meeting Room ဘက်
ပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ နှိုင်း ဒေါ်သွန်းသီရိအခန်းမှာပဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ကလေးဖြစ်အောင် ရှင်းထားလိုက်’

ပြောပြီး နူးညံ့က Meeting Room ဘက်ကို ပြန်ပြေးသည်။

သီကျူးကလည်း နူးညံ့နောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး
လိုက်သွား၏။

ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ ခန့်ညားထည်ဝါလှသော ရုံးခန်းကြီးထဲမှာ
ကျန်ခဲ့တာ နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း။ ရေမြှုပ်ကော်ဇောကြီးတွေပေါ်မှာ
ဖုန်စုပ်စက်ကိုတွန်းရွှေ့ရင်း နှိုင်းမျက်ဝန်းလေးတွေက တစ်ခန်းလုံးကို
စူးစမ်းသလိုလေး လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟွန်း”

ကြည့်မိတော့လည်း နှိုင်း မခံစားနိုင်ပါ။

လက်ပြောင်တောက်ပသော မဟော်ဂနီရောင်ကျွန်းစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတာ ရောင်စုံတယ်လီဖုန်းလေးတွေကပဲ သုံးလုံး။ သင်္ဃန်းတော်ဝေနေအောင် ထိုးထားသည့် လည်ပင်းရည်ပန်းအိုး အကြည်ရောင်ကလေးကပဲ ခေါင်းကလေးကို မော့လို့။

စားပွဲရဲ့ နောက်ဘက်နံရံထက်မှာတော့ မြန်မာဆန်ဆန် ရင်ဖုံးလက်ရှည်ကလေးကို ချိတ်ထဘီ ခရမ်းရောင်အစင်းကျားကလေးနဲ့ တွဲဝတ်ကာ ဂိုက်ထားတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကြီးက တခမ်းတနား နေရာယူထားလို့လေ။

ရင်နာနာနဲ့ နှိုင်းမော့ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကလေးကို နှိုင်းမဲ့ထားမိသည်။

နုည့် မှာသွားခဲ့တာက ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိသမျှ ဓာတ်ပုံပန်းချီကားတွေပေါ်မှာ ကပ်နေသည့် ဖုန်တွေ၊ အမှုန်အမွှားလေးတွေကို ထိုင်ခုံလေးပေါ်ကနေ တက်ပြီးတော့ သုတ်ပေးရဦးမတဲ့။ ဒါပေါ့လေ။ နှိုင်းက သန့်ရှင်းရေးစနစ်ထမ်းပဲ။ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ အောက် ခြေအနိမ့်ဆုံးမှာ မျက်နှာငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ အလုပ်ဆင်းနေရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲ။

လုပ်ပေးရမှာပေါ့။

စားပွဲထောင့်မှာ ချထားတာ မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ computer တစ်လုံး။

လင်းလက်အိမ်ထူပေ

ကြမ်းပြင်ကော်ဇောတွေကို ဖုန်စုပ်ပြီးတာနဲ့ စားပွဲတွေ၊ ရေခဲဆူတ္တာတွေ၊ စာအုပ်စာတမ်းစီရိုကြီးတွေကို လက်ပြောင်နေအောင် အဝတ်ကလေးနဲ့ နှိုင်း လိုက်သုတ်သည်။

ကံဆိုးချင်တော့ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကြီးကို ခုံကလေးခုကာ အရပ်ကလေးမမီမကမ်းနဲ့ နှိုင်း တက်အသုတ်။

“ခွမ်း”

“အို၊ ဘုရားရေ”

“ဟယ်၊ ကြည့်စမ်း”

သွားပြီ။

ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကြီး ကြမ်းပြင်ထက်ကို ပြုတ်ကျကာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကျကွဲသွားပြီ။

နှိုင်း နောက်ကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှိုင်းထက်နည်းနည်းလေး အသက်ပိုကြီးပုံရသော ခေတ်မီမီမိန်းကလေးတစ်ယောက်က နှိုင်းမျက်နှာကို ဒေါသတကြီးမော့ကြည့်လို့။

နှိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး အတိုင်းအဆမဲ့အောင် အေးစက်သွားသည်။

“မင်း... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ ဟိုမှာ အန်တီသွန်းဓာတ်ပုံကြီး ကျကွဲသွားပြီ”

“နှိုင်း၊ နှိုင်း”

“တောက်၊ မင်း အခုချက်ချင်း ခုံပေါ်က ပြန်ဆင်းစမ်း”

“အား”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

သူက ရုတ်တရက် နှိုင်းကျောပြင်လေးနောက်က ဆံပင်ရှည်
တွေကို တအားဆောင့်ဆွဲချလိုက်တာမို့ နှိုင်း အရမ်းနာပြီး အသံ
ကလေးထွက်သွားအောင် အော်မိသည်။

ပြီးတော့လည်း နှိုင်းဆံပင်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုပ်ကိုင်
ထားသည့် သူ့လက်တွေထဲမှာ နှိုင်း တရွတ်တိုက်လေး ဆွဲချပစ်လိုက်
တာ ခံလိုက်ရ၏။

“မင်း... မင်း နားမလည်ဘူးလားဟင်၊ ဒီလောက် ခိုင်
အောင်ချိတ်ထားတဲ့ကြိုးကို တမင်ပြုတ်ကျသွားအောင် မင်း လုပ်ချ
လိုက်တယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ ဟိုမှာ မှန်ကွဲစတွေ မင်းကြောင့် တစ်ခန်းလုံး
ပွထကုန်ပြီ”

“အို”

ပြောလည်းပြော နှိုင်းကိုယ်လုံးလေးကိုလည်း တအား
ဆောင့်တွန်းချလိုက်တော့ နံရံတစ်ဖက်မှာ နှိုင်းကိုယ်လေး ယိုင်ကပ်
သွားသည်။

“အဲဒါ နမော်နမဲ့အလုပ်လုပ်ဦး”

“ဖြန်း”

“ဟာ”

နှိုင်းပါးလေးတစ်ဖက် ထူပူသွားသည်။

အခန်းထဲကို ပြေးဝင်လာသည့် နူးညံ့မှာတော့ မျက်လုံး
အပြူးသွားကလေးနဲ့။

နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာကို စိတ်မချလို့ နူးညံ့

ပြေးလာတာ။ ခုတော့ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း မမ ရိုက်ခတ်ညံ့နဲ့တွေ့ပြီး
နှိုင်း ပြဿနာတက်နေရပြီ။

“မမ... မမရယ်၊ နှိုင်း... နှိုင်း ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲဟင်၊
သူမှားရင်လည်း သူ့ကိုယ်စား နူးညံ့ကပဲ မမကို တောင်းပန်ပါတယ်
နော်”

“ဟိုမှာလေကွာ၊ ဒီကောင်မလေးလုပ်လိုက်လို့ အန်တီသွန်း
ဓာတ်ပုံကြီး ကျကွဲသွားပြီ”

“ဘုရားရေ”

နူးညံ့ ဘုရားတလိုက်မိတာ အသက်ကိုပင် မရှူနိုင်။
ဒေါ်သွန်းသီရိ ထိုင်သည့်စားပွဲနှင့် နောက်က နံရံကြားထဲမှာ
တစ်စစ်ကွဲကျနေသည့် ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကြီးက မြင်ရက်စရာမရှိ။

“သူ... သူက ဘယ်သူလဲဟင် နူးညံ့၊ သူ့ကို ဒီကုမ္ပဏီမှာ
တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသေးပါလား”

“ဟို... ဟိုလေ မမ၊ သူက ကုမ္ပဏီသန့်ရှင်းရေးအကူဌာန
မှာ ဒီနေ့မှ အလုပ်စတင်လာတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ပါ”

“ဟွန်း”

နှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ရိုက်ခတ်ညံ့က နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲသည်။

“မင်းဟာ ကုမ္ပဏီကို ဒီနေ့မှစရောက်လာပြီး ကုမ္ပဏီရဲ့
အထွတ်အထိပ်ဓာတ်ပုံကြီးကိုမှ ကျကွဲအောင် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ
မင်းကို တို့ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ မင်း အခုချက်ချင်း ဒီနေရာမှာ
နားရွက်ဆွဲပြီး ထိုင်ထအကြိမ်ငါးဆယ် လုပ်စမ်း”

“အို”

“နှိုင်း ဒါ မင်းကို နူးညံ့ပြောထားတဲ့ မမရိုက်ခတ်ညံ့လေး လုပ်လိုက်၊ လုပ်လိုက်၊ မမခိုင်းတဲ့အတိုင်း ထိုင်ထအကြိမ်ငါးဆယ် လုပ်လိုက်”

နှိုင်း ရုတ်တရက် မျက်ရည်လေးတွေ ဝေ့တက်လာရ၏။

“မမ... မမကို နှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ နှိုင်း...

နှိုင်းက ဖုန်တွေကပ်နေလို့ ဓာတ်ပုံကြီးကို အဝတ်ကလေးနဲ့ တက် သုတ်ပေးတာပါ”

“ဟေ့ အခန်းထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“အို... အန်တီလာပြီ”

ဘုရားရေ အန်တီတဲ့။

ဒေါ်... ဒေါ်သွန်းသီရိလား။ ဒေါ်သွန်းသီရိ အခန်းထဲကို

ဝင်လာတာလား။

နှိုင်း မျက်နှာလေးကို ငုံ့ချပစ်လိုက်ရတာက ထိတ်လန့် အေးစက်စွာ။

“ဒီ... ဒီမှာလေ အန်တီသွန်း။ အန်တီသွန်းဓာတ်ပုံကြီး ကို အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ဒီကောင်မလေး လုပ်လိုက်တာ ကျကွဲသွားလို့”

“ဟင်”

ဒေါ်သွန်းသီရိ ဒေါသက ထောင်းခနဲထသွားသည်။

“အနှိုင်းမဲ့ ဟုတ်လား။ ဘယ်က အနှိုင်းမဲ့လဲ၊ ကုမ္ပဏီမှာ ဒီနာမည်ကို တစ်ခါမှမကြားဖူးပါလား”

ဒေါ်သွန်းသီရိ ဆက်လျှောက်လာတာ နှိုင်းရှေ့တည့်ဘည့် ကိုပါ။

နှိုင်းက ခေါင်းကလေးကိုငုံ့ထားပြီး ကြမ်းပြင်နေရာကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတာမို့ နှိုင်း မျက်ဝန်းလေးထဲ အရင်ဆုံးပေါ်လာတာ အသက်ငါးဆယ်နှီးပါးအရွယ်ကို ရောက်နေတာတောင် ဒေါ်သွန်းသီရိ မီးထားတာ ကြိုးသိုင်းအနက်ရောင် အိစက်နေသော ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် ကလေး။

ခြေဖမိုးအိအိလေးပေါ်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခါပြီး ကျလာတာက မရမ်းစေ့ရောင် ချိတ်ထဘီလေးရဲ့ အောက်အနားစကလေး။ ပြော ရရင် ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ် မိန်းကလေးကို နှိပ်စက်ခဲ့တာ ဒီမိန်းမ။ အေးချမ်းပျော်ရွှင်နေတဲ့ မိသားစုလေးရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးချေပွပစ်ခဲ့ တာလည်း ဒီမိန်းမပဲ။ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာပြီးမှ ပထမဆုံး ပြန်တွေ့ ခွင့်ရမယ့် ဒီမိန်းမကို နှိုင်း ဘယ်လိုမျက်ဝန်းတွေနဲ့ မော့ကြည့်လိုက် ရမလဲ။

နှိုင်းမျက်နှာလေးကို သူ မှတ်မိသွားရင်။

“သူ... သူက သန့်ရှင်းရေးဌာနမှာ ဒီနေ့မနက်ကမှ အလုပ် စဝင်လာတာပါ အန်တီ၊ နူးညံ့ အခန်းထဲကိုဝင်လာတော့ အန်တီ ဓာတ်ပုံကြီးက ကျကွဲနေပြီ”

“ဟေ့ ဒီမှာ၊ မင်း ငါ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်စမ်း”

နှိုင်း မမော့ရဲပါ။

“အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းကို အန်တီ ပြောနေတယ်လေ”

ရိုက်ခတ်ညင်က ဝင်ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အနှိုင်းမဲ့မျက်နှာကို မေးဖျားကနေကိုင်ပြီး ဆွဲမော့ပစ်ချင်နေတာ လက်ယားနေ၏။ ဘာလဲဟင် အနှိုင်းမဲ့။ ဒီနေ့မှ အသစ်ရောက်လာတဲ့ သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်က မာကျောကျော ဂျစ်ကန်ကန် ပုံစံလေးနဲ့ အန်တီဒေါ်သွန်းသီရိကို တုဖက်ပြိုင် အာခံချင်နေတာလား။

“မင်း... မင်းမျက်နှာကို မော့စမ်း”

ရိုက်ခတ်ညင် မေးဖျားလေးကကိုင်ပြီး အတင်းဆွဲမော့ပစ်လိုက်တော့မှ နှိုင်းမျက်နှာလေးက ဆံပင်လေးတွေ ဖရိုဖရဲကြားထဲမှ မော့တက်လာ၏။

“ဟင်”

နှိုင်းမျက်နှာလေးကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်တော့ အဲဒီသွန်းသီရိရဲ့ မျက်ဝန်းအစုံက အရောင်တွေ ဖျတ်ခနဲလင်းလက်သွားသည်။ ကော့နက်သော မျက်တောင်တွေရဲ့အောက်မှာ အဖြယ်အသမရှိသော နှိုင်းမျက်ဝန်းလေးတွေက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု အရိပ်ထင်ဖြူဖျော့လျက်။ သည်မျက်ဝန်း၊ သည်နှုတ်ခမ်း၊ သည်မျက်နှာ၊ ဒါကို ဒေါ်သွန်းသီရိ ဘယ်မှာတွေ့ဖူးနေခဲ့တာလဲ။

မျက်မှောင်တွေကြုတ်လျက် စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း အဖြေက ရေရေရာရာမရှိ။

“အန်... အန်တီသွန်း၊ အနှိုင်းမဲ့ကို မြင်ဖူးနေလို့လား”

ရိုက်ခတ်ညင်က မေးသည်။

“တူတယ်ထင်လို့ ကြည့်နေတာ”

“ဟင်၊ ဘယ်သူနဲ့တူတာလဲ အန်တီသွန်း”

“ငါ့ငယ်ငယ်တုန်းက အရမ်းမုန်းခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာပေါက်ကျတာချင်း နည်းနည်းဆင်နေသလားလို့ ကြည့်နေတာ”

ဘုရား။ ဘုရား။

နှိုင်းစိတ်ထဲကနေ ဘုရားတလိုက်မိတာကိုတော့ နှိုင်းက လွဲရင် တခြား ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါ။ ဒေါ်သွန်းသီရိ ပြောချင်နေတာ နှိုင်းမေမေနဲ့ မျက်နှာပေါက်ကျပုံချင်း တူနေတာကို ပြောချင်နေတာ။ နှိုင်းရင်တခုနဲ့နဲ့နဲ့ နံရံလေးမှာကပ်ပြီး ရပ်နေမိတာ ကူကယ်ရာမဲ့နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပင်။

အကယ်၍သာ ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင်က နှိုင်းကို မှတ်မိသွားခဲ့လျှင်...

“မင်း... မင်းမှာ တခြားနာမည်တွေ ရှိသေးသလား ဟင် အနှိုင်းမဲ့”

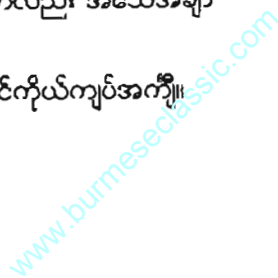
“ရှင် အန်တီ”

“ရှိရင် အန်တီကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း”

“ဟာ... မရှိ၊ မရှိပါဘူး အန်တီ”

နှိုင်း ခပ်တည်တည်ပဲ ခေါင်းကလေးကိုခါပြီးတော့ ငြင်းမိ၏။ အခုမှ ဒေါ်သွန်းသီရိမျက်နှာကို နှိုင်းကလည်း အသေအချာ ကြည့်မိသွားသည်။

ကြက်သွေးရောင်လက်ရှည်၊ ခါးတင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ။

မရမ်းစေ့ရောင် ပြောင်လက်လက် သို့တထာကို ပြောဝံ့စင်း အိစက်နေဆဲရှိသည့် ကိုယ်လုံးမို့မို့လေးမှာ တင်းကြာနေအောင် ဝတ် ထားလျက် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုပြင်ခြယ်သထားခဲ့ပုံရသော မျက်နှာမှာ အစက်အပြောက်မရှိ၊ အရေးအကြောင်းမရှိ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့်ကထက်ပင် ဒေါ်သွန်းသီရိ နုပျိုလာခဲ့လေသည်လား။

မျက်နှာမွှေးစိမ်းတန်းလေးနှစ်ခု ဝိုက်ဆင်းသွားတာက ညီညာ သည်။

ပြောဝံ့စင်းကျလာသည့် နှာတံချွန်ချွန်လေးက ပုလဲနှစ်ရောင် သန်းပြီး အိစက်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီနီကလေးတွေပေါ်မှာ တင်ထား သည့် ပန်းဆီရောင်ကာလာပါးပါးကလေးက အသက်အရွယ်ကိုမေ့ သွားအောင် ဆွဲဆောင်ထားခဲ့သလို။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုပဲ ခက်နေတာက ဒေါ်သွန်းသီရိ ရင်ထဲမှာ ရှိသည့် ပုပ်သိုးစုတ်ပြတ်နေသော နှလုံးသား။

“မင်း မလိမ်နဲ့နော် အနိုင်မဲ့၊ မင်းမျက်နှာဟာ ငါသိခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့တူလို့ မေးနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူက အခုတော့ သေသွားပါပြီ၊ မင်းကို ငါ တစ်ခုပဲထပ်မေးမတယ်၊ မင်းဟာ ဦးနိုင်သိမ် ရဲ့ သမီးလား”

“ရှင် အန်တီ”

“ဦးနိုင်သိမ်လေ”

“အို ဘယ်က ဦးနိုင်သိမ်လဲ အန်တီ၊ အဲဒါ သမီး မသိဘူး”

“Sorry အနိုင်မဲ့၊ မင်းကို သံသယစိတ်နဲ့ အန်တီ မေးမိ တာ”

“ဟာ၊ အန်တီ၊ အန်တီမသင်္ကာရင် ခြောက်လစာပေးပြီး သူ့ကို အလုပ်ထုတ်လိုက်မယ်လေ”

“ဟာ... မထုတ်ပါနဲ့”

ဒီလိုကျတော့လည်း ဒေါ်သွန်းသီရိက လက်မခံ။

နှိုင်းပုံစံလေးနဲ့ နှိုင်းမျက်နှာထားလေးကိုကြည့်ပြီး မကျေ မနပ်ဖြစ်ရတာက ရိုက်ခတ်ညံ့ပဲပေါ့။ ဒီလို စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ မျက်နှာထားပိုင်ရှင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်သူခန့် လိုက်တာလဲ။

အနိမ့်ဆုံး ဝန်ထမ်းမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်စုံလေးဝတ် ထားတာတောင် ကိုယ်လုံးကလေးနဲ့ မျက်နှာထားကလေးက ဖူးဖူး တင်းတင်း ဝင်းဝင်းစက်စက်ကလေး ဖြစ်နေတာ။ ဟွန်း... ကုမ္ပဏီမှာ ရုတ်ရုတ်လုပ်လို့ကတော့ ရိုက်ခတ်ညံ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသွားအောင် လုပ်ပြမယ်။

“ဒီမှာနော်၊ မင်းကြောင့်ကွဲသွားတဲ့ မှန်အကွဲအစတွေကို မင်း အခုပြန်ရှင်း”

“ဟုတ် မမ”

အခက်အခဲတစ်ခုက နှိုင်း လွန်မြောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“ဒါဆိုလည်း ဒီကိစ္စကို Stop လုပ်ပစ်လိုက်မယ် အန်တီ၊ အစည်အဝေးစဖို့ကလည်း အချိန်နီးနေပြီ”

ဒါကိုတောင် ရိုက်ခတ်ညံက နှိုင်းဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ကာ-

“ဒီမှာ အနှိုင်းမဲ့”

“ရှင် မမ”

“မင်း မနက်ဖြန် နေ့လယ်တစ်နာရီတိတိ ဒီအခန်းရှေ့က တို့ Office Room ကိုလာခဲ့၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ You only one နော်၊ OK”

“ဟုတ် မမ”

သူတို့အားလုံး Meeting Room ဘက်ကို ပြန်ထွက်သွားတော့မှ နှိုင်း ပင့်သက်ချမိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင် နှိုင်း၊ ကံကောင်းလို့ မင်း အလုပ် ပြုတ်မသွားတာ”

နှူးညှို့ မျက်တောင်လေးက နှိုင်းဆီကို အလှပဆုံးလေး ဝဲလာ၏။

သီကျူးလည်း တစ်ချိန်လုံး နောက်မှာ ငြိမ်ကုပ်နေခဲ့ရသမျှ အခုမှပဲ ရယ်နိုင် ပြုံးနိုင်တော့သည်။

“သီကျူးဖြင့် ဒေါ်သွန်းသီရိ ဝင်လာတာကို မြင်လိုက်ရကတည်းက တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ပြီး ရပ်လိုတောင်မရတော့ဘူး၊ မမ ရိုက်ခတ်ညံရှေ့မှာ ဖြစ်သွားတာက ပိုဆိုးတယ်၊ ရိုက်ခတ်ညံဆိုတာ ရင်ခွင်ညီကို ကြိတ်ကြိုက်နေတာလေ နှိုင်းရဲ့”

“ဘာပြောတယ် သီကျူး”

“အောင်မလေး နှိုင်းရယ်၊ ရှင်လေးက ရင်ခွင်ညီကိုသိလို့

တအံ့တပြန်သွားတာလား၊ ရင်ခွင်ညီဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ သိအောင် ပဲ အရင်ဆုံးမေးခမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ နူးညှို့ပြောမယ်၊ ရင်ခွင်ညီဆိုတာ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံးသား၊ မိုက်တယ်၊ လန်းတယ်၊ ဒီအခန်းနဲ့ ဘေးချင်းကပ်မှာရှိတဲ့ အခန်းမှာ ရုံးတိုင်တယ်”

“ဟွန်း”

နှိုင်း မသိမသာကလေး နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲ့မိ၏။

နူးညှို့ရယ်၊ ရင်ခွင်ညီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နှိုင်း မမြင်ဖူးသေးပေမယ့် သည်နာမည်လေးဟာ ခေါင်းလောင်းထိုးသံတစ်ခုလို နှိုင်းရင်ထဲမှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ လှုပ်ခတ်အချက်ပေးနေတဲ့ နာမည်လေးပါ။ သည်ကုမ္ပဏီမှာ နှိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်နေမှာ မဟုတ်သလို ဒေါ်သွန်းသီရိကိုလည်း သတ္တိရှိရှိနဲ့ နှိုင်း ရင်ဆိုင်သွားမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ ယုံထားလိုက်စမ်းပါ။

နှိုင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝနဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ ဖေဖေကိုသိမ်းပြီး အနိုင်ယူသွားခဲ့တာတွေအားလုံးကို နှိုင်းကလည်း ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝနဲ့ ရင်ခွင်ညီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခွင့်ရရေးပဲ။

ရှင်းတယ်နော် နူးညှို့။

အဲဒီအတွက် အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ နာမည်အသစ်ကလေးနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီထဲကို နှိုင်း အလုပ်လာလျှောက်ခဲ့တာပါ။ နှိုင်းလိုချင်တာတွေ အားလုံးကိုရဖို့ ဘယ်သူ့နဲ့ နှိုင်း ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ရမလဲ။

ရိုက်ခတ်ညံလား။

ဒေါ်သွန်းသီရိလား။

ရင်ခွင်ညီလား။

“သီကျူးရေ၊ တို့နှစ်ယောက်ကသာ ပြဿနာဖြစ်မှာကို တွေးပြီး ကြောက်နေကြတာ။ နှိုင်းကဖြင့် တကယ့်ကို မတုန်မလှုပ် ကလေးနဲ့ အေးတီအေးစက်လေး လုပ်နေတာလေ။ ဟိုမှာလေ နှိုင်း ကိုကြည့်လိုက်၊ တည်ကြည်နေတဲ့ မျက်နှာထားလေးပေါ်မှာ ဘာခံစား ချက်မှမရှိတဲ့အတိုင်း အမိန့်ပေးခံထားရတဲ့ အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို လှုပ်ရှားနေတာ။ ဟင်း”

နူးညံ့ မျက်စောင်းလေးက ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထပ်ပဲ လာပြန်၏။

သည့်တော့မှ နှိုင်းက ဟန်ဆောင်ပြီးလေး တစ်ချက်ပြီး ကာ-

“ဟာ... နူးညံ့ကလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိကို နှိုင်း မကြောက် ဘဲနေပါ့မလား။ သူ အရမ်းမုန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ် ဆိုပြီး နှိုင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ချိန်မှာ နှိုင်း ဘယ်ကိုထွက်ပြေးရမုန်း မသိအောင် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေတာ နူးညံ့ရဲ့”

“ဟာ... ဒါကတော့ လောကကြီးမှာ လူတူမရှား နာမည် တူ မရှားဆိုတာ အမြဲရှိနေတာပဲဥစ္စာ။ တကယ်လို့သာ နှိုင်းလိုမျက်နှာ ထားမျိုးလေးနဲ့ အဲဒီလိုတူတဲ့ မိန်းမမျိုး ကမ္ဘာပေါ်မှာ နောက်တစ် ယောက်ရှိခဲ့ရင် အဲဒီမိန်းမ လူတာကို မနာလိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ မုန်းခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

“တော်ကြတော့ဟေ့ ဒီမှာ စကားကောင်းနေလို့ မဖြစ်သေး ဘူး။ အစည်းအဝေးခန်းမှာ ပန်းအိုးတွေပြင်ပေးဖို့ ရှိသေးတယ်။ မြန်မြန်လုပ်ကြ”

သီကျူး သတိပေးတော့မှ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးကို တံမြက်စည်းတွေ၊ ဖုန်တိုက်စက်တွေကိုင်ကာ သုံးယောက်သား ပြန် ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ အစအဆုံးကို လုံခြုံရေးကင်မရာ CCTV ထဲကနေ မျက်တောင်တွေကိုပင် မခတ်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ချိန် လုံးစောင့်ကြည့် ရင်ခုန်သွားရတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံကတော့ မယုံနိုင် ခြင်းများစွာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး လှိုက်ဖြာနေခဲ့ရတာလေ။

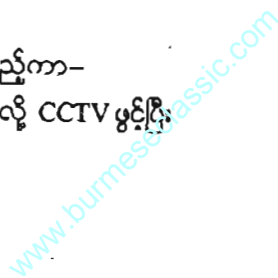
“ဒါ... ဒါ အနှိုင်းမဲ့တဲ့လားဟင် အန်ကယ်စိုး ကြည့်ပါဦး။ ဒီလို အရမ်းရင်ခုန်ဖို့ကောင်းတဲ့ မျက်နှာထားလေးကို ပိုင်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီသန့်ရှင်းရေးဌာနမှာ ဒီနေ့မှ အလုပ်စတင်လာတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တဲ့လားဗျာ”

CCTV တီဗွီကတစ်ဆင့် ချိုင်းထားတဲ့ Computer ဖန်သား ပြင်ပေါ်က ပုံရိပ်တွေကိုကြည့်ပြီး မျက်တောင်ခပ်ဖို့ကိုပင် အချိန်တွေ အကြာကြီး မေ့နေခဲ့တာ ကုမ္ပဏီရဲ့ အမူဆောင်ဒါရိုက်တာ၊ သိပ်ကို ချောမောတည်ကြည်လွန်းတဲ့ ရင်ခွင်ညီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရယ် ပါပဲ။

ဒါကိုပဲ အန်ကယ်စိုးက ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ကာ-

“အေး... ငါကလည်း ဒါကို အံ့ဩလွန်းလို့ CCTV ဖွင့်ပြီး

လင်းလက်အိမ်စာပေ

မင်းကို ခေါ်ပြနေတာလေကွာ။ ဒီအနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ငါ့ဆီမှာ အလုပ်လျှောက်လွှာလာတင်တဲ့နေ့ကဆိုရင် ငါ မယုံလို့ အထပ်ထပ်အခါခါ စစ်ဆေးမေးပြီးတော့မှကို အလုပ်မခန့်ချင်ဘဲ ခန့်လိုက်ရတာ။

ပြီးတော့ မင်း ယုံချင်လည်းယုံ၊ မယုံချင်လည်းနေ၊ ဒီလိုအသားအရေလေးကအစ ဝင်းနှစ်ပြီး သိပ်ကိုစွဲမက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဒီအနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးမှာ ကိုးလသားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“ဗျာ... အန်ကယ်စိုး၊ သူ့မှာ... သူ့မှာ ကိုးလသားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် မယုံဘူးဗျာ၊ ဒီလိုပုံစံမျိုးလေးနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ရင်ခွင်ညီ ထိတ်လန့်ဖြူဖျော့ကာ အန်ကယ်စိုးစကားကို ခေါင်းခါငြင်းသည်။

“အေး မင်းမယုံရင် Computer ထဲက Service Personal File ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်လေကွာ ရင်ခွင်ညီ၊ အဲဒီထဲမှာပါတဲ့ အချက်အလက်တွေက အနှိုင်းမဲ့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးဝန်ခံထားတဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေးအချက်အလက်တွေပဲ”

အန်ကယ်စိုးပြောသလို Computer ထဲက Service Personal File ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း သူပြောတာတွေက တစ်ချက်မှမလွဲ။

အိမ်ထောင်ကွဲ ကလေးတစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလုပ်မလေး အနှိုင်းမဲ့။

နေတဲ့ရပ်ကွက်က မြောက်ဘက် သုံးဆယ့်တစ်ရပ်ကွက်။ လက်ရှိ အိမ်ထောင်မရှိ။

အခေါ်တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ကလေးငှားကာ အတူနေသည့် ပညာအရည်အချင်းက ကိုးတန်းအောင်။

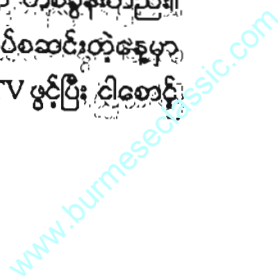
“နေ... နေပါဦး အန်ကယ်စိုး၊ သူ အလုပ်လာလျှောက်တာကို မသကာလို့ အန်ကယ်စိုးက အထပ်ထပ်မေးခဲ့တယ်ဆိုတော့ အန်ကယ်စိုးက ဘာကိုမသကာခဲ့တာလဲ၊ ဒီလို သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ နှုတ်နာထားလေးနဲ့ ကုမ္ပဏီသန့်ရှင်းရေးဌာနမှာ အလုပ်လာလျှောက်တာကို မသကာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကလေးတစ်ယောက်ရှိတဲ့ ထစ်ခုလုပ်ကောင်မလေးဆိုတာကို မယုံတာလား”

“မဟုတ်ဘူး” အန်ကယ်စိုး အဖြတ်သားဆုံး ငြင်းသည်။

“ဒါဆို အန်ကယ်စိုးက တာကိုမယုံတာလဲ” “ငါ့ရှေ့မှာ အလုပ်လျှောက်လွှာလာတင်တုန်းက ငါ့မြင်ရောက်ရတာ သူ့မျက်ဝန်းလေးထဲမှာရှိနေတဲ့ အေးစက်နာကျင်မှုတွေ”

“ဗျာ” အန်ကယ်စိုး သူ့ကို ထောက်ပြလိုက်တာ တစ်ခွန်းတည်း။

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီကောင်မလေး အလုပ်စဆင်းတဲ့နေ့မှာ CCTV ထဲကနေ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်တွေကို CCTV ဖွင့်ပြီး ငါ့စောင့်

ကြည့်နေတာလေ၊ မင်းလည်း ငါနဲ့အတူတူ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို မြင်လိုက်ရတာပဲဥစ္စာ၊ မင်းမာမီ ဒေါ်သွန်းသီရိ အခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတုန်းက မင်းမာမီဓာတ်ပုံကြီးကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ဒီကောင်မလေး အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေတာ တည်တင်းနေတဲ့ မျက်နှာထားကလေးနဲ့ ပြီးတော့လည်း သန့်ရှင်းရေး ဓာတ်လုပ်ရင်း ဒီဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကြီးက ကျကွဲသွားခဲ့တယ်လေ ကွာ”

ရင်ခွင်ညီ နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ ပြုံးမိသည်။

“ဟွန်း... ဒါ မတော်တဆဖြစ်တာပါ အန်ကယ်စိုးရား ဘာပဲပြောပြော ဒီအနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ အန်ကယ်စိုးပြော သလို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ ကလေးတစ်ယောက် အမေဆိုတာ ကျိန်တွယ်ပြောရင်တောင် ယုံဖို့ခက်တဲ့ အနေအထား မျိုး၊ အဟင်း... တကယ်လန်းတယ်ဗျာ”

ရင်ထဲမှာရှိတာကို အမှန်အတိုင်းပဲ သူ ဝန်ခံလိုက်မိတာပါ။

သူ့မျက်ဝန်းလေးထဲမှာတော့ အမှိုက်သိမ်း၊ ဖုန်တိုက်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်လေးတွေက အံ့ဩဖို့ကောင်းစွာ စွဲထင်လို့သွားခဲ့ရပြီ။ အထူးခြားဆုံးကတော့ တင်ပါးလုံးလုံးတင်းတင်းကလေးတွေကိုပုံးကာ ကျော်ဆင်းဖြာကျနေသည့် နက်မှောင်သန့်စွမ်းသော ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေက တံခေါက်ခွက်ကလေးနားအထိ တလွင့်လွင့် တဖြာဖြာပဲကျနေတာပဲ ဖြစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်နှာလေးမှာ ဘာတစ်ခုမှ လိမ်းခြယ်မထား သည့်တိုင် စိုရဲဝင်းထင်းနေတာလေးက ဆေးရောင်ပါးပါးဖျော့ဖျော့ လေးတွေကို သဘာဝက တင်ပေးထားသည့်နယ်။ ကိုယ်လုံးလေးက လည်း ဖူးဖူးကျစ်ကျစ်ကလေးမို့ ဆံနွယ်ရှည်တွေကို ဖျတ်ခနဲ ဝဲခါ လိုက်လေတိုင်း နွဲ့ယိမ်းသွားရသည့် သေးကျဉ်သော ခါးကလေးက လေအတိုးမှာ ကျိုးမှာပင် သူ စိုးရိမ်မိရသေး၏။

အစည်းအဝေးခန်းမထဲမှာတော့ နူးညံ့ကပဲ လိုတာတွေ အားလုံးကို ပြင်ဆင်နေသည်။

နူးညံ့ လုပ်ပြသလို နှိုင်း လိုက်လုပ်နေရ၏။

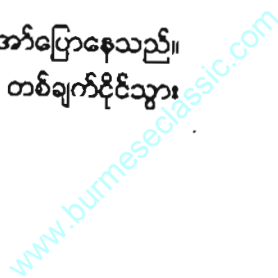
ပန်းအလှအိုးလေးတွေပြင်ပြီး စားပွဲပေါ် စနစ်တကျတင်ပေး ရသည်။ နူးညံ့ ပြောတာကတော့ မဟာကုဋေကုဋာကုမ္မဏီဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်သွန်းသီရိဆိုတာ ခမ်းနားတာကိုမှ နှစ်သက်သဘောကျသတဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကိန်းခန်းကြီးကြီးနဲ့ တခမ်းတနားနေတတ်သတဲ့။

“ဟာ... နှိုင်း၊ မင်း အဲဒီလိုကြီး ဝိုင်ပြီးစဉ်းစားမနေနဲ့နော်၊

သွား... သွား... စောစောက ပြထားတဲ့ စတီခန်းထဲကနေ ပန်းအိုး နှစ်လုံးလောက် မြန်မြန်သွားယူလိုက်၊ ဒီမှာ ထပ်ပြင်ပေးရဦးမယ်၊ သီကူးခေ ဒေါ်သွန်းသီရိ ထိုင်မယ့်ခုံပေါ်မှာ ဖုန်စလေးတွေ တင်မနေ ဝေနဲ့နော်”

နှိုင်းကို ခိုင်းသလို သီကူးကိုလည်း အော်ပြောနေသည်။

နူးညံ့ ပြောမှ အလုပ်တွေလုပ်ရင်း နှိုင်း တစ်ချက်ခိုင်သွား တာကို ပြန်သတိရ၏။

စတိုခန်းရှိရာကိုသွားဖို့ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးရဲ့ ထောင့်
ချိုးအတွယ်လေးကို နှိုင်း ဖျတ်ခနဲကွေ့ချိုးလိုက်တော့မှ-

“အို”

“ဟာ... ဟာကွာ”

“ဖြန်း”

“ဖလမ်း”

မမျှော်လင့်ဘဲ လူတစ်ယောက်ကို တိုက်မိပြီး နှိုင်းမျက်ဝန်း
တွေ ပြာသွားသည်။

ပြီးတော့ ရက်ရွံ့ထူပူစွာ နှိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွား
၏။ နှိုင်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရတာက တိုက်မိလိုက်
သည့်အရှိန်နှင့် အစိမ်းရောင်ဖိုက်ကလေး သူ့လက်ထဲကနေ လွတ်ထွက်
သွားပြီး ဖိုက်ထဲက စာရွက်တွေ လေထဲမှာ ပြန့်ကျတာ အောက်ကို
လွင့်သွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ပြဿနာပဲကွာ”

နှိုင်း မော့မကြည့်ရဲသူတစ်ယောက်ဆီက ကြားလိုက်ရတဲ့
စိတ်ဖျက်ညည်းညူသံကလေး။

“ဟာ Sorry နော်”

နှိုင်း ကြမ်းပြင်မှာ ဒူးကလေးထောက်ထိုင်ချကာ ပြန်ကဲ့သွား
တဲ့ စာရွက်တွေကို ကောက်ဖို့ပြင်လိုက်တော့ နှိုင်းရဲ့ ထူနက်နက်
ဆံပင်ရည်ကြီးတွေက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အပုံလိုက်ဖြာကျကာ ဒရွတ်
တိုက်ဆွဲသလို ဖြစ်သွားသည်။

နှိုင်းက File အစိမ်းလေးကို ကောက်ယူဖို့ လက်ကလေး
အလှမ်း။

“ဟင်”

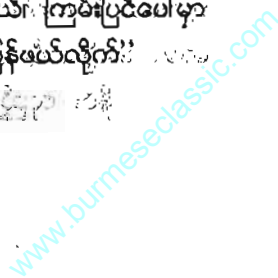
နက်ပြောင်ထောက်ပသော ယောက်ျားစီး အနက်ရောင်ရှူး
ကလေးပေါ်မှာ File အစိမ်းလေးက ဘေးတစ်ခြမ်းစောင်း ပြုတ်ကျပြီး
တင်နေတာမို့ ကောက်ယူဖို့ပြင်လိုက်တဲ့ နှိုင်းလက်ကလေးတွေ
တွန့်ကာ လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် မပုံမရဲဟန်ကလေးနှင့် နှိုင်းလက်
ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေက ရပ်သွားသည်။

နှိုင်း ခွင့်ထောင်မို့ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်တော့
“အို”

နှိုင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ စွဲထင်သွားရတာက ချောမောတည်တင်း
လွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံအိပ်ကလေးဖြစ်နေခဲ့တာပင်။
သူ့ တယ်သူ့လဲဆိုတာ နှိုင်းက မသိသလို သူ့ဝတ်ပုံစားပုံတံ အတော်
လေးသန့်ရှင်းသပ်ရစ်ကာ ကြယ်လီးတွေ ဓမ္မပိတ်နေအောင် ဝတ်ထား
တာကအစမဲ့ မတ်ကျလွန်းတာမို့ နှိုင်း အသက်ရှူမှားကာ ခွင့်စောင်း
လိုက်ရမှာကိုပင် နှိုင်းက မေ့သလိုဖြစ်သွားသည်။
ပိုဆိုးတာက နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ သူ့ပြုံးလိုက်တာပင်။

“ဟွန်း... ရတယ်လေ၊ မင်း ကောက်ပေးဖို့မလိုပါဘူး။
ငါ့ဟာငါ့ပဲ ပြန်ကောက်လိုက်ပါ့မယ်၊ ဖယ်၊ ဖယ်၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
ကျနေတဲ့ မင်းဆံပင်တွေကို အခုချက်ချင်း ပြန်ဖယ်လိုက်”

“အို ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကြည့်စမ်း”

ခေါင်းကလေးကို နှိုင်း ပြန်အငုံ့မှာ ပြန်ကျဖွာကျနေတဲ့ နှိုင်းဆံပင်တွေက လွတ်နေတဲ့ အနက်ရောင်ရှူးဖိနပ်ဦးချွန်လေး တစ်ဖက်ကို ထိတော့မတတ်ပင်။ နှိုင်း ဆံပင်တွေကိုခုက ပြန်သိမ်း လိုက်ရပေမယ့် ပေါ်လာတဲ့ အနောက်ဘက်က အသံကြောင့် နှိုင်း အသက်ရှူသံတွေက စောစောကထက် နှစ်ဆပိုမြန်သွားသည်။

“ဟယ်... အနှိုင်းမဲ့၊ ကြည့်စမ်း။ မင်း ပြဿနာရှာပြီး ကိုညွှီကို တိုက်ချလိုက်ပြန်ပြီပေါ့လေ၊ သွား... သွား ကိုညွှီရှေ့ကနေ မင်း အခုချက်ချင်းထွက်သွားစမ်း၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ဘယ်နေရာသွားသွား ဒီသန့်ရှင်းရေးဌာနကဟာတွေနဲ့ လွတ်ပဲမလွတ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ့နယ် နော်၊ ပြောရဆိုရတာ အကုသိုလ်များလိုက်တာ”

“သူ... သူက ဘယ်သူလဲဟင်၊ ရိုက်ခတ်ညံ”

“အမလေး ကိုညွှီရယ်၊ ဒီသန့်ရှင်းရေးဌာနက ဟာမလေးကို ကိုညွှီ စိတ်မဝင်စားစမ်းပါနဲ့။ စောစောကပဲ အနိတိသွန်းတတ်ပုံကြီး ကွဲသွားအောင် သင်းပဲလုပ်ခဲ့တာလေ၊ ဟေ့၊ ဟေ့ မင်းကို တို့ပြော နေတယ်လေ... အနှိုင်းမဲ့၊ မင်း ကိုညွှီစာရွက်တွေကို ဘာမှပြန် ကောက်ပေးနေစရာ မလိုဘူး။ သွား... သွား... အခုချက်ချင်း မင်း ထွက်သွား”

နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အသံစာစာလေးနဲ့ တစ်ထပ်လုံးညံ သွားအောင် အော်နေတာ။ ရိုက်ခတ်ညံဆိုတဲ့ ခပ်သွက်သွက် ခပ် မာမာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ။

နှိုင်း လှည့်ထွက်သွားတော့...

“တွေ့လား ကိုညွှီ၊ ဒီလောက်အော်နေတာတောင် ဂရု ခိုက်သလိုလုပ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတာ၊ ပြောမယ် အန်ကယ်စိုးကို ဆိုပြီးတော့ကို ပြောရဦးမယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးတွေ ဘယ်တော့မှ အလုပ်မခန့်ပါနဲ့လို့”

“ဟွန်း”

ရိုက်ခတ်ညံကတော့ ခါးကလေးကိုထောက်၊ နှုတ်ခမ်းလေး တို ဖျတ်ခနဲမဲ့လို့ပေါ့။

သိတယ်နော်။

ရိုက်ခတ်ညံဆိုတာ ရင်ခွင်ညီနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ ထိပါးငြိစွန်းသွားမှာကို မလိုလားတဲ့မိန်းမ။

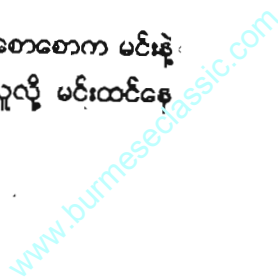
“နှိုင်းရယ် မင်းနဲ့ကတော့ တကယ့်ပြဿနာပဲကွာ”

ထိုအဖြစ်အပျက်အစအဆုံးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် နူးညံ့ ကာ ပန်းအိုးလေးတွေကို ပွေ့ကိုင်ကာ ရောက်လာသည့် နှိုင်းဆီကို အပြေးကလေးသွားရင်း စိုးရိမ်တကြီး ပြောမိသည်။

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ နူးညံ့”

နှိုင်းကတော့ နူးညံ့ဆိုလိုရင်တာကို မသိတာမို့ မျက်တောင် ရှည်လေးတွေကို ဖျတ်ခနဲကော့ကာ နူးညံ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြန်မေး မိတယ်။

“ဟင်... မင်း မသိဘူးလားဟင် နှိုင်း၊ စောစောက မင်းနဲ့ ခိုင်ချင်းအုပ် တိုက်မိသွားတာလေ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလို့ မင်းထင်နေ လို့လဲ”

ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်သွားသည့် ဒေါ်သွန်းသီရိ မျက်ဝန်းထဲက မာန်မာန။

ဝင့်ထည်ခြင်းတစ်ခုဖြင့် မော့လာသော သန္တာရောင် နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်က ခပ်မဲ့မဲ့အပြု။

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် ဒေါ်သွန်းသီရိ”

မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်ငြိုးလျက် ပန်းအလှအိုးတွေနှင့် ပြိုင်ဆိုင်ထည်ဝါစွာ ခင်းကျင်းထားပါသော မဟာကုဋေကုဋာ Meeting Room ကြီးထဲက အရေးပေါ်စည်းဝေးပွဲ။

ထိပ်ဆုံးက အနီရောင်ကတ္တီပါခင်း ကျွန်းကနုတ်ဆက်တီ ခုံမြင့်မြင့်ကြီးပေါ်မှာတော့ ဖြောင့်စင်းရှည်သွယ်သော ပေါင်တံနှစ်ဖက်ကို တင်ပါးလွှဲလေးချိတ်ကာ၊ ကြက်သွေးရောင်လက်ရှည် ခါးတင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ၊ မရမ်းစေ့ရောင် ပြောင်လက်လက်ချိတ်ထဘီလေးကို ဝတ်လျက် မဟာကုဋေကုဋာရဲ့အရှင်သခင် ဒေါ်သွန်းသီရိက တည်တင်းသောမျက်နှာလေးကို မော့ကာ စိန်တွေတဖျတ်ဖျတ်ဖြင့် ထိုင်နေပါသော်လည်း သူမမျက်နှာထားလေးက အငြိုးဖြင့်ရွာချတော့မည့် အံ့ဖွဲ့နေသောမိုးကောင်းကင် တစ်ပြင်လုံး။

သူမ ရှေ့က လက်တောက်နေသည့် ကျွန်းစားပွဲရှည်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာတော့ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တွေနှင့် ရှယ်ယာရှင်တွေ၊ ကုမ္ပဏီအုပ်ချုပ်သူ လူကြီးတွေက၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ရင်း ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို အသက်မရှူနိုင်ဘဲ ငေး

စိုက်ကြည့်နေတာက သံပတ်ပေးထားသည့် စက်ရှုပ်လေးတွေလို ဖြစ်နေသည်။

“အဟင်း... ဟင်း”

အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ ဦးသီလထွန်းက ဖြေရှင်းမပြုခင် ရောင်းတစ်ချက်ကို အရင်ဆုံး ဟန်သည်။

ပြီးတော့မှ သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ ချထားသည့် File အစိမ်းရောင်လေးကိုဖွင့်ကာ၊ မတ်တတ်ရပ်ရင်း စကားကို စပြော၏။

“ကျွန်တော် ပထမဆုံး တင်ပြဆွေးနွေးချင်တဲ့အကြောင်းကတော့ ကနေဒါမှာ အခြေစိုက်ဖွင့်ထားတဲ့ Three Flower ကုမ္ပဏီရဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ ဒီကုမ္ပဏီဟာ ကနေဒါနိုင်ငံအပါအဝင် နိုင်ငံပေါင်းလေးဆယ်ကျော်မှာ၊ ကုမ္ပဏီရုံးခွဲတွေဖွင့်ပြီး နိုင်ငံတကာ သင်္ဘောလှိုင်းတွေ၊ ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ခရီးသွားဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းတွေအဆုံး၊ ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီးတော့မှ၊ ဝန်ထမ်းအင်အား ခြောက်ထောင်ကျော်လောက်နဲ့ အကြီးအကျယ်စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီဖြစ်တယ် ဆိုတာပါပဲ”

ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ရင်း၊ အစည်းအဝေးခန်းမထဲက လူတွေအားလုံးကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကာ၊ ဦးသီလထွန်းက လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီးတော့မှ မျက်နှာကို ပြန်မော့ကာ-

“ပြောရရင် Three Flower ကုမ္ပဏီရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ပေး”

ပန်းကလေးသုံးပွင့်ကို ကိုယ်စားပြုထားတာဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီကို ဦးဆောင်လမ်းညွှန်နေသူ သုံးယောက်စလုံးဟာ အမျိုးသမီးတွေဖြစ်တာက၊ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ အထူးခြားဆုံးအချက်ပါပဲ”

“အဟင်း၊ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားပါတယ် ဦးသီလထွန်း၊ ရှင်ဆက်ပြောပါ”

ဒေါ်သွန်းသီရိက စိတ်ဝင်စားတယ်ပြောပေမယ့် သူ့နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းမှာ ညွတ်ကွေးအရိပ်ထင်သွားရတဲ့ အပြုံးမဲ့မဲ့လေးတစ်ခုက၊ အမျိုးသမီးသုံးယောက် ဦးဆောင်နေတာကိုပဲ အရေးပဲမစိုက်သလိုလို၊ အထင်ပဲမကြီးသလိုလို။

ဒီလို နှုတ်ခမ်းလေးမျိုးပဲ။ မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲမော့လိုက်စဉ်မှာတော့ ဆံထုံးမြင့်မြင့်ပေါ်မှာ စိတ်နိုးစိုက်ထားသည့် စိန်ဆံထိုးတွေက တဖျတ်ဖျတ် တခါခါ အရောင်တွေက ပြုံးပြက်ကားလဲစဉ်းလက်သွားသည်။

“အခု အဲဒီ Three Flower ကုမ္ပဏီကနေ ကျွန်တော့်တို့ မဟာကုဋေကုဋ္ဌာကုမ္ပဏီရဲ့ ရှယ်ယာထဲကို Sixty Percentage ထည့်ဝင်ခွင့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုနေတဲ့အချက်က၊ သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေတယ်ထင်လို့ ဒီ Emergency Meeting မှာ ကျွန်တော် တင်ပြနေတာပါ။ အဲဒီအကျိုးကျွန်တော် ထပ်ပြောရမယ့်ဆိုရင် Three Flower ကုမ္ပဏီရဲ့ လက်ခွဲကုမ္ပဏီတစ်ခုကို လွန်ခဲ့တဲ့ဆုံးမိလောက်ကမှ စက်မှုမှာ သူတို့ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစက်မှုတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီတို့ သူတို့ ဆက်သွယ်လာတာပါ။ ထူးခြားလာ

တာကတော့ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ အရှေ့တောင်အာရှဆိုင်ရာ အထူးဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ကို သူတို့ဘက်က ခန့်အပ်ထားခဲ့တာဖြစ်ပြီး အဲဒီ အထူးဒါရိုက်တာကိုယ်တိုင်က မဟာကုဋေကုဋ္ဌာရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို အဓိကပစ်မှတ်ထား ရွေးချယ်လိုက်တဲ့အချက်က သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တင်ပြချင်တာပါပဲ”

“ဘယ်၊ ဘယ်လို ဦးသီလထွန်း”

ဒီစကားအရောက်မှာတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ မျက်ခုံးတန်းလေးနှစ်ဖက် စုကျူတက်သွားရတဲ့အထိ၊ မျက်ဝန်းကလေးတွေက ဝင်းလက်သွားခဲ့သလို၊ ပစ်မှတ်ဆိုသည့် စကားလေးတစ်လုံးက မာန်မာန်ကြီးသော ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ ရင်တစ်ခုလုံးကို၊ ပြောင်းဆန်တုန်ခါသွားစေခဲ့သည်။ သတိပေးခေါင်းလောင်းလေးတစ်ခုလို ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီ။

“စင်... စင်ကာပူရုံးခွဲက အရှေ့တောင်အာရှဆိုင်ရာ အထူးဒါရိုက်တာက မဟာကုဋေကုဋ္ဌာကုမ္ပဏီရဲ့ အကျိုးစီးပွားတွေကို အဓိကပစ်မှတ်တစ်ခုအနေနဲ့ ရွေးချယ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ အဟင်း... ဆက်ပြောပါ ဦးသီလထွန်း၊ သူတို့ ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ ပစ်မှတ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ဘယ်လိုပစ်မှတ်မျိုးကို ရွေးချယ်လိုက်တာလဲ၊ မဟာကုဋေကုဋ္ဌာရဲ့ အရှိက်ကို တစ်ချက်တည်း ပစ်မယ့် ပစ်မှတ်မျိုးလား”

လေသံက မာသည်။

မျက်နှာထားက တင်းသည်။

ဒါဟာ သွန်းသီရိရဲ့ မဟာကုဋေကုဋာကို စစ်ချီသိမ်းပိုက် တော့မယ့် တံပိုးခရာမှတ်လိုက်သံလား။ ဒါကို သွန်းသီရိဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကရေး၊ ဂရုတိုက်ဘုန်းလှုပ်နေစရာလိုလား။ အဟင်း... လုံဝအေးဆေးပဲ သိလား၊ ဦးသီလထွန်း။

ဦးသီလထွန်း ဆက်ပြော၏။

“ဒီလိုပဲ ဒေါ်သွန်းသီရိ သူတို့ ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ ပစ်မှတ်က နိုင်ငံတော်က စီးပွားရေးဆိုင်ရာ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကို ဥပဒေနဲ့အညီ အတိအကျ ပြဋ္ဌာန်းခွင့်ပြုထားပါလျက်နဲ့၊ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ မဟာ ကုဋေကုဋာရဲ့ ရှယ်ယာထဲကိုမှ အသည်းအသန်ဝင်ခွင့်ပြုဖို့ တောင်းဆို နေရတာလဲ။ ဒါဟာ သိပ်ကို မသက်သာစရာကောင်းနေတဲ့အချက်”

“နေပါဦး၊ ဦးသီလထွန်း၊ ဒီလို မယုံသင်္ကာဘူးဆိုရင် ဆက် သွယ်လာတဲ့ စင်္ကာပူရုံးခွဲက အရှေ့တောင်အာရှဆိုင်ရာ အထူး ဒါရိုက်တာကို ရှင့်ဘက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးလေ၊ ဘာအားနာစရာ လိုလဲ။ ဒါ ကျွန်မတို့ စီးပွားရေးလုပ်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါကို ကျွန်တော်ကလည်း မေးပါတယ်၊ ဟိုက လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ အဖြေ ပေးပါတယ်”

“ဘယ်လိုပေးတာလဲ”

“သူတို့ဘက်က တောင်းဆိုတာကို မလိုက်လျောဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မဟာကုဋေကုဋာ Super Market ကြီးရဲ့ အနီးဆုံး နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ထက် ငါးဆပိုကြီးတဲ့ Trooper Market

ကြီးတစ်ခုကို သူတို့ဘက်က အပြိုင်လာဖွင့်ဖို့ ခြိမ်းခြောက်လာပါတယ် ဒေါ်သွန်းသီရိ”

“ဘာပြောတယ်”

ဒေါ်သွန်းသီရိ ဝန်းခဲနဲ ထရပ်လိုက်တာက ဟန်မဆောင်နိုင် ရှာ။

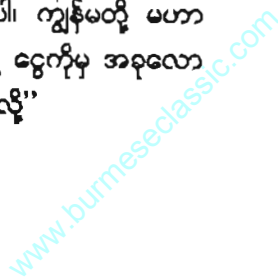
“ကျွန်မ... ကျွန်မတို့ထက် ငါးဆပိုကြီးတဲ့ Trooper Market ကြီး ဟုတ်လား၊ ဦးသီလထွန်း။ ဒါ... ဒါ ကျွန်မတို့ကို စိန်ခေါ် တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်သွန်းသီရိ အခုပဲ ဒေါ်သွန်းသီရိ ကြည့် လေ၊ စင်္ကာပူနဲ့ ဟောင်ကောင်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပင်တိုင် ဖောက်သည်တွေကို မက်လုံးတွေအမျိုးမျိုးပေးပြီး ရိုက်စားလုပ်သွား လို့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ အထိနာသွားတာ”

“အဟင်း... ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးသီလထွန်း၊ ကျွန်မကို ပြိုင်လာမယ့် ဘယ်လိုကုမ္ပဏီမျိုးက ရှယ်ယာကိုမှ ကျွန်မ လက်မခံနိုင် ပါဘူး၊ အခု သူတို့တောင်းဆိုလာတဲ့ ခြောက်ဆယ်ရာနှုန်းကို ထည့်ခွင့် ပေးလိုက်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီစည်းမျဉ်းအရ ကျွန်မကတောင် ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်က နုတ်ထွက်ပေးရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒီတော့”

“ရှင် ချက်ချင်းအကြောင်းပြန်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မတို့ မဟာ ကုဋေကုဋာဟာ ဘယ်လိုရှယ်ယာရှင်မျိုးတွေရဲ့ ငွေကိုမှ အခုလော လောဆယ် လက်ခံဖို့အစီအစဉ်မရှိသေးပါဘူးလို့”

“ဗျာ”

ဦးသီလထွန်း မျက်နှာပျက်သွားသလို အစည်းအဝေးခန်းမ တစ်ခုလုံးလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မပြောတာ ရှင်းပါတယ်နော် ဦးသီလထွန်း”

“ဒါဆိုရင် Three Flower ကုမ္ပဏီက ကျွန်တော်တို့ကို အငြိုးနဲ့ပြိုင်လာဖို့ များသွားပြီ”

“သူတို့ ဘယ်လိုပဲပြိုင်ပြိုင် ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး ဦးသီလ ထွန်း”

ဒေါ်သွန်းသီရိက မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲပင့်မော့သည်။

မဟာကုဋေကုဋာကို ဒီလိုလာယှဉ်လို့ ရမလား။

ဦးသီလထွန်းကတော့ ရွှေကိုင်းပါဝါမျက်မှန်ကလေးကို ပြန် တပ်လိုက် ပြန်ချွတ်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတာက သိသာလွန်းနေ သည်။ ပြီးတော့လည်း စားပွဲပေါ်က File အစိမ်းလေးကို ပြန်ကိုင် လိုက် ပြန်ချလိုက်နှင့် လုပ်နေတာက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ။

အစည်းအဝေးခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးကတော့ မီးကို ရေခဲငြိမ်း ထားသလို။

လေမတိုက်သော တောင်ပေါ်က သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ လို။

“အဟင်။ ကျွန်မက သွန်းသီရိပါ။ သွန်းသီရိ ဦးဆောင်နေ တဲ့ မဟာကုဋေကုဋာဟာ ကိုယ့်ကိုပြိုင်လာတဲ့ ဘယ်လိုကုမ္ပဏီမျိုးကို အညံ့ခံ အရှုံးပေးသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

“ဒီလိုလေ ဒေါ်သွန်းသီရိ၊ ကျွန်တော်ပြောတာက”

“မပြောနဲ့ ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး။ သူတို့ဘက်က အငြိုးနဲ့ ပြိုင်လာမှာကို ရှင်ကြောက်နေရင် ကုမ္ပဏီအမူဆောင်ဒါရိုက်တာ ဇာထူးကနေ ရှင်နတ်ထွက်ပြီး ရှင် အခုချက်ချင်း အစည်းအဝေး ခန်းမအပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားလိုက်”

ဒေါ်သွန်းသီရိထံမှ အကြည့်များသည် မည်းညိုသော ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုပေါ်မှာ လျှပ်စီးကြောင်းတွေ ပြိုးခနဲ ပြက်ခနဲ လင်းလက်သွားခဲ့သလိုမျိုး။ မိုးတွေ ဝုန်းခနဲ ဝေါခနဲ ကျပက်ရွာချ လိုက်သလိုမျိုး။

ဦးသီလထွန်း File အစိမ်းလေးကိုချွတ် မျက်မှန်ကို ပြန် ကောက်တပ်သည်။

မဝံ့မရဲဟန်ကလေးနှင့် ရုတ်ခြည်းအိုစာသွားသော မျက်နှာ လေးကို ပြန်မော့၏။

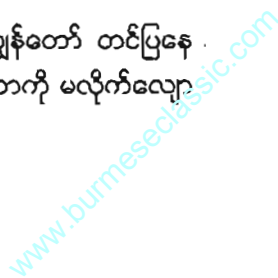
“ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်”

ဦးသီလထွန်းမှာတော့ အသံတွေလည်းတုန်၊ လက်တွေ လည်းတုန်။

ဟောကြည့်။ စောစောကပဲ ချလိုက်သည့် File အစိမ်းလေး ကို အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ကောက်ကိုင်လိုက် ပြန်ပြီ။

“သူတို့ ပြိုင်လာမှာကိုကြောက်လို့ ကျွန်တော် တင်ပြနေ တာ မဟုတ်ပါဘူး သူတို့ဘက်က တောင်းဆိုတာကို မလိုက်လျော

လင်းလက်အိမ်စာပေ

နိုင်ခဲ့ရင် နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေနဲ့ ရိုက်ခတ်မှုတွေကို ကြိုသိ နေလို့ တင်ပြနေတာပါ”

“ဟွန်း”

ဒေါသကြောင့် နီစွေးကာ ပန်းသွေးရောင်ထသွားသော မျက်နှာကိုလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိ ပြန်ပြင်လို့မရ။ သူမရဲ့ ရဲသောမျက်နှာ သည် အလှည့်ညီးညီး တောက်လောင်နေသည့် မီးပုံတစ်ခုထဲသို့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ အဆုပ်လိုက်ကျပက်ချလိုက်စဉ်မှာ မြင်လိုက် ရသလိုမျိုး။

ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ။

မဟာကုဋေကုဋ္ဌာရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို အရှိန်ပြင်းပြင်း နဲ့ရိုက်ချိုးဖို့ ဘယ်သူစီစဉ်တာလဲ။

“ရှင်... ရှင် ကျွန်မကို ခပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောလေ ဦးသီလထွန်းနဲ့ ဒီဘက်လတွေမှာ ကုမ္ပဏီအရုံးပြန်တာ သူတို့ကြောင့်လား”

“သူတို့လို့ တပ်အပ်ခွပ်ခွဲလို့ မရသေးပေမယ့် သူတို့ ဖြစ်နိုင် တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ကျွန်တော် ခြေရာခံမိထားပါတယ်။ ဥပမာ စကားပူကို ကွန်တင်နာတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ပို့လိုက်တဲ့ ကုန်တွေကို ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဘေးဖယ်ထားတာမျိုး၊ ကျွန်တော် တို့ ဝယ်လက်တွေကို ပေါက်စျေးထက် စျေးလျော့ရောင်းပြီး သူတို့ အိတ်ထဲကို ကောက်ထည့်လိုက်တာမျိုး အမှာစာတွေ ရုပ်သိမ်းသွား အောင် ဝယ်လက်တွေကို ငွေမချခိုင်းဘဲ လတိုင်းပေးစနစ်နဲ့ စည်းရုံး လိုက်တာမျိုး ဒါ ကျွန်တော်တို့ပါးကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်တာ”

လင်းလက်အိပ်စာပေ

“ဘယ်... ဘယ်လို ဦးသီလထွန်း”

မျက်တောင်ရှည်တွေ ဖျတ်ခနဲကော့တက်သွားအောင် ဒေါ်သွန်းသီရိ မျက်နှာပျက်ရပြီ။

ဒီလိုလုပ်တာဟာ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာတွေ ကို မစောင့်ထိန်းတာ၊ အောက်လမ်းနည်းသုံးပြီး မဟာကုဋေကုဋ္ဌာ ရဲ့ ပင်တိုင်ဖောက်သည်တွေနဲ့ ဝယ်လက်တွေကို ငြောင်ဝင်လုတာ။ ဒါဆို ဒီကိစ္စတွေကို ကြိုးကိုင်စီစဉ်နေတာ ဘယ်သူလဲ။

THREE FLOWER ကုမ္ပဏီရဲ့ အရှေ့တောင်အာရှဆိုင်ရာ အထူးဒါရိုက်တာလား။

ဒါကိုလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိက လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသည်။

“နေ... နေပါဦး ဦးသီလထွန်း၊ စောစောက ရှင်ပြောလိုက် တဲ့ အထူးဒါရိုက်တာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ သူတောင်းဆိုနေတာလား။ မဟာကုဋေကုဋ္ဌာကိုပြိုင်ဖို့ သူ စီစဉ်နေတာလား”

“ခဏလေး မာမိ၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် နည်းနည်းလောက် ဆွေးနွေးပါရစေ”

ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်တာ ကုမ္ပဏီရဲ့ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ အညီတင်းချောမောသော မျက်နှာထားပိုင်ရှင် ရင်ခွင်ညီပါပဲ။

အကြည့်တွေအားလုံး ဦးသီလထွန်းနှင့် တစ်ဖက်မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ဘက်မှာရှိနေသော ရင်ခွင်ညီဆီကို တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ချောက်သွားကြ၏။

“THREE FLOWER ကုမ္ပဏီရဲ့ အရှေ့တောင်အာရှဆိုင်

လင်းလက်အိပ်စာပေ

ရာ အထူးဒါရိုက်တာဟာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ဘက်က စိတ်ဝင်စားနေစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော် တို့ကုမ္ပဏီဟာ ရှယ်ယာရှင်တွေ စုပေါင်းထည့်ဝင်ထားတဲ့ငွေနဲ့ လည်ပတ်နေရတဲ့ ကုမ္ပဏီပါ။ ဒါကို ဆုံးရှုံးနစ်နာရမှုတွေနဲ့ ထိခိုက် ပြိုကွဲလာအောင် ဖန်တီးလာမယ်ဆိုရင် ရနိုင်သမျှနည်းလမ်းတွေနဲ့ တားဆီးယှဉ်ပြိုင်ရမှာ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ပါပဲ။ ဒါကို ဦးသီလထွန်းက တာဝန်ယူပြီးတော့ ဆက်လုပ်နိုင် မလုပ်နိုင် ကျွန်တော် သိချင်ပါ တယ်။ မလုပ်နိုင်ရင် ဒီတာဝန် ကျွန်တော့်ကို လွှဲလိုက်ပါ။”

“ဟာ၊ အန်ကယ် လွှဲမှာပါ”

ဦးသီလထွန်း ချက်ချင်းပြန်ဖြေသည်။

“ကောင်းပြီလေ ဦးသီလထွန်း၊ ဒီတာဝန်ကို အန်ကယ်က ကျွန်တော့်ကိုလွှဲမယ်ဆိုရင် အန်ကယ်ဆီကို Phone တွေဆက် E-mail တွေပို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီကို ရှယ်ယာတွေ ဝင်ခွင့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုနေတဲ့ Three Flower ကုမ္ပဏီရဲ့ အရှေ့တောင်အာရှ ဆိုင်ရာ အထူးဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူလဲ။ သူ့ကို ဆက် ခွယ်စကားပြောနိုင်မယ့် Internet, E-mail လိပ်စာ၊ Fax နံပါတ် ရသမျှတွေအားလုံး အတိအကျ ကျွန်တော် လိုချင်တယ်”

စူးလဲ့သော မျက်ဝန်းပြာတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ရင်ခွင်ညီက တောင်းဆိုသည်။

ဒါကို ဦးသီလထွန်းကလည်း နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်မဲ့ကာပြ ရင်း-

“အဟင်း... အန်ကယ်ကလည်း အဲဒီအချက်ကိုပဲ ဒီအစည်း အဝေးမှာ တင်ပြနေတာပါ။ ဒီအချက်က သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေသလို အရမ်းကိုလည်း အံ့ဩဖို့ကောင်းနေလို့ တင်ပြတာ ပါ”

ဦးသီလထွန်း အားလုံးကို တစ်ချက်ဝေကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ချောင်းတစ်ချက်ကို ဟန်ပါပါလေး ဟန်လိုက် ကာ-

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကမှ အဲဒီ THREE FLOWER ကုမ္ပဏီရဲ့ စက်မှုဌာန အရှေ့တောင်အာရှဆိုင်ရာ အထူးဒါရိုက်တာ ဟာ Thai Airway လေယာဉ်နဲ့ ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ် ကို ရောက်လာတော့မယ်ဆိုပြီး အဲဒီနေ့ လင်းအားကြီးအချိန်လောက် က Phone ဆက်သွားလို့ ကျွန်တော့်တပည့် တစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး လေဆိပ်ကအထွက်မှာ အဲဒီဒါရိုက်တာကို ဓာတ်ပုံနီးရိုက်ခိုင်းလိုက်ပါ တယ်။ အခု အဲဒီဒါရိုက်တာရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို အစည်းအဝေးခန်းမက Projector ပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဖွင့်ပြပါမယ်။ ကျွန်တော် အခုဖွင့်ပြမယ့် သူဟာ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီကသာ သူ့ကို ရှယ်ယာဝင်ခွင့်မပေးနိုင်ရင် အပြီးနဲ့ပြိုင်လာတော့မယ့် ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကဲ... အားလုံးကြည့်လိုက်ကြပါ”

ပြောလည်းပြော Projector ကိုလည်း ဖွင့်ပြသည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို... ကြည့်စမ်း”

ဒေါ်သွန်းသီရိ အသက်ရှူမှားရပြီ။

ရင်ခွင်ညှိမျက်ဝန်းလေးတွေ ငြိမ်သက်စွာ စူးလက်ငေးမော သွားရပြီ။

အစည်းအဝေးခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး Projector ပေါ်မှာ ပေါ် လာသည့် ရှင်းလင်းပြတ်သားသော ပုံရိပ်လေးတစ်ခုကို ကြည့်ပြီး ဘယ်သူမှ မျက်တောင်မခတ်နိုင်လောက်အောင် ထိုပုံရိပ်လေးတစ်ခု က ဆွဲဆောင်သွားသည်။

ပြောရရင် အသက်အစိတ်ဝန်းကျင်လောက်သာ ရှိဦးမည့် ခေတ်မီသော အနောက်တိုင်းဖက်ရှင် လက်တစ်လုံးကြိုးဂါဝန်ရှည် အနက်ရောင်လေးကို ကြိုးသိုင်းဒေါက်ဖြူဖြူလေးနဲ့ တွဲဝတ်ကာ ရွှေဝါရောင်ပိုသန်းသော ရောင်စုံဆံပင်တိုလေးတွေ ယမ်းခါလျက် လေဆိပ်အဆောက်အအုံကြီးထဲမှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်လာနေခဲ့သော မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်။

“ဒါ... ဒါ THREE FLOWER ကုမ္ပဏီရဲ့ အရှေ့တောင် အာရှဆိုင်ရာ အထူးဒါရိုက်တာ ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး အန်ကယ်၊ သူနာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ သူက မြန်မာမလေးလား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ ရင်ခွင်ညှိ”

“ပြောဗျာ၊ ပြော၊ ပြော၊ သူနာမည်ကို မြန်မြန်ပြော”

“ဒေါ်မေ့ပါနိုင်တဲ့”

“ဗျာ”

ယောက်ျားတန်မဲ့ ထူထဲကော့ညွတ်သော မျက်တောင်ရှည် တွေကို အဆုံးထိပင့်တက်သွားခဲ့သလို သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို အေး စက်သွားအောင်လည်း မေ့ပါနိုင်က ဆွဲဆောင်သွားခဲ့ပြီ။

၃၁ ၃၁ ၃၁

အခန်း (လေး)

“ဟား... ဟား”

“ဒီလိုမလောက်လေးမလောက်စား ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကများ သွန်းသီရိကိုပြိုင်မယ့် THREE FLOWER ကုမ္ပဏီရဲ့ အထူးဒါရိုက်တာမလေးတစ်ယောက်တဲ့လား။ ဦးသီလထွန်းရယ် သူ့နာမည်လေးက မေ့ပါနိုင်တဲ့လားရှင်၊ ဟား၊ ဟား”

ဒေါ်သွန်းသီရိဆီက ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောဟားတိုက်သံတွေတိတ်ကုမသွားခင် ဖျတ်ခနဲပေါ်လာရတာက ရင်ခွင်ညှိနှိုင်းခမ်းလေးပေါ်က ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးလေးတစ်ခုပါပဲ။

အစည်းအဝေးအပြီးမှာ ကုမ္ပဏီနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးဖို့ ဒေါ်သွန်းသီရိအခန်းမှာ သူတို့သုံးယောက်ထပ်မံတွေ့ဆုံနေကြတာပါ။ အဓိကအချက်က မေ့ပါနိုင်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စ။

ဘာတွေဆက်လုပ်ကြမလဲ။
ဘယ်လိုတွေ ရင်ဆိုင်ကြမလဲ။

လင်းလက်ဒီပီစာပေ

လွန်းတမို

၈၉

“ဒီလိုလုပ်ပါ ဦးသီလထွန်း။ ဒေါ်မေ့ပါနိုင်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ Data တွေ၊ Phone နံပါတ်တွေ၊ ကျွန်တော် computer cross file ထဲမှာ ထည့်သိမ်းထားဖို့ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ။ ဒီ case ကို ကျွန်တော်ကိုင်မယ်။ ဒါ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဂရုမစိုက်ဘဲ လွှတ်ထားလိုက်ရမယ့် အကြောင်းအရာတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါးပွက်လို့ ရေစင်တာပဲဆိုပြီး ပစ်ထားလိုက်ရင် ကန်ထဲကရေတွေ ကုန်သွားတာပဲ အဖတ်တင်မယ်”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ ရင်ခွင်ညှိ”

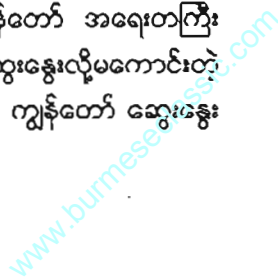
“ကျွန်တော် သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဖို့ ကြိုးစားမယ်”

“ဟာ... အဲဒါကို မာမီ လက်မခံဘူးနော် ရင်ခွင်ညှိ၊ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကိုပြိုင်ဖို့ မရိုးသားတဲ့နည်းတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်လာတဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အောက်ကျနေောက်ကျခံတွေ့နေစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ ခေါင်းချင်းတိုက်မလား။ ချိုချင်းဝေ့မလား။ မာမီကတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ”

ဦးသီလထွန်း မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် မာမီကို မော့ကြည့်၏။

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါ်သွန်းသီရိ ဒီပြဿနာဟာ မာနချင်းပြိုင်ပြီး စီးချင်းထိုးရမယ့် ပြဿနာမဟုတ်လို့ အစည်းအဝေးမှာလည်း ဒီပြဿနာကို ကျွန်တော် အရေးတကြီး တင်ပြခဲ့တာပါ။ ရှယ်ယာရှင်တွေရှေ့မှာ ဆွေးနွေးလို့မကောင်းတဲ့ အချက်အလက်တွေ အခု ဒီမှာ တစ်ခါတည်း ကျွန်တော် ဆွေးနွေး

လင်းလက်ဒီပီစာပေ

ပါမယ်၊ ဒီသုံးလအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ ခွက်ခွက်လန်အောင် အရှုံးပြုနေပါပြီ”

“ဘာပြောတယ် ဦးသီလထွန်း”

ဒေါ်သွန်းသီရိ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်ရပြန်ပြီ။

“ခွမ်း”

“ဒေါက်”

သည်လို ထရပ်လိုက်၍ စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးလေးရော အချိုရည်ဖန်ခွက်လေးပါ မှောက်ကျပြီး အားလုံး အမိတ်မိတ် အစင်စင်တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားတာက ရိုက်ခတ်ညံ့ပါပဲ။

ပိုဆိုးတာက File တွေ၊ စာရွက်တွေနဲ့ ဦးသီလထွန်း မျက်နှာကို ဒေါသတကြီး ဒေါ်သွန်းသီရိ ပစ်ပေါက်ခဲ့တာပင်။

“ရှင်... ရှင် ဘာမှဆက်မပြောနဲ့ ဦးသီလထွန်း၊ ကုမ္ပဏီ ရှုံးတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး၊ ဘာလဲ မေ့ပါနိုင်ကြောင့် ရှုံးတာလား၊ ဒီအရှုံးကိုပြုပြီး မေ့ပါနိုင်ကို ဒူးထောက်ခိုင်းနေတာလား၊ ရှင် အခုထွက်သွား၊ ရှင်မျက်နှာကို ကျွန်မ မမြင်ချင်ဘူး”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စာရွက်တွေလည်း ပြန်ကျသွားသည်။

အချိုရည်တွေလည်း ဖိတ်စဉ်ကုန်သည်။

ဒေါ်သွန်းသီရိဆိုတာ မာန၊ အတ္တ၊ အဲဒီလို လွန်စွာကြီးတဲ့

မိန်းမ။

သို့သော် ဦးသီလထွန်းကတော့ သည်းခံပါသည်။

“မာမိရာ၊ မာမိုစိတ်ကို နည်းနည်းလေးတော့ ထိန်းဦးမှပေါ့၊

ဒါ ဦးသီလထွန်းက ကုမ္ပဏီရဲ့ ရေရှည်အကျိုးကို မထိခိုက်စေချင်လို့ မာမိုကို ဆွေးနွေးတင်ပြနေတာပါ”

ရင်ခွင်ညီက မာမိုကို ဝင်ထိန်းရသည်။

“မလိုချင်ဘူး၊ ငါ့ကိုပြိုင်လာရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ ငါ သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဟွန်း... ပုံစံကြည့်တော့ ဆံပင်ကစုတ်ဖွား၊ ဝတ်တော့ လက်တစ်လုံးကြိုးပြတ်ဂါဝန်က တိုနဲ့နဲ့နဲ့၊ မြန်မာမိန်းကလေး ဖြစ်ပြီးတော့ မြန်မာလိုမနေတတ်တဲ့ မိန်းမ”

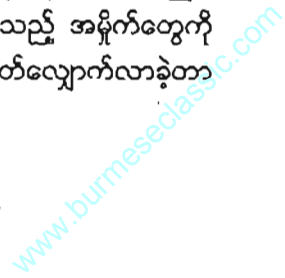
“ဒါပေမဲ့ သူက”

“တော်ပြီ ရင်ခွင်ညီ၊ မင်းလည်း ငါ့ကို ဘာမှမပြောနဲ့တော့။ နောက်တစ်ခါ မေ့ပါနိုင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ ငါ ဘာမှ မဆွေးနွေးဘူး၊ မင်းရော ဦးသီလထွန်းပါ ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားကြတော့”

“ဟေ့... ဟေ့... ကောင်မလေးတွေ လာစမ်း၊ အန်တီ သွန်း အခန်းထဲမှာ လာဝင်ရှင်းစမ်း၊ ဒီမှာ ပန်းအိုးကျကျပြီး အချိုရည်တွေ မှောက်ကုန်လို့”

ရိုက်ခတ်ညံ့က အခန်းအပြင်ဘက်ကို လှမ်းအော်သည်။

နှိုင်းကလည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားသည့် အမှိုက်တွေကို တစ်ခေါက်သွားသွန်ရမှာမို့ အခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အခန်းဝမှာ တစ်ခေါက်ပြန်ဆုံလိုက်ရတာက အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနဲ့ ရင်ခွင်ညီ။

နှိုင်းမျက်နှာလေးကိုငုံရင်း အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ရပါသည်။
“ဟင်”

နှိုင်းကိုတွေ့တော့ ရိုက်ခတ်ညံ့ မျက်ဝန်းတွေက နှစ်ဆတင်းကာ မျက်ခုံးတန်းတွေ ကျုံ့တက်သွားသည်။

“ဟင်... မင်းပဲလား၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကရော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ဟို... ဟိုလေ... သူတို့က အမှိုက်လှည်းတွေ သွားပို့လက်စဖြစ်နေလို့ နှိုင်းဝင်လာတာပါ။ ခိုင်းစရာရှိတာ နှိုင်းကို ခိုင်းပါနော်၊ နှိုင်း လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“အတော်ပဲ အနှိုင်းမဲ့ ငါကလည်း မင်းကို တွေ့ချင်နေတာ”
“ရှင် အန်တီ”

“ညည်းကြောင့် ငါ့ဓာတ်ပုံကြီး ကျကွဲသွားကတည်းက ကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာတွေတက်တာ၊ ညည်းကို စေတနာနတ်ဆိုးတွေကများ ငါ့ဆီကို မရောက်ရောက်အောင် လွှတ်လိုက်တာလားဟင် အနှိုင်းမဲ့”

ညည်းဟာ မကောင်းတဲ့ အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးပဲ၊ ပိုဆိုးတာက ညည်းဟာ ငါ့သိပ်မုန်းခဲ့တဲ့ မြင့်လွန်းမေနှဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူနေခဲ့တဲ့မိန်းမ”

“အဟင်”

နှိုင်း ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းဝဲသွားရသလို ရှိုက်သံလေးကပါ ဟင့်ခနဲ ထွက်သွားရ၏။

“နှိုင်း၊ နှိုင်း၊ အဲဒါတွေ ဘာမှမသိပါဘူး၊ အန်တီ၊ အန်တီတို့ မမရိုက်ခတ်ညံ့တို့ကိုလည်း နှိုင်း ကြောက်ပါတယ်၊ နှိုင်းကို မမုန်းပါနဲ့ လို့လည်း နှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီရယ်”

“အောင်မလေး အနှိုင်းမဲ့ရယ်၊ ညည်းကိုကြည့်လိုက်ရင် မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနဲ့ ညည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းတတ်နေရတာလဲဟင်၊ ငါတို့အန်တီသွန်းက ညည်းကို သနားလာအောင် မျက်ရည်ကျပြနေတာလား”

ဒေါ်သွန်းသီရိ နှိုင်းကိုကြည့်နေတာ မျက်တောင်ပင်မခတ်။
နှိုင်း လိပ်ပြာလေးလွင့်မသွားအောင်ပင် မနည်းသတိထား နေရ၏။

တစ်နေ့တည်းမှာ နှစ်ခါပြန်ဆုံနေရတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ။
ဆုံမိလိုက်တိုင်းမှာလည်း မသကာတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ နှိုင်းက အကြည့်ခံနေရတာလေ။

ဒီနေ့လေးကို လွန်မြောက်သွားအောင် နှိုင်း ဘယ်လို ကျော်ဖြတ်ရပါ့မလဲ။

“မဟုတ်၊ မဟုတ်ပါဘူး မမရိုက်ခတ်ညံ့၊ နှိုင်းကိုမုန်းပြီး ဒီအလုပ်ကနေ ထုတ်ပစ်လိုက်မှာ နှိုင်းကြောက်နေလို့ပါ၊ အဟင်... နှိုင်းမှာလေ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လဲ အနှိုင်းမဲ့”

“ကလေးတစ်ယောက်ရှိလို့ပါ မမရိုက်ခတ်ညံ့ရဲ့”

“ဘာ... ဘာပြောတယ် အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းမှာ ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဟုတ်လား။ မင်း... မင်း မဟုတ်တာတွေ လာမပြောနဲ့နော်။

မင်းပုံစံလေးနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါတို့ဘယ်လိုမှယုံလို့မရဘူးနော်”

ဒီစကားကိုလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင် အံ့ဩသည်။

“အဟင့်... မမရယ်၊ မမကို နှိုင်း မလိမ်ရဲပါဘူး။ ဒီမှာ အလုပ်လျှောက်လွှာဖောင်ကလေးတင်ကတည်းက နှိုင်းအိမ်ထောင်နဲ့ကွဲပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေခဲ့တဲ့ နှိုင်းဘဝအမှန်ကို တိတိကျကျ ရေးပြီး အလုပ်လျှောက်ခဲ့တာပါ။ ဒီကလေးအတွက် နှိုင်းလေးတွေ ဝယ်ချင်လို့ ဒီအလုပ်ကို နှိုင်း ဝင်လုပ်ခဲ့တာပါ။ နှိုင်းကြောင့် ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူး။ နှိုင်းကိုလည်း ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါနော်။

အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို သဘောမထားဘဲ အစေခံမလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားရင်လည်း နှိုင်း လုပ်ပေးပါမယ်”

“ကြိုက်သွားပြီ အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းပြောတဲ့ အဲဒီစကားလေးကို အန်တီ အရမ်းကြိုက်သွားပြီ၊ ငါကလည်း မြင့်လွန်းမေ့နဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူတဲ့ မင်းကို အောက်ခြေသိမ်းခိုင်းချင်နေတာ၊ ဟား... ဟား... နောက်နေ့ကစပြီး ငါ့အခန်းဝမှာ မင်း ထိုင်နေရမယ်၊ ငါ

ခိုင်းတဲ့အလုပ်တွေကိုပဲ တစ်ချိန်လုံးလာပြီး ငါ့ကို လုပ်ပေးရမယ်၊ မြင့်လွန်းမေ့နဲ့တူလို့ မင်းကို ခိုင်းမှာ”

“ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့မလားဟင် အန်တီသွန်း”

“အို... ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“ခိုင်းပါ အန်တီ၊ အဟင့်၊ သမီးကို အလုပ်မဖြုတ်ရင် သမီး ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဒီအခန်းကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးတာနဲ့ ငါ့ခြေသည်း ကလေးတွေကို ခြေသည်းနီဆိုးပေးစမ်း”

“ဟုတ်... အန်တီ”

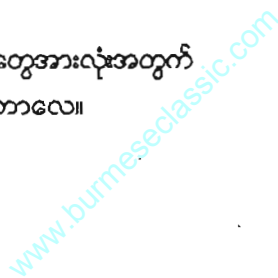
ဒါဟာ ဒေါ်သွန်းသီရိတဲ့လား။

မြင့်လွန်းမေ့နဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အငြိုးတွေနဲ့ အနိုင်ယူနိုင်စက်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဒေါ်သွန်းသီရိရင်ထဲမှာ အခိုင်အမာတည်ရှိနေဆဲရယ်ပါလား။

ခေါင်းကလေးငုံကာ မျက်ရည်ကိုလှုတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဘယ်သူမှမမြင်အောင် နှိုင်းက မှဲမိသည်။

ဟွန်း နှိုင်းဟာ ဒေါ်မြင့်လွန်းမေ့နဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူတာကလည်း မပြောခဲ့လေ အန်တီရဲ့။ အခု အန်တီရှေ့မှာရောက်နေတဲ့ နှိုင်းဟာ ဦးနိုင်သိမ်နဲ့ ဒေါ်မြင့်လွန်းမေ့တို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေ အန်တီ။

အန်တီ နှိုင်းစက်လို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသမျှတွေအားလုံးအတွက် အန်တီဆီက လျော်ကြေးတောင်းဖို့ ပြန်လာခဲ့တာလေ။

“တိုက်စမ်း အနှိုင်းမဲ့၊ ခူးထောက်ပြီးတော့ကို ဒီကြမ်းပြင်တွေ ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်စမ်း”

ရိုက်ခတ်ညံ့ကလည်း အညှာအတာကင်းမဲ့သည်။

ဘာပဲပြောပြော ဒီဝဋ်ကြွေးတွေကို မကုန်သရွေ့တော့ နှိုင်းခံလိုက်ဦးပေါ့။

“အန်တီသွန်း”

“ဟင်... ဘာလဲ ရိုက်ခတ်ညံ့”

“မေ့ပါနိုင်ကိစ္စကို အန်တီသွန်း ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“အလကားပါ ညံ့ရယ်၊ ဒီမလောက်လေး မလောက်စားကလေးကို အန်တီသွန်းက ဂရုစိုက်နေစရာလား၊ ကုမ္ပဏီလောကမှာ ဒီလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြိုင်ဆိုင်နေကြတာ အများကြီး၊ ဒီ Super Market နားမှာ Trooper Market ကြီးကို သူ ဘယ်လိုပဲ လာဆောက်ဆောက် အနည်းဆုံး သုံးနှစ်အချိန်ယူ ရဦးမှာ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တယ်နော် အန်တီသွန်း”

“မေ့ထားလိုက်၊ မေ့ထားလိုက်”

နှိုင်း အလုပ်သိမ်းပြီး အိမ်ပြန်တော့ ညနေခြောက်နာရီခွဲ။

“တီ၊ တီ”

“ဟင်”

ဟွန်းသံနှင့်အတူ ဘေးမှာ ဝေါခနဲထိုးရပ်လာတဲ့ အနက်ရောင်ကားကြီးကြည့်ပြီး နှိုင်း မျက်နှာတန်းလေးတွေ ကျုံ့တက်သွားသည်။

အနက်ရောင်မှန်ကလေး လျှောခနဲအောက်ကိုဆင်းသွားချိန်မှာ ကားထဲမှ ပေါ်လာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက နှိုင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို အေးစက်သွားစေခဲ့တဲ့ မျက်ဝန်းတွေ။

“မင်း အနှိုင်းမဲ့နော်”

“ရှင်”

“ငါက ရင်ခွင်ညီပါ”

“ဟို... ဟိုလေ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မနောက်ကို”

“ဒီမှာ အနှိုင်းမဲ့၊ မင်း ဘာမှ ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ ငါတို့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေစရာ မလိုဘူး၊ မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ ငါ စောင့်နေခဲ့တာ ကြာပြီ၊ မင်း ကားပေါ်တက်လိုက်ပါ၊ ကားပေါ်ရောက်မှ မင်းနဲ့ ငါ စာရင်းရှင်းမယ်”

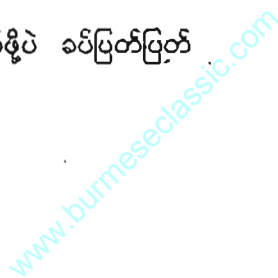
“ရှင်”

သေစမ်း။

သူပြောလိုက်တာ တစ်ခွန်းတည်းပဲ။

နှိုင်း ဟန်ဆောင်လှုပ်ရှားခဲ့သမျှ အလကားဖြစ်ရတော့မှာလား။

သူကလည်း နှိုင်း ကားပေါ်ကိုတက်ဖို့ပဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် တောင်းဆိုနေပြီ။

လျှင်လိုက်တာ ရင်ခွင်ညီရယ်။

ဒီတစ်ရက်တည်းမှာတင် ရှင် ကျွန်မကိုမိအောင် ဘယ်လို ဖမ်းလိုက်တာလဲ။

“ဟာ၊ မင်းကို ငါပြောနေတယ်နော် အနှိုင်းမဲ့”

နှိုင်း စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ချက်ချင်းထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာ၏။

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးနော် ရင်ခွင်ညီ၊ ရှင် မှားနေပြီနော်”

“ငါ လုံးဝမမှားဘူး အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းဟာ ငါ့မာမိနိပ်စက် လို့ ဒုက္ခရောက်သွားရတဲ့ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

“ဘုရားရေ”

အဲဒါလည်း အတိအကျမှန်သွားပြန်ပြီ။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ပြောနေတာတွေ တစ်ခုမှ ကျွန်မ မသိဘူး”

ဆံပင်ရှည်တွေ ဘယ်ညာယိမ်းခါသွားအောင် နှိုင်းက ယမ်း မိသည်။

သူ ဘာ့အထောက်အထားတွေနဲ့ နှိုင်းကို ဒီလိုစွပ်စွဲနေ တာလဲ။

နှိုင်းဟာ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါလို့ ဘယ်လိုသက်သေအချက်အလက်တွေရှိလို့ တပ်အပ်ပြောနိုင်နေတာ လဲ။

“ဒီမှာ... မင်း ငါ့ကို အရိပ်စစ်မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းဖို့တော့

လင်းလက်အိမ်စာပေ

မင်းစားနဲ့နော် အနှိုင်းမဲ့၊ မင်း အခုချက်ချင်း ကားပေါ်ကိုတက်လိုက် သီလာ။ ငါ မင်းကို အိမ်အထိ ပြန်လိုက်ပို့မယ်၊ မင်း အခုလက်ရှိ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ဘဝတွေအားလုံး ငါသိထားချင်တယ်”

နှိုင်း ဘယ်လိုမှငြင်းမရတဲ့အဆုံး သူ့ကားပေါ်ကို တက်လိုက် ရ၏။

ဒီမှာ ရှင် ကြိုက်သလို စွပ်စွဲစမ်း။ ကျွန်မ ဝန်မခံရင် ရှင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

နှိုင်း ကားပေါ်ကိုရောက်တော့ သူက ကားကိုအရှိန်ပြင်း ပြင်းမောင်းထွက်သည်။

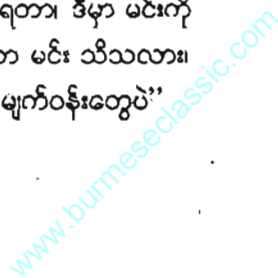
“ဒီမှာ... နေ့လယ်က မာမိဓာတ်ပုံကြီးပြုတ်ကျပြီး ရိုက်ခတ် ညံ့ မင်းကို ရက်ရက်စက်စက်ရိုက်ချသွားတာလည်း ငါသိတယ်၊ မာမိကိုယ်တိုင် မင်းကို မသကာလို့မေးနေတာလည်း ငါကြားတယ်၊ မာမိရှေ့မှာ တရှုပ်ရှုပ်လေးနဲ့ မင်း ပိုနေခဲ့ရတာလည်း ငါမြင်တယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံးကို မင်းကို မသကာလို့ လုံခြုံရေးကင်မရာ CCTV ထဲကနေ မင်းကို တစ်ချိန်လုံး ငါ စောင့်ကြည့်နေတာလေ”

“ဟင်”

သူ့ကို မျက်တောင်လေးပင့်ကြည့်ကာ နှိုင်းအံ့သြသွားသည်။

“အစည်းအဝေးခန်းမကို ငါလာတော့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မင်းနဲ့တိုက်မိပြီး ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားခဲ့ရတာ၊ ဒီမှာ မင်းကို အရိပ်စစ်ပါလို့ ဘယ်သူက ဝန်ခံလိုက်သလဲဆိုတာ မင်း သိသလား၊ ငါ့ကို ဒူးထောက်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ မင်း မျက်ဝန်းတွေပဲ”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

“အို ကြည့်စမ်း”

“အဲဒီလို ခူးထောက်မော့ကြည့်မှ ပေါ်လာတတ်တဲ့ မင်း မျက်ဝန်းထောင့်က မွဲနက်အစက်သေးသေးလေးက ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှမမေ့နိုင်ခဲ့တဲ့ မျက်ဝန်းလေးထဲက မွဲနက်နက်ကလေးပဲ။ ငါ့မာမီ မင်းကို နှိပ်စက်အနိုင်ယူခဲ့တဲ့ ကလေးဘဝတုန်းက ငါ့မာမီ ရှေ့မှာ ခူးထောက်ငိုရင်း မာမီကို ကြောက်အားလန့်အားလေးနဲ့ မင်း မော့ကြည့်နေခဲ့ဖူးတယ်လေ”

“ဘုရားရေ”

နှိုင်းကိုယ်တိုင် ရိုမှုန်းမသိခဲ့တဲ့ မွဲအနက်စက်သေးသေးလေး တဲ့။

တစ်ယောက်ယောက်ကိုခူးထောက်ရင်း အနီးကပ်ပင့်မော့ ကြည့်မှ ပေါ်လာတတ်တဲ့ အမှတ်စက်လေးစာစ်ခုဆိုပါလား။ ဒါကို တောင် ဒီနေ့အထိ မမေ့နိုင်အောင် ရှင် စွဲလမ်းမှတ်မိနေခဲ့ရသလား ရင်ခွင်ညီရယ်။

ကျွန်မ ကံဆိုးတာပဲ။

ရှင်နဲ့ ဝစ်တိုက်မိတာ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်တာပဲ။

“ကဲ... မင်းဟာ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးမဟုတ်ပါ ဘူးလို့ မင်း ငါ့ကို ငြင်းလိုက်ဦးလေ အနှိုင်းမဲ့၊ ဒီမှာ မင်းကို ငါ ထပ်ပြီးတော့ ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ငါကလည်း ငယ်ငယ်လေးကတည်း က ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ ငါ့မာမီနှိပ်စက်လို့ ဒုက္ခရောက်ထွက်ပြေးသွား ရတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်အောင် ငါ သိပ်ချစ်

လင်းလက်အိမ်စာပေ

ထွန်းတမို

ခဲ့တယ်။ သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင်ပြန်ရှာပြီး ငါ လက်ထပ်ယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးနော် ရင်ခွင်ညီ၊ ကျွန်မ အရိပ်စစ် မဟုတ်ဘူး။ မျက်လုံးထဲက မျက်ခွံလေးအောက်မှာ ဖုံးနေတဲ့ အမှတ် စက်လေးကိုတွေ့ ရုံနဲ့ ကျွန်မကို အရိပ်စစ်လို့စွပ်စွဲတာ မှန်ကန်တိကျ တဲ့ သက်သေခံချက်တစ်ခု မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မင်းက ငြင်းတယ်ပေါ့”

“ဟာ... မငြင်းလို့ရမလား ရင်ခွင်ညီရယ်၊ ရှင် လူမှားပြီး လက်ထပ်မိမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ၊ ကျွန်မက ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ရှင်တို့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လာလုပ်နေရတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ ျှ”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာနော်”

“အို... ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာလေ ရင်ခွင်ညီရဲ့”

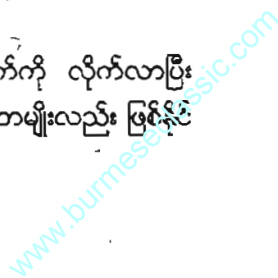
သူ ဘယ်လိုပဲစွပ်စွပ်စွပ်စွဲ ဟန်ဆောင်ထားရမှာ နှိုင်းရဲ့ တာဝန်ပါပဲ။

တကယ်ဆို သူ့မာမီ ဒေါ်သွန်းသီရိကို နှိုင်းက ရင်ထဲနှင့် အောင် မုန်းခဲ့ပြီးသားပါ။

ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရ နှိုင်း လှုပ်ရှားရမှာလေ။ အချိန်တွေ ထပ်စောင့်ဖို့ အများကြီးကျန်သေးတယ်။

ရင်ခွင်ညီဟာ နှိုင်းထွက်သွားရာနောက်ကို လိုက်လာပြီး အရိပ်စစ် ဟုတ်၊ မဟုတ် စုံစမ်းအစ်အောက်နေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်

လင်းလက်အိမ်စာပေ

နေတာပဲ။ ဘာပဲပြောပြော နှိုင်းကလည်း ဟန်ဆောင်ထားရမှာပဲ။
ပြောရရင် ဒါဟာ နှိုင်း အမှန်တကယ်ဖြစ်သန်းရမယ့် ခရမ်း
ပြာ မာယာတ်တားပဲလေ။

ဒီတံတားပေါ်ကနေဖြတ်ပြီး ဒေါ်သွန်းသီရိ ရဲ့ နှလုံးသားတွေ
ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင်အောင် နှိုင်း ကြိုးစားရတော့မှာပဲ။

“ကဲ... ပြော အနှိုင်းမဲ့၊ မင်း အခု ဘယ်ကိုပြန်မှာ
လဲ”

“မြောက်ဒဂုံကို ပြန်မှာရှင်”

“မင်းမှာ ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေတာ ငါမယုံလို့ လိုက်
ကြည့်မှာနော်”

“အို... ကြည့်စမ်း”

“တကယ်လို့ ရှိနေရင်လည်း မင်းကို ငါ တန်ဖိုးထားတယ်၊
မင်းသိအောင် နောက်တစ်ခုကို ထပ်ပြီးတော့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ
ရမယ်ဆိုရင် ငြိမ်သက်နေခဲ့တဲ့ ငါ့နှလုံးသားတွေကို တစ်ချက်တည်းနဲ့
လှုပ်ရှားပေါက်ကွဲသွားအောင် အကောင်းဆုံးဆွဲဆောင်သွားနိုင်ခဲ့တာ
မင်းပဲ”

“ရှင်”

နှိုင်း အယောင်ယောင်အမှားမှားလေးနဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို
လှည့်ကာကြည့်မိသည်။

“ဘာလဲဟင် အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းက ငါပြောတာကို မယုံလို့
လှည့်ကြည့်နေတာလား။ ဒီမှာ ရင်ခွင်ညီဆိုတာ စကားကို အပိုမပြော

တတ်သလို အပိုအလုပ်တွေကိုလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး။ အခု
မင်းကို ငါ သိပ်ချစ်သွားပြီဆိုတာမင်းခေါင်းထဲမှာ အမြဲထည့်ထား”

“ဟွန်း”

နှိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားတာ ရင်ထဲက အမှန်းတွေကြောင့်
လား။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ စူးစမ်းသောမျက်ဝန်းကလေး
တွေနဲ့ အိမ်ထဲကို သူက လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါ မင်းနေတဲ့အိမ်လားဟင် အနှိုင်းမဲ့”

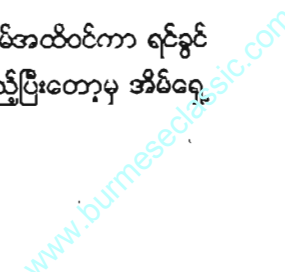
“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ကျွန်မနေတဲ့အိမ်၊ ဟိုပုခက်ထဲမှာ
အိပ်နေတာ ကျွန်မရဲ့ ကလေး၊ ပုခက်လေးကိုလွှဲပေးနေတာ ကျွန်မ
ရဲ့အဒေါ်၊ ကဲ... ရှင် ဘာသိချင်သေးလဲ”

“မင်း မင်း တော်တော်ဆင်းရဲနေတာပဲ”

အိမ်ကလေးကိုကြည့်ကာ သူ့ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားခဲ့ရ၏။
ဆက်တီခုံတွေ၊ စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ ဘာတစ်ခုမှ
ရှိမနေခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေး။

အိမ်ကလေးက သစ်သားအိမ်ကလေးဖြစ်ပြီး ပေနှစ်ဆယ်
ပေခြောက်ဆယ် မြေကွက်ကလေးပေါ်မှာ သင့်သလိုလေး ဆောက်
ထား၏။

ခပ်တည်တည်လေး နောက်ဖေးရေအိမ်အထိဝင်ကာ ရင်ခွင်
ညီက အဆေအချာ လိုက်ကြည့်ပါသည်။ ကြည့်ပြီးတော့မှ အိမ်ရှေ့
ခန်းကို ပြန်ထွက်လာကာ...

“အခုနေမှာ မင်းဆီက လက်ထပ်ခွင့်တစ်ခုကို ဝါတောင်းရင် မင်း ခွင့်ပြုပေးနိုင်ပါ့မလားဟင် အနှိုင်းမဲ့”

“အမလေး... မလုပ်ပါနဲ့”

ရင်ထဲက နားကျင့်မှုတွေကို သူမမြင်ရအောင် ရယ်ရယ်မောမောလေးပဲ နှိုင်းက ငြင်းမိသည်။ သူ့ဆီက သူမ ကြိုးစားတိုက်ယူရမယ့် လက်ထပ်ခွင့်ဆိုတာ ဒီလောက်မြန်ဆန်နေဖို့ လိုသလား။ ဒီလို ဆန္ဒတွေစောနေတာ ဖြစ်သင့်သလား။

တင်ပါးလေးကိုကျော်ကာ ပြန်ကျနေသည့် ဆံပင်ရှည်တွေကို ရှေ့ကိုရောက်အောင် ဆွဲယူရင်း နှိုင်းက ပြုံးမိသည်။

ဒါတွေကို နောက်တစ်နေ့ အလုပ်ထဲရောက်လို့ သီကျူးကို ပြောပြတော့-

“နှိုင်းရယ် အဲဒါ မင်း သိပ်ကံကောင်းတာ သိလား၊ မင်း... မင်း... သူ့ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာနဲ့ မင်း အရမ်း ချမ်းသာမှာလေကွာ”

သီကျူးကတော့ ဘာမှမသိရှာပါ။

သူက အရိုးခံစိတ်ကလေးနဲ့ ပြောလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် နှိုင်း ရင်ထဲမှာတော့...

“လက်ထပ်မှာပေါ့ သီကျူးရယ်၊ အဲဒီလို လက်ထပ်ချင်လို့ နှိုင်း ဒီကုမ္ပဏီမှာ အပင်ပန်းခံပြီး အလုပ်တွေလာလုပ်နေရတာပါ။ မဟာကုမ္ပဏီကုမ္ပဏီကြီးနဲ့ ဟောဒီ Super Market ကြီးမှာ မျက်ရည်စက်လက်လေးနဲ့ ကြမ်းတိုက်၊ ဖုန်သုတ် အောက်ခြေသိမ်း

အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို အပီပြင်ဆုံး နှိုင်း သရုပ်ဆောင်ပြရမယ့် နေ့ရက်တွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်လေ၊ ပြီးတော့မှ ဒေါ်သွန်းသီရိ တုန်လှုပ်လာအောင် သူ့အသည်းနှလုံးတွေကို ကိုင်လှုပ်ရမယ်၊ ဒေါ်သွန်းသီရိ စိတ်တွေ ချောက်ချားလာပြီဆိုတော့မှ ကလေးတစ်ယောက်အမေ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ရင်ခွင်ညီကို ရအောင်လက်ထပ် ပြမယ်၊ ဒါ သံသရာတစ်ကွေ့မှာ မျက်ရည်တွေအများကြီးနဲ့ ဒေါ်သွန်း သီရိကိုယ်တိုင် ပြန်ဆပ်ရမယ့်အကြွေးလေ သီကျူးရဲ့”

တစ်ယောက်တည်း တွေးရင်း နှိုင်းက နှုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့လိုက်သည်။

“နှိုင်းရေ၊ နှိုင်း”

“ဟင်”

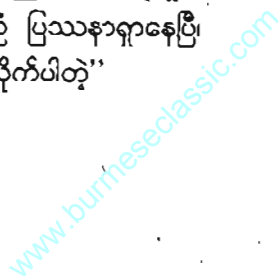
အလုပ်သမား နားနေခန်းထဲကို ပြေးဝင်လာတာ နူးညံ့ပါ။

“ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ နူးညံ့ရဲ့၊ ဒီလောက်တောင် အမောတကော”

သီကျူးက မျက်လုံးလေးပြူးကြည့်ကာ လှမ်းအော်မေး သည်။

“ဟို... ဟိုလေ... မနေညက ရင်ခွင်ညီကားပေါ်ကို နှိုင်း တက်လိုက်သွားတာ မြင်လိုက်လို့ ရိုက်ခတ်ညံ့ ပြဿနာရှာနေပြီ၊ အဲဒါ... အဲဒါ နှိုင်းကို အခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်ပါတဲ့”

“ဟင်”

“နှိုင်းရယ်၊ မင်းကတော့ တကယ့်ပြဿနာပဲကွာ”
စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေးနဲ့ ခေါင်းကုတ်နေတာ သိကျူးရယ်

လေ။

နှိုင်းရယ်။
မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။

အခန်း (ငါး)

“အဟွန်း၊ မင်း ရောက်လာပြီလား”
“ဟုတ် မမ၊ နှိုင်း ရောက်ပါပြီ”

မကျေနပ်သော အကြည့်များဖြင့် ကြိုဆိုခြင်းခံလိုက်ရသည့် အတွက် နှိုင်း မျက်တောင်ရှည်လေးတွေ ပင့်ကော့လျက် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားခဲ့ရပါသည်။

ရိုက်ခတ်ညံ့က ခဲပုပ်ရောင် ဖဲသားအပျော့ဝမ်းဆက်ကလေးနှင့် မျက်ခုံးနှင့် မျက်ခွံတွေမှာ ဆေးရောင်ဖျော့ဖျော့တင်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေက ပုစွန်ဆီရောင်လေး သန်းနေ၏။

နှိုင်းကတော့ စိတ်ကိုတင်းကာ ကိုယ်ကလေးကို မတ်ရင်း ရိုက်ခတ်ညံ့ရှေ့မှာ သည်အတိုင်းလေး ရပ်နေမိသည်။

သူက ဘာပြောမလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။

“ဒီကုမ္ပဏီမှာ မင်း သိပ်ကို နာမည်ကြီးနေပါလားဟင် အနှိုင်းနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရောက်လာတာဖြင့် တစ်နေ့နဲ့ တစ်ပျက်

ပဲရှိသေးတယ်၊ မင်း ရိုက်သွားတဲ့ ရိုက်ချက်တွေက တော်တော်ပြင်း နေပါလား”

“ရှင်”

နှိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးဝိုင်းဟာသွားကာ မျက်တောင်တွေကိုပါ မခတ်နိုင်။

“ဒီမှာ မင်းရပ်တာ ရှေ့တိုးမရပ်နဲ့။ နောက်ဆုတ်ရပ်စမ်း”

မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ နှိုင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ရိုက်ခတ် ညံ အော်သည်။

နှိုင်း အယောင်ယောင် အမှားမှားကလေးနှင့် ရှေ့တိုးထား မိသည့် ခြေလှမ်းကလေးကို နောက်တစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်ကာ ပြင်ရပ် လိုက်ရ၏။

“မင်းဟာ ပါးစပ်က ကလေးတစ်ယောက်အမေပါလို့ ပြော ပြီး ဘာဖြစ်လို့ အပျိုလိုနေချင်တာလဲ အနှိုင်းမဲ့၊ ကဲ... မင်းပြော စမ်း၊ မင်း ညက အလုပ်ကအပြန်မှာ ရင်ခွင်ညီကားပေါ်ကို မင်း ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ”

ရိုက်ခတ်ညံထဲမှ မလိုလားသောအကြည့်တွေက စူးလက် တောက်ပစွာ တဖျတ်ဖျတ်ခါရင်း နှိုင်းမျက်ဝန်းတွေဆီ ပြေးကပ် မော့ကြည့်လာ၏။

နှိုင်းက ခန္ဓာကိုယ်မတ်မတ်ကလေးရဲ့ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ လက်တွေကို ဆန့်ချက်ရင်း ရိုက်ခတ်ညံကို မဝံ့မရဲကလေး ပြန်ကြည့် သည်။

“ပြောလေကွာ အနှိုင်းမဲ့”

“ကျွန်မ၊ ဣန္ဒိမ”

“ရင်ခွင်ညီနဲ့ မင်းက ဒီလိုအချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ပတ်သက် သွားစရာလား။

မင်းလို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေ သန့်ရှင်း ရေးအလုပ်သမားတစ်ယောက်က ရင်ခွင်ညီ ကားပေါ်ကို ဆံပင်ရှည် ကြီးတွေ တယမ်းယမ်းနဲ့ ကော့နေအောင် လိုက်သွားစရာ လိုသလား။ မင်း တော်တော်အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ”

“အို”

နဂိုကမှ စိတ်ကလေးကိုတင်းကာ အားယူရပ်နေခဲ့ရသမျှ ခုတော့ ပြင်းထန်သည့် ရိုက်ခတ်ညံ၏ စွပ်စွဲမှုတွေကြောင့် တစ်ကိုယ် လုံးတုန်ကာ နှိုင်းမျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားသည်။

“ဒီမှာ... မင်းကြောင့် ရင်ခွင်ညီနဲ့ အန်တီသွန်း ညက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အကြီးအကျယ် စကားများပြီး ရင်ခွင်ညီ အိမ် ပေါ်ကဆင်းသွားတာ ခုထိပြန်မလာဘူး။ ပြောပါဦး၊ ညက မင်းနဲ့ ရင်ခွင်ညီ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ”

“ဟို... ဟိုလေ မမ၊ ရင်... ရင်ခွင်ညီက အိမ်ပြန်လိုက် ခွဲပေးမယ်လို့ပြောပြီးခေါ်လို့ နှိုင်းလိုက်သွား”

နှိုင်း စကားလေး ဆုံးတောင် မဆုံးလိုက်ရပါ။

“တော်စမ်း”

“ဖြောင်း”

စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို ပြောင်းခနဲအသံမြည်သွားအောင် ပုတ်ချ လျက် ရိုက်ခတ်ညံ့က ဒေါသတကြီး ထရပ်သည်။

နှိုင်းက ထူပူလာသည့် မျက်နှာကလေးကို အနိုင်နိုင်မော

ကာ-

“အဟင့်... နှိုင်းတောင်းပန်ပါတယ်နော် မမ၊ နှိုင်း သူ့ကို ကြောက်လို့ ရိုးရိုးသားသား လိုက်သွားမိတာပါ၊ နှိုင်းကြောင့် ဒီလို တွေဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် နှိုင်း မလိုက်ပါဘူး။ နှိုင်းလေ နှိုင်း မမကို လည်း ကြောက်ပါတယ်၊ အန်တီသွန်း မကြိုက်တာကိုလည်း မလုပ် ရဲပါဘူး။ နှိုင်း လိုက်သွားမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် မမ၊ အဟင့်”

“ဒါ... ဒါ... ခွင့်လွှတ်စရာလားဟင် အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းလို ကလေး တစ်ယောက်အမေနဲ့ ရင်ခွင်ညီက တန်လိုလား၊ ရင်ခွင်ညီ မပြောနဲ့၊ ရင်ခွင်ညီ စီးတဲ့ကားပေါ်ကိုတောင် မင်းလို သန့်ရှင်းရေး အကူ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က တက်ခွင့်ရှိသလား၊ တော်တော် အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမ၊ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ ရုပ်ချောတာကိုပြပြီး တစ်ရက် တည်းနဲ့ မင်း ဘယ်လိုဆွဲဆောင်သိမ်းပိုက်ရတာလဲဟင်”

“အို... ဘုရားရေ”

“ရင်ခွင်ညီဆိုတာ တို့နဲ့ပေးစားဖို့ လူကြီးတွေအားလုံးက သဘောတူထားတာကွ”

သည်ရိုက်ချက်က နှိုင်းရင်ကို ပြင်းစွာလာထိမှန်သည်။ ခံစားလိုက်ရသည့် ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ကြေမှုသွားသည်။

“အဲဒါ အဲဒါ နှိုင်းမှာ အပြစ်ရှိလို့လားဟင် မမ၊ နှိုင်း နှိုင်းက

လင်းလက်အိမ်စာပေ

သူရှိနေတဲ့နေရာကို သွားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ နှိုင်းသွားတဲ့ နောက်ကို သူက လိုက်လာတာပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဒါကိုတော့ ရိုက်ခတ်ညံ့ သွက်သွက်ခါအောင် ပေါက်ကွဲ သွားသည်။”

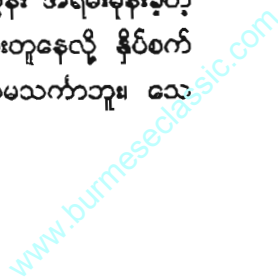
“အဲဒါ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ တယမ်းယမ်းနဲ့ ရင်ခွင်ညီကို မင်း ဆွဲဆောင်သွားတာလေ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေ တစ်ခု လပ်မရဲ့၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုတွေကို ဒီလို အရှက်မရှိတဲ့မျက်နှာ နဲ့ ပြောဖျောက်ဖို့ မင်း ကြိုးစားနေတာလား အနှိုင်းမဲ့၊ မနေ့က မင်းကြောင့်ပဲ အန်တီသွန်းဓာတ်ပုံကြီး ကျကွဲတယ်၊ မင်းကြောင့်ပဲ အန်တီသွန်းနဲ့ ရင်ခွင်ညီ စကားများတယ်၊

အခု မင်းကြောင့်ပဲ တို့ပါ စိတ်ဆင်းရဲနေပြီ၊ ဒီကုမ္ပဏီကို ကောင်းသောလာခြင်းနဲ့ မင်း လာခဲ့တာတောင် ဟုတ်ရဲ့လားဟင် အနှိုင်းမဲ့”

“နှိုင်း၊ နှိုင်း”

“ဒီမှာ မင်းကို တို့ နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်၊ နောက် တစ်ခါ ရင်ခွင်ညီနဲ့ ထပ်ပြီးပတ်သက်ဖို့ မင်း မကြိုးစားပါနဲ့၊ အန်တီ သွန်းက သူ့အနားမှာနေဖို့ ခေါ်ထားလိုက်တာကိုလည်း ဘဝင်မြင့် ပြီး စိတ်ကြီးတွေဝင်မနေနဲ့၊ မင်းဟာ အန်တီသွန်း အရမ်းမုန်းခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာပုံခံလေးနဲ့ အရမ်းတူနေလို့ နှိပ်စက် ခို့ခေါ်လိုက်တာ၊ မင်းကို အန်တီသွန်းက လုံးဝမသက်သာဘူး၊ သေ

လင်းလက်အိမ်စာပေ

ဒီလို ကိုယ်လုံးလေးကအစ ဖူးတင်းနေအောင် ဝင်းနှစ်ပြီး တော့ စွဲမက်ဖို့ကောင်းနေတဲ့ နှိုင်းကို ကလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်ရဲမှာလဲ။

ခုတော့ အဲဒီကောင်မလေး နှိုင်းက ရင်ခွင်ညီကားပေါ် ပါသွားလို့ဆိုတဲ့သတင်းက ကုမ္ပဏီမှာယုံနဲ့ပြီး ဟိုးလေး တကြော်ကြော် နဲ့ နာမည်ကြီးနေတာလေ။

ရိုက်ခတ်ညံ ဘယ်လောက်ခံရခက်လိုက်လေမလဲ။

နှိုင်းကလည်း နားလည်ရခက်တဲ့ နှိုင်း။

ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် တည်တင်းအေးစက်တဲ့ မျက်ဝန်း ကလေးတွေနဲ့ အမိန့်ပေးခံထားရတဲ့ စက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို လှုပ်ရှား နေတော့တာ။

“ဒါဆို အခု နှိုင်းရဲ့ သတင်းကြောင့် ရိုက်ခတ်ညံ အူနု ကျဲခတ်နေပြီပေါ့”

“အို... တိုးတိုးပြောလေ သိကျူ။ တော်ကြာ ဒေါ်သွန်းသီရိ ကြားသွားရင် နှိုင်းကို အလုပ်ဖြုတ်နေပါဦးမယ်”

“ဟား... ဟား”

နှစ်ယောက်သား အခန်းထောင့်ချိုးအကွယ်နေရာလေးမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ နောက်တော့ ရိုက်ခတ် ညံရှိရာအခန်းကို ပြန်လာပြီး သူ့ခိုင်းတာလုပ်ရသည်။ သူ့ဇက်ကြော လေးကို ဆွဲပေးရသည်။

“အား၊ ကျွတ်၊ ကျွတ်၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ အဲဒီအကြော

လင်းလက်အိမ်စာပေ

လေး၊ ဟင်း၊ ဟင်း၊ ကောင်းလိုက်တာ အနှိုင်းမဲ့ရာ၊ မင်းဟာ တလေးတစ်ယောက်အမေလို့ မပြောရဘူး၊ မင်းကိုင်တာ တစ်ကိုယ် ထုံးတောင် ထွန့်ထွန့်လူးသွားတယ်၊ ဟင်း၊ ဟင်း”

ခိုင်းလို့သာ လုပ်ပေးနေရတယ်။

နှိုင်းကတော့ ရိုက်ခတ်ညံနောက်မှာ နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့လေးနဲ့

ပေါ့။

အရေးကြီးတာ ဒေါ်သွန်းသီရိပဲ။

သူ့ကို အမြဲမိတ်ချောက်ချားနေအောင် နှိုင်း လုပ်ထားရမယ်။

သူ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာ အောင် ခြေလှမ်းတွေ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း နှိုင်းရှေ့ဆက်တိုးရမယ်။ ဒီအချိန်မှာ အရိပ်စစ်ဆိုတာ ဒေါ်သွန်းသီရိကို သိခွင့်ပေးဖို့ ဘယ်လို ဗုမဖြစ်နိုင်ဘူး။

“ရင်ခွင်ညီဆိုတာ တို့နဲ့ပေးစားဖို့ လူကြီးတွေအားလုံးက သဘောတူထားတာကွ”

သည်စကားလေးကို နှိုင်း ပြန်ကြားတော့ နှုတ်ခမ်းလေး ခွဲကာ ပြုံးမိသည်။

“အဟွန်း”

ဒီနေ့ကစပြီး နှိုင်း ဘာတွေဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။

အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒေါ်သွန်း သီရိရဲ့ မဟာကုဋေကုဋာကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကလေး တစ်ယောက်အမေဘဝနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကြီးထဲကို ရောက်နေတာလေ။

လင်းလက်အိမ်စာပေ

အခုတော့ မပျော်လင့်ဘဲ ဒေါ်သွန်းသီရိအနားမှာ အနီးကပ်နေခွင့်
လေးလည်း ရခဲ့ပြီ။

ရိုက်ခတ်ညီရယ်။

ရင်ခွင်ညီဆိုတာ အမုန်းတွေ နာကြည်မှုတွေ တပွေတပိုက်
နဲ့ နှိုင်း လက်ထပ်ရမယ့် နှိုင်းရဲ့ နောက်ဆုံးပစ်မှတ်ပါပဲ။ မမြင်ရတဲ့
ကြိုးလေးတစ်ချောင်းနဲ့ ချည်နှောင်ထားတဲ့ ရင်ခွင်ညီကို နောက်ဆုံး
တစ်နေ့မှာ နှိုင်း ရအောင်လက်ထပ်ပြမှာပါ။

ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်ပြီးစောင့်
ကြည့်ကြဦးပေါ့။

၂၈ ၂၈ ၂၈

အခန်း (ခြောက်)

“နှိုင်း”

“ဘာလဲဟင် နူးညံ့”

“ဒီကုမ္ပဏီမှာ လူတိုင်းက ပြောကုန်ကြပြီ သိလား”

“ဟင်... ဘာတွေပြောကုန်ကြတာလဲ”

“ကလေးတစ်ယောက်အမေ အနှိုင်းမဲ့က တော်တော်သွက်
နေပါလားတဲ့”

“အို... ဟုတ်လား”

နူးညံ့က ပွင့်လင်းမှုရှိသလို ခင်မင်ဖို့လည်း ကောင်းပါသည်။

ခုလည်း နေ့လယ်ပိုင်း ထမင်းစားချိန်မှာ ပြန်ဆုံမိတာနဲ့
ရင်ခွင်ညီကိစ္စကို ရှေ့တန်းတင်ကာ နူးညံ့က မေးခဲ့ပြီ။

“ပြောလေ နှိုင်း၊ မင်းနဲ့ ရင်ခွင်ညီ ညက ဘယ်လိုတွေ
တွေ့ပြီး သူ့ကားနဲ့ ဘယ်ကိုပါသွားတာလဲ”

“ထားလိုက်ပါကွာ၊ သူနဲ့ ကိစ္စတွေ နှိုင်း ဘာမှမပြောချင်
တော့ဘူး”

နှိုင်း စိတ်မဝင်စားချင်ဟန်ဆောင်ကာ ငြင်းလိုက်တာပဲဖြစ် သည်။

“နှိုင်းနော်၊ နူးညံ့ကိုတောင် နှိုင်း ဘာလို့ လျှို့ဝှက်ချင်နေရ တာလဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ ကုမ္ပဏီမှာ မကြားချင်မှအဆုံးဖြစ်နေတဲ့ သတင်း တစ်ပုဒ်တောင် ဖြစ်နေပြီ”

“အလကားပါကွာ၊ သူ နှိုင်းကို သနားလို့ အိမ်ပြန်တာကို လိုက်ပို့ပေးတာပါ”

“အမလေး၊ ဒါဆို ဒီရုပ်ကလေးက သနားစရာကောင်းတဲ့ ရုပ်ကလေးပေါ့၊ ပြစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ သနားစရာကောင်းတဲ့ရုပ်ကလေး ဟင်း၊ ဟင်း”

နူးညံ့က နှုတ်ခမ်းလေးကိုလည်း မဲ့သည်။

မျက်စောင်းလေးကိုလည်း လှမ်းထိုး၏။

“နူးညံ့ရာ၊ မင်းတို့ကို နှိုင်း ထပ်တောင်းပန်တယ် သိလား၊ နှိုင်းဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေပါ၊ ရင်ခွင်ညီဆိုတာ အရမ်း ချမ်းသာတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ မဖြစ်နိုင်တာ တွေကိုတွေးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို နူးညံ့ တို့ ယုံနေတာ နှိုင်း တကယ်စိတ်ညစ်တယ်”

“ဟင်... မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား နှိုင်း၊ ဘာကိုမဖြစ်နိုင်တာ လဲ၊ မဟာကုဋေကုဋာကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ တစ်ဦးတည်း သောသား ရင်ခွင်ညီဟာ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ နှိုင်းက ဆိုလိုချင်တာ

လား၊ ဒီမှာ... နူးညံ့ သိထားတာတစ်ခုကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီ ရဲ့ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ ဦးရင်ခွင်ညီဟာ ကုမ္ပဏီမှာ ရှိသမျှ ဘယ် ဝန်ထမ်းကောင်မလေးကိုမှ အိမ်အပြန်မှာ သနားလို့ဆိုပြီး ဘယ်သူ့ကို မှ လိုက်ပို့မပေးခဲ့ဘူး”

“ဟင်... ဟုတ်လို့လား နူးညံ့ရယ်”

“မနွေက အစည်းအဝေးခန်းထောင်မှာ ရပ်နေတဲ့ နှိုင်းကို တောင် မျက်လုံးလေးဝေဝေပြီးတော့ မသိမသာလေး ခိုးခိုးကြည့်နေ တာလေ၊ အခုတောင် နားနေခန်းရှေ့ကနေ ရင်ခွင်ညီ ဖြတ်လျှောက် သွားရင်း ဒီဘက်ကို လှမ်းကြည့်သွားသေးတယ်”

“ဟာ... အဲဒါ နှိုင်း မသိဘူးနော်”

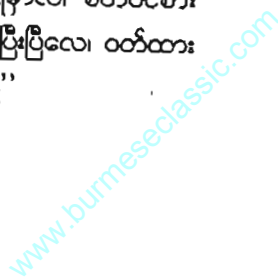
နှိုင်း ရင်ခုန်စွာပဲ လက်ကလေးကာ ဖြေလိုက်မိသည်။

“အဟင်း၊ နှိုင်းက မသိပေမယ့် ဟောဒီက မရွှေ့နူးညံ့ တို့ကတော့ သိပြီးသား၊ နှိုင်းကို ရင်ခွင်ညီ စိတ်ဝင်စားနေပြီ”

“နူးညံ့နော်၊ နှိုင်းကို မဟုတ်နိုင်တာတွေ လာမပြောနဲ့နော်၊ ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာတွေအများဆုံးထည့်ထားတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့သား ရင်ခွင်ညီက နှိုင်းလို ကလေးတစ်ယောက်အမေကို စိတ်ဝင်စားတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား နူးညံ့ရယ်၊ ကြည့်လည်း ပြောပါဦးနော်၊ အဟွန်း”

“အောင်မယ်၊ ဘာလို့ စိတ်မဝင်စားရမှာလဲ၊ စိတ်ဝင်စား လို့တောင် နောက်ဆုံးပေါ်ကားကြီးနဲ့ လိုက်လာခဲ့ပြီးပြီလေ၊ ဝတ်ထား တာတောင် အဖြူရောင်ရှပ်လက်ရှည်ကလေးနဲ့”

“ဘုရားရေ၊ အဲဒါ နူးညံ့ မြင်တယ်”

နူးညံ့ ပြောမှ နှိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူကာ ရှက်သွားခဲ့ပါသည်။

“နှိုင်းရယ်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ ဖုံးကွယ်ချင်နေတာလဲဟင်၊ မင်း ရှက်လည်း ရှက်မနေနဲ့ မင်းကို သူ သိပ်စိတ်ဝင်စားနေလို့ မင်းနောက်ကို သူ တမင်လိုက်လာတာ၊ အဟင်း... နူးညံ့ကလည်း ဘယ်လောက်ထိအောင် မြင်လိုက်ရသလဲဆိုရင် ကားနားမှာ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ ဝဲသွားအောင် တစ်ချက်ခါလိုက်ပြီးတော့မှ ကားပေါ်ကို စွေခနဲ နှိုင်း တက်လိုက်သွားတာ”

“ကြည့်စမ်း”

နှိုင်းမှာတော့ နူးညံ့ မျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တောင် နွေးလာမိ၏။

“ဟေ့... ဟိုကောင်မလေးနစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေခေါင်းချင်းဆိုင်နေတာလဲ၊ ကုမ္ပဏီမှာ ဒီလောက်အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး ပြဿနာတွေတက်နေကြတဲ့ဟာကို ထမင်းစားတာ မြန်မြန်စားကြ”

ဒေါ်မဉ္ဇူက ခါးလေးထေအော် ရပ်ကြည့်ပြီး အခန်းဝမှာ လာအော်သည်။

“ဟင်... ကုမ္ပဏီမှာ ဘာပြဿနာတွေတက်နေလို့လဲ အန်တီမဉ္ဇူ”

“ဘုရားရေ၊ လူတွေ ဒီလောက်ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး တက်လိုက်

ဆင်းလိုက် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေတာ ညည်းတို့ မမြင်ကြဘူးလား၊ ဟိုမှာ ဒေါ်သွန်းသီရိ ဒေါ်သတွေနဲ့ ပေါက်ကွဲပြီး File တွေကို လွှင့်ပစ်နေတာ၊ လချုပ်စာရင်းမှာ အရှုံးတွေပြနေလို့တဲ့၊ ညည်းတို့လည်း ကြပ်ကြပ်သတိထားကြ”

ဒါပဲပြောပြီး ဒေါ်မဉ္ဇူ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် နူးညံ့ရေ သူတို့ဖြစ်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်မထင်ရင် ကိုယ်က ကြားထဲကနေ အဟောက်ခံနေရဦးမယ်၊ စား၊ စား၊ စားပြီးတာနဲ့ Special Visit Room ထဲမှာ ပန်းအိုးလေးတွေ အသစ်သွားပြင်ပေးရဦးမယ်”

“နူးညံ့ရေ”

“ဟင်”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းဝကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လှည့်လာတဲ့ ဒေါ်မဉ္ဇူ။

“မင်းတို့အဖွဲ့ကို အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးခန်းက ခေါ်နေပြီ အမှိုက်တွေ ပွနေလို့တဲ့”

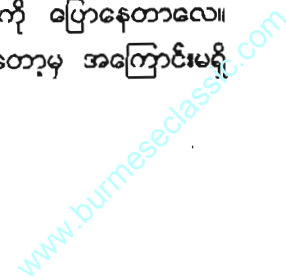
“နှိုင်း မင်းသွားလိုက်ကွာ”

နူးညံ့က သူမလိုက်သေးဘဲ နှိုင်းကို အရင်လှုတ်သည်။

နှိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးက နည်းနည်းတော့ စုတင်းသွား၏။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆိုတာ ရင်ခွင်ညီကို ပြောနေတာလေ။

တမင် အမှိုက်တွေရှုပ်ပွအောင်လုပ်ထားပြီးတော့မှ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ခေါ်လိုက်တာပဲနေမှာ။

“ဘာလဲ နှိုင်း၊ မင်းက မသွားချင်ဘူးလား”

“ရိုက်ခတ်ညံ့သိရင် အပြောခံနေရဦးမှာ နူးညံ့ရဲ့”

“အို ဘာဆိုလို့လဲ၊ သူခေါ်လို့ ကိုယ်သွားတာလေ”

“စိတ်ညစ်တယ် နူးညံ့ရာ”

“အမလေး ကြည့်ပါဦး၊ ကြည့်ပါဦး၊ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ဒီရုပ်ကလေးကို”

“ဟား... ဟား”

နူးညံ့ကိုပဲ မျက်စောင်းလေးရွယ်လိုက်ကာ နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဒီနေ့မှာတော့ ရင်ခွင်ညီဟာ ရုပ်အင်္ကျီအပြာနုရောင် ကွက်စိပ်ကလေးကို ကြယ်သီးလေးတွေ စေ့ပိတ်နေအောင် တပ်ထားလို့ပါ။ နှိုင်း ဝင်လာတာကိုတွေ့တော့ မပြုံးမရယ်ပဲ ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားလေးနဲ့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ တမင်ခေါ်လိုက်တာ”

“ရှင်”

“ငါ အံ့ခု ဒီစားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေကို မင်း မှတ်မိနိုင်မလားဆိုတာ ပြချင်လို့၊ ကြည့်ပါဦး၊ ဒီမိတ်ကပ်ရောင် ဘီးကုပ်ကလေးကို၊ မင်းမှတ်မိသလားဆိုတာ အရင်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ဒါ၊ ဒါ”

“ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်တုန်းက အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးသုံးသွားတဲ့ ဘီးကုပ်ကလေးပါ”

“ဘုရားဇေ”

နှိုင်း အသံမထွက်ရဲပါ။ မျက်လုံးလေးတွေ ပိုင်းစက်ကာ ဘုရားတလိုက်မိရတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်တုန်းက အရိပ်စစ် သုံးသွားတဲ့ ဘီးကုပ်ကလေးတဲ့။

ကြည့်စမ်း။ ဒါလေးကိုတောင် သူက ဒီနေ့အထိ အမြတ်တန်းနဲ့။

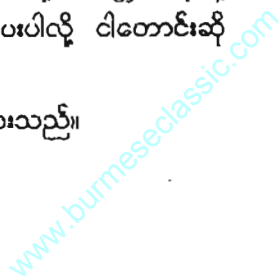
“ဒီဘက်က ရက်ကက်လေးဟာ အရိပ်စစ် ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်တုန်းက ကြက်တောင်ကွင်းမှာ ရိုက်သွားတဲ့ ရက်ကက်လေးပါပဲ”

“ဟာ... ရှင် ဘာတွေကိုပြနေတာလဲ ရင်ခွင်ညီ၊ အဲဒါတွေ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး”

နှိုင်း မသိသလိုလေး ခေါင်းခါငြင်းတော့ စားပွဲကနေ ထရပ်ကာ သူပြုံးသည်။

“ရတယ်လေ အနှိုင်းမဲ့၊ ဒါတွေကိုမြင်ရင် ဘာမှမသိတဲ့ ပုံစံကလေးနဲ့ မင်း ငြင်းတော့မယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုတင်တွက်ထားပြီးသားပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီဘီးကုပ်ကလေးတွေ ဒီရက်ကက်ကလေးတွေ ဒီကလေးစီး ဂျူးဖိနပ်လေးတွေကအစ ဒီနေ့အထိ မပျောက်ပျက်အောင် သိမ်းလာတဲ့ ငါ့ရဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ တန်ဖိုးထားမှုကိုတော့ မင်းအသိအမှတ်ပြုပေးပါလို့ ငါတောင်းဆိုပါတယ်”

နှိုင်းမျက်နှာလေး ပျက်ခနဲငုံ့ကျသွားသည်။

သူ... သူ နှိုင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပဲ။

သူ့မာမိကြောင့် နှိုင်း ဘဝပျက်သွားခဲ့ရတာကို ဒီနေ့အထိ စာနာနားလည်စိတ်နဲ့ နှိုင်းကို ပြန်ရှာတွေ့တဲ့နေ့ကို သူစောင့်နေခဲ့တာပဲ။

ဒါကိုတော့ ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရင်ခွင်ညီ။

ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ဘက်က ပြန်ပေးရမယ့်လျှော်ကြေးကိုတော့ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ကျွန်မ ပြန်ယူရလိမ့်မယ်။

“ရှင် ပြောချင်တာ ဒါပဲလားဟင် ရင်ခွင်ညီ၊ ခိုင်းစရာမရှိရင် ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“ဟာ... နေဦး၊ မင်း မသွားနဲ့ဦး”

နှိုင်း လှည့်ထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် သူက လက်ကာပြီး လှမ်းတား၏။

သေချာတာကတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ကာ နှိုင်းကိုယ်တိုင် ရင်ခုန်မိတော့မလို ဖြစ်သွားခဲ့တာပင်။

နှိုင်း အခုမှ သူ့ကို အချိန်ကြာကြာလေး ငေးစိုက်ကြည့်မိသွားတာပါ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းစိုစိုလက်လက်ကလေးများကို ကာရံပေးထားသည့် ကော့နက်နက်မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ စင်းကော့ဖြာကျနေတာကအစ ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာတော့ အလွန်ရှားပါးသည့် မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေပါပဲ။

နှုတ်ခမ်းအစုံက ဝင်းစိုသန့်ပြန့်ပြီး သွေးရောင်ရဲရဲလေးတွေ

လင်းလက်အိမ်စာပေ

တ လွမ်းနေသလို အဖျားလေးလုံးချွန်ပြီး ဖြောင့်စင်းကျလာသည့် နှာတံသွယ်သွယ်ချွန်ချွန်ကလေးက ဝင်းနှစ်တည်တင်းသော မျက်နှာထားကလေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။

သူကလည်း နှိုင်းမျက်နှာလေးကို တမက်တမော ပြန်ငေးကြည့်ကာ-

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ မင်းဟာ ငါသိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့ အရိပ်စစ်မဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် အခု ငါ့ရှေ့မှာရောက်နေတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကို ဝဲ သိပ်ချစ်တယ်လို့ ငါပြောပါရစေ၊ ငါတွေ့ဖူးခဲ့သမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မင်းဟာ ငါ့စိတ် ငါ့နှလုံးသားတွေကို အညံ့ခံ ဒူးထောက်သွားအောင် အလှပဆုံး သိမ်းပိုက်သွားနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝဲ အဲဒါ ငါ့တစ်သက်လုံးမှာ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရအောင် စွဲလမ်းသာခဲ့ရတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို မင်းဆီကနေ မမေ့ရှင်လင့်ဘဲ ငါပြန်ရှာတွေ့ခဲ့တယ်ထင်လို့”

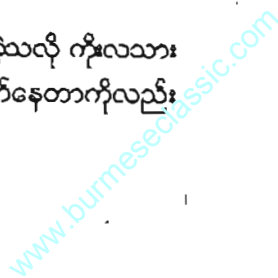
“ကျွန်မ၊ ကျွန်မ”

“မင်း ခေါင်းမခါခဲ့လေ အနှိုင်းမဲ့”

သူက နှိုင်းနှင့်အနီးဆုံးနေရာအထိ လျှောက်လာပြီး လက်တစ်ကမ်းအကွာလေးမှာပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးတော့ လာရပ်သည်။ နှိုင်းခေါင်းကလေးခါရင်း သူ့ကို မကြည့်ရဲတော့သလို မျက်နှာကို ခွဲချပစ်လိုက်ရ၏။

“အခုတော့ မင်းအိမ်ကိုလည်း ငါ့ရောက်ခဲ့သလို ကိုးလသားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မင်း ဒုက္ခရောက်နေတာကိုလည်း

လင်းလက်အိမ်စာပေ

ငါမြင်ခဲ့ပါပြီ၊ ဒီအကြောင်းတွေ မာမိကို ငါပြောပြတော့ မာမိနဲ့ ငါ အကြီးအကျယ်စကားများတယ်လေ၊ မာမိ လက်မခံနိုင်တာက မင်း ဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒီကိစ္စကြောင့်လည်း မာမိ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွားတယ်၊ မင်းကိုလည်း ဒီကုမ္ပဏီမှာ မာမိက Lesson ပေးတော့မှာ၊ မင်း ကြည့်နေပေါ့၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းဘက်မှာ ငါအမြဲရှိမယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်။ အဲဒါပြောချင်လို့ မင်းကို ငါခေါ်လိုက်တာ၊ ကဲ... မင်း သွားနိုင်ပါပြီ”

“ဟုတ်”

ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ သူ့ရှေ့ကနေ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့ရပေ မယ့် နှိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ချိတ်ပါလာခဲ့ရတာက အပြုံးမဲ့မဲ့လေး။

“ဟော... ကြည့်၊ ပြန်လာတော့လည်း မျက်နှာလေးက ပြုံးလို့”

“နူးညံ့နော်၊ ပေါက်ကရတွေ လာမပြောနဲ့နော်”

“ဘာပေါက်ကရလဲဟင် နှိုင်း၊ နူးညံ့က အမှန်တွေကို ပြော နေတာ၊ နှိုင်း ဝန်မခံရင် ဟောဒီဗိုက်သားရှုပ်ရှုပ်လေးကို တအား လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်မယ်”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ နူးညံ့”

နှိုင်း လက်ကလေးက တားရင်း မျက်စောင်းကလေးဝဲကာ နူးညံ့မေးတာကို ဖြေရ၏။

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး နူးညံ့ရယ်၊ သူတို့က လူမှားပြီး နှိုင်းကို စစ်လားဆေးလား မေးလားမြန်းလားတွေ လုပ်နေ

လို့ နှိုင်း ဖြေရှင်းနေရတာပါ။ နှိုင်းကို သူတို့သိခဲ့တဲ့ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေမယ်ထင်လို့တဲ့”

“အရိပ်၊ အရိပ်စစ် ဟုတ်လားဟင် နှိုင်း၊ ဘယ်က အရိပ် စစ်လဲ”

“ဟာ အဲဒါ နှိုင်းလည်း မသိဘူးလေ”

နှိုင်း ဖြေနေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ လိပ်ပြာမလုံသလို ဝင်။

သားကောင်က ပစ်မှတ်ထဲကို ဝင်လာတာ မြန်ပေမယ့် ချက်ချင်းကြီးပစ်ချလိုက်ဖို့ကိုတော့ နှိုင်း သတ္တိမရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ နှိုင်း နည်းနည်းလေးတော့ အချိန်တစ်ခုရောက်အောင် သူ့ချင်ပါသေးသည်။ ခိုင်မာသော သံယောဇဉ်တွေ အံ့ဖွဲ့ချည်နှောင် ခဲ့သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းချင်ပါသေးသည်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း မရွေးနှိုင်းလေး သိတာ ဘာရှိသေးလဲ ဘင်”

“ရင်ခွင်ညှိတော်တော်ချောတယ် သိလား နူးညံ့၊ မျက် စောင်းကြီးတွေ စင်းကော့ပြီး ရှည်နေတာ သဘောအကျဆုံးပဲ”

“မျက်တောင်ရှည်တာပဲ သဘောကျတာလား နှိုင်းရဲ့”

“ဟာ နူးညံ့နော်”

“အရပ်ရှည်တာကိုလည်း သဘောကျဦးလေကွာ၊ ဟာ။

နှစ်ယောက်သား အတူတူရယ်လိုက်မိတာက ကြည့်နားစွာ။

နူးညံ့ မကြားနိုင်သည့် စကားလေးတွေကိုတော့ နှိုင်းရင်ထဲကနေ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေမိသည်။

နူးညံ့ရယ်။

နှိုင်း ဒီကုမ္ပဏီမှာ သန့်ရှင်းရေးအကူဝန်ထမ်းမလေးအဖြစ်နဲ့ အလုပ်ဝင်လာတယ်ဆိုတာ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ ရင်ထဲကို အဆိပ်လူးမြားတွေ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပစ်ဖိုက်အနိုင်ယူချင်လို့ ဝင်လာတာပါ။ အခုပဲကြည့်လေ။ ဝင်လာတဲ့ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းမှာကိုပဲ ရင်ခွင်ညီနဲ့ အနီးဆုံးနေရာအထိ နှိုင်း ရောက်နေခဲ့ရပြီလေ။

“နှိုင်းရေ နှိုင်း”

နှိုင်းနဲ့ နူးညံ့ ရှေ့ကို အပြေးအလွှားရောက်လာတာ သိကျူး။

“ဟင် သိကျူး။ အရေးတကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဒေါ်၊ ဒေါ်သွန်းသီရိ မင်းကိုခေါ်နေပြီ”

“ဟင်”

နှိုင်းမျက်ဝန်းလေးတွေ ဖြူဖျော့သွားသည်။

နှိုင်းကို သူ့အနားမှာနေဖို့ ဒေါ်သွန်းသီရိ ခေါ်ထားတာပဲ။

“သူ... သူ အရမ်းပေါက်ကွဲနေတယ် သိလား နှိုင်း။

သူ့သား ကားပေါ်မှာ မင်းပါသွားလို့တဲ့ မင်း ပြဿနာတက်တော့မယ်

သွား... သွား မြန်မြန်သွားလိုက်”

“ဟင်”

နှိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားခဲ့ရပြီ။

•••

လင်းလက်အိမ်စာပေ

ခရမ်းပြာမာယာတံတား အပိုင်း (နှစ်)

အခန်း (၃၃၈)

“အဲဒါ ငါ့ကို ညာဦး”

“ဖြန်း”

“ဟာ”

နှိုင်းကို မြင်လိုက်တာနှင့် စားပွဲကထလာပြီး နှိုင်းပါးတံ ရိုက်ချလိုက်တာ နှိုင်းကိုယ်လေး ချာချာလည်ထွက်သွားသည်။ ဒါက နှိုင်း ဘယ်လိုမှမျှော်လင့်မထားခဲ့တဲ့ ဒေါ်သွန်းသိရိရဲ့ တုံ့ပြန်မှုပါ။

“ညည်း... ညည်း တော်တော်လည်တဲ့ မိန်းမ ညည်းဟာ ဦးနိုင်သိခံရဲ့သမီး အရိပ်စစ်ဆိုတာ ပြောင်မကြေညာဘဲ ညည်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကုမ္ပဏီထဲကို ခိုးကြောင်ခိုးဖုတ်ဝင်လာပြီး ငါ့သားကို အချောင်နှိုက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာလဲ၊ ဟိုမှာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ညည်း လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း အနှိုင်းမဲ့”

“အို... ဘုရားရေ”

နှိုင်း အိမ်ကထွက်ပြေးသွားခဲ့စဉ်တုန်းက နှိုင်းကို မြောက် ဥက္ကလာအပိုင်းထိပ် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းလေးကနေ ရေခဲ

သနိုင်းနားက ရပ်ကွက်ကလေးဆီကို ခေါ်သွားခဲ့သည့် ကုန်စိမ်း သည်မကြီး ဒေါ်ရွှေရွက်။

“ဒေါ်ရွှေရွက် ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ညည်းကို ဘယ်လိုအချက်နဲ့ အရိပ်စစ်ဆိုတာ သိပြီး မိအောင်ဖမ်းလိုက်သလဲဆိုတာ”

“ဟိုလေ မမသွန်း၊ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ခြေသလုံးလေးမှာ အမာရွတ်ကလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အိမ်မှာ ထမင်းအိုးတည်ခိုင်းရင်း ထမင်းအိုးမှောက်သွားလို့ မီးစွဲနေတဲ့ထင်းစနဲ့ ကောက်ပစ်လိုက်တာ အဲဒီတုန်းက ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာအမာရွတ်ကလေးပါ။ အခုထိ အဲဒီ အမာရွတ်ကလေး ခြေသလုံးလေးမှာ ရှိနေတာကို မြင်နေရလို့ အရိပ် စစ်ဆိုတာ အတပ်ပြောနိုင်တာပါ”

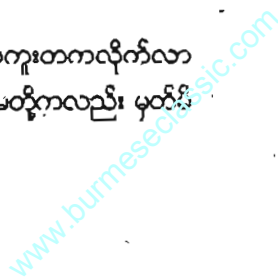
“ကဲ... ညည်း ဘာပြောချင်သေးလဲ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ အနှိုင်း မဲ့ရဲ့”

“အဟင့်၊ နှိုင်းလေ၊ နှိုင်း”

“ဒီမှာ ညည်း အဲဒီတုန်းက ဒေါ်ရွှေရွက်အိမ်ကို ရောက်သွား တာ ငါသိရဲ့သားနဲ့ ညည်းကို တမင်ပြန်မခေါ်ဘဲထားခဲ့တာ၊ အခု ညည်းကို မသကာလို့ ဒေါ်ရွှေရွက်ကိုခေါ်လာပြီး စစ်လိုက်တာလေ”

“အရိပ်စစ်ရယ်၊ ညည်းဘဝ ဒီလောက်တောင် ကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတာ မမသွန်းကို အမှန်အတိုင်းပြော ပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်ပါလား”

“ရတယ် ဒေါ်ရွှေရွက်၊ ရှင် အခုလို တကူးတကလိုက်လာ ပြီး သက်သေခံပေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ကလည်း မှတ်နိုး

သလို မမှတ်မိသလို ဇေဝဇဝါဖြစ်နေလို့ ၊ ကဲ... ရိုက်ခတ်ညံ၊ ဒေါ်ရွှေရွက်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်၊ ပြီးရင် ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်သူမှဝင်မလာစေနဲ့၊ အားလုံး အပြင်မှာစောင့်နေကြ”

အားလုံးကို ဒေါ်သွန်းသီရိ မောင်းထုတ်နေပြီ။

ကျန်ခဲ့တာ နှိုင်းနဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ နှစ်ယောက်တည်း။

နှိုင်း မာယာများရတော့မည်။ မျက်ရည်စက်တွေနဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိကို အသနားခံရတော့မည်။ အရေးကြီးတာ တစ်ခါတုန်းက အရိပ်စစ်ဆိုတာ ဒေါ်သွန်းသီရိ ဘယ်လိုပဲ သိသွားသိသွား ဒီကုမ္ပဏီကြီးထဲကနေ နှိုင်း ထွက်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးလို့ပါ။

ဒီကုမ္ပဏီကြီးထဲမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ နှိုင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကတည်းက နှိုင်းကို သိသွားခဲ့လျှင် ဘယ်လိုမာယာလက်နက်တွေ ထုတ်သုံးရမယ်ဆိုတာ နှိုင်း စဉ်းစားခဲ့ပြီးသား။

“ကဲ... ညည်း ပြောစမ်း အနှိုင်းမဲ့၊ ညည်းကို အရိပ်စစ်ဆိုတာ လူတွေမသိစေချင်လို့ ညည်းကို အနှိုင်းမဲ့လို့ပဲ သဘောထားပြီး ငါဆက်ဆံမယ်၊ ညည်း ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကလေးတစ်ယောက် အမေဘဝကိုရောက်တော့မှ ညည်း ငါ့ဆီကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာခဲ့ရတာလဲ၊ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးမလို့လား၊ ငါ့သားရင်ခွင်ညိုကို အပိုင်ပြီး ငါ့ကို Lesson ပေးမလို့လား၊ ဟား... ဟား... ငါက သွန်းသီရိလေ အနှိုင်းမဲ့ရဲ့၊ ငါ့လက်ဖျားလေးပေါ်ကနေ ညည်းကို ဟောဒီလို တစ်ချက်တည်း ခါချပစ်လိုက်လို့ရတယ် သိလား အနှိုင်းမဲ့ရဲ့၊ ဟား၊ ဟား”

“နှိုင်း... နှိုင်း အန်တီသွန်းကို ကြောက်လို့ မပြောရဲခဲ့တာပါ။ နှိုင်းမှန်းသိသွားရင် အန်တီသွန်း နှိုင်းကို မောင်းထုတ်လိုက်မှာ ဝိုးလို့ပါနော် အန်တီသွန်း၊ အဟင် နှိုင်းကို သနားပါနော် အန်တီသွန်း၊ နှိုင်း... နှိုင်း စားစရာမရှိ သောက်စရာမရှိတာဝမှာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေလို့ အန်တီသွန်းဆီကို တိတ်တိတ်လေး ပြန်လာခဲ့တာပါ အန်တီသွန်းရယ်”

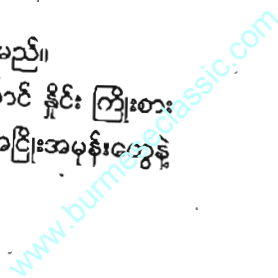
‘ဟား၊ ဟား’

“နှိုင်းကို မောင်းမထုတ်ပါနဲ့နော် အန်တီသွန်း၊ အန်တီသွန်းကို နှိုင်း ကြောက်ပါတယ်၊ အခုလည်း အန်တီသွန်းဆီက ဘာကိုမှမတောင်းဆိုဘဲ အန်တီသွန်းကုမ္ပဏီမှာ သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းမလေး နှိုင်း ဝင်လုပ်နေတာပါ၊ ဘယ်သူကမေးမေး ဟိုတုန်းကအကြောင်းတွေ နှိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး၊ နှိုင်းအပြစ် နှိုင်းခံပါမယ်၊ တလေးနို့နှုန်းဖိုးလေးနဲ့ ထမင်းလေးတစ်လုတ် စားရရင် နှိုင်း ကျေနပ်ပါပြီ။

အဟင်၊ နှိုင်းကို သနားပါနော် အန်တီ သွန်း၊ နှိုင်းကို မောင်း မထုတ်ပါနဲ့”

ထင်မှတ်မထားသည့် အချိန်တိုကလေးအတွင်းမှာပဲ အခြေအနေတွေအားလုံး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရပါပြီ။

အားလုံးကို နှိုင်း ရင်ဆိုင်လိုက်ပါတော့မည်။ ဒီကုမ္ပဏီကြီးထဲကနေ ထွက်မသွားရအောင် နှိုင်း ကြိုးစားရပါတော့မည်။ ပြီးတော့လည်း ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ အငြိုးအမှန်းတွေနဲ့

အတ္တကြီးမူတွေအောက်မှာ နှိုင်း ဆက်ပြီးတော့ ရှင်သန်နေရတော့ မှာလေ။

သူ နှိုင်းကို ဘယ်လိုအပြစ်ဒဏ်တွေ ခတ်လေမလဲ။

ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးတွေနဲ့ နှိုင်းကို နှိပ်စက်လေ ဦးမလဲ။

“ညည်းကိုမြင်တိုင်း ညည်းအမေ မြင့်လွန်းမေကို သတိ ရပြီး ငါ အရမ်းစိတ်နာတယ်ဟဲ့ အနှိုင်းမဲ့ရဲ့၊ အဲဒါ ညည်း သိလား”

“ရှင် အန်တီ”

“ညည်းဟာ မြင့်လွန်းမေ ငယ်ငယ်က ပုံစံကလေးနဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူတဲ့မိန်းမ”

ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင်လည်း အတိတ်က နာကျင်ခဲ့ရတာ တွေကို ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်လို့မရ။

“ငါက ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေလို့ ညည်းအဖေပိုင်တဲ့ ဟောဒီ ကုမ္ပဏီ အဆောက်အအုံကြီးမှာ အလုပ်လာတောင်းတော့ ငါ့ကို ရက်ရက်စက်စက် ကြမ်းတိုက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတဲ့နေရာမှာ ညည်း အမေက ခိုင်းခဲ့တာလေ။ အခု မြင့်လွန်းမေ ဝဋ်လည်ပြီလေ။ ညည်း ကိုယ်တိုင် ငါမခိုင်းရဘဲနဲ့ ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ ကြမ်းတိုက် သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမား ပြန်ဖြစ်လာပြီလေ။ အခုတော့ မြင့်လွန်းမေ ငါ့ကို ရက်စက်ခဲ့သလို ညည်းကို ပြန်ရက်စက်မယ်။ ညည်း ငါ့ဆီကို ပြန်ရောက်လာတာ ညည်း သိပ်ကံဆိုးတယ်။ ညည်းရဲ့ ဟန်ဆောင် လှည့်ဖြားမှုတွေအားလုံးကို ငါသိပ်ရယ်ချင်တယ်။ မနေ့ကလည်း

ငါ့ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကြီးကို ညည်း တမင်လွှတ်ချပြီး ခွဲလိုက်တာ”
“ဟာ... အဟဲဒါ၊ အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီသွန်းရယ်၊ နှိုင်း မတော်တဆ”

“ဘာမတော်တဆလဲဟင် အနှိုင်းမဲ့၊ ကုမ္ပဏီမှာ ညည်း အလုပ်လာလျှောက်တဲ့နေ့ကတည်းက CCTV လုံခြုံရေးကင်မရာ တွေထဲကနေ မြင့်လွန်းမေနဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူနေတဲ့ ညည်းကို ငါ မသကာလို့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ။ ညည်းကို အလုပ်ခန့်ဖို့ ဦးစိုးကို လှမ်းပြောလိုက်တာလည်း ငါပဲ။ ငါ့ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကြီးကို နာကျင် နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ညည်း စိုက်ကြည့်ပြီး တမင်ဖြုတ်ချလိုက်တာ CCTV ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရလို့ ဦးနိုင်သိခံသမီးလားလို့ ညည်းကို ငါလာမေးတာ။

ဟား... ဟား၊ ညည်း... ညည်း... တော်တော် ဟန် ဆောင်ကောင်းတာပဲ အနှိုင်းမဲ့ရယ်၊ ဟား၊ ဟား”

ဒေါ်သွန်းသီရိက သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်လေ နှိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်စွာ အေးစက်ရလေပါပဲ။

“ငါငယ်ငယ်တုန်းက ညည်းအမေ မြင့်လွန်းမေနဲ့ ပြိုင်ခဲ့တိုင်း ငါရှုံးခဲ့ရတာတွေအားလုံးအတွက် ညည်း ပြန်ပေးဆပ်ရတော့မယ့် အချိန်ကို ရောက်နေပြီဆိုတာ ညည်း သိရဲ့လားဟင် အနှိုင်းမဲ့”

“ရှင်”

လျှော့တွက်လို့မရတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိပဲ။
လုံခြုံရေးကင်မရာတွေထဲကနေ နှိုင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို

စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာတဲ့။ စာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကြီးကို တမင်လွှတ်ချ လိုက်တာလည်း သူ့မြင်လိုက်သတဲ့။

“ညည်း အလုပ်ဝင်လာတဲ့ နေ့ကတည်းက ညည်းကို ငါ အပြတ်မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ရမှာလေ မိအနိုင်းမဲ့ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ညည်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို သိချင်လို့ ငါ တမင်မသိချင်ဟန်ဆောင် ပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ။ ခုတော့ ညည်းရဲ့ မဖြစ်စလောက်ဉာဏ် ကလေးနဲ့ သွန်းသီရိကိုတုပြိုင်ဖို့ ညည်း ကြိုးစားခဲ့တာတွေအားလုံး လုံခြုံရေးကင်မရာတွေက ညည်းကို စောင့်ဖမ်းလိုက်ပြီလေ။ ပြီး တော့လည်း ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေတယမ်းယမ်းနဲ့ ငါ့သား ရင်ခွင်ညီ ကိုပါ ပစ်မှတ်တစ်ခုလို ရွေးချယ်ပြီး လက်ထပ်ယူဖို့အထိ ညည်း က ကြစည်ချင် ကြစည်နေမှာလေ”

ကြည့်စမ်း။

သူ့ဘက်ကို လှည့်လာမှာတော့ စိုးရိမ်တတ်လိုက်တာ။

ရှင်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ကြမ်းတိုက် ဖုန်သုတ် သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားဘဝနဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဖေဖေကို အိတ်ထဲကောက်ထည့် သွားတာ။ ဒါကို ဝင်္ဠ်လည်မှာလည်း ရှင်ကြီး ကြောက်တယ်ပေါ့။

နှိုင်းရင်ထဲမှာ တူးခါးနေအောင် မုန်းမိပေမယ့် ဟန်ဆောင် လိုက်တဲ့ နှိုင်းမျက်နှာထားလေးနဲ့ လေသံကလေးက-

“အဟင်၊ နှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီ၊ နှိုင်း အန်တီ သွန်းကို တုပြိုင်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါဘူး။ အဲဒီလောက်လည်း နှိုင်း သတ္တိမရှိပါဘူး။ နှိုင်း ကလေးတစ်ယောက်အမေဆိုတာလည်း

ရင်ခွင်ညီ သိပါတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီကြီးမှာ အန်တီသွန်း ကြိုက်သလို နှိုင်းကို ခိုင်းပါ။ နှိုင်း လုပ်ပုံမယ်၊ အိမ်မှာ အဝတ်လိုက်လျှော်ဆိုလည်း နှိုင်း လိုက်လျှော်ပေးပါ့မယ် အန်တီသွန်းရယ်၊ နှိုင်း အရမ်းဆင်းရဲ နေလို့ပါ”

“အဟင်း... ငါကလည်း ညည်းလောက်လေးကို ကြောက် ပြီး အလုပ်ကနေ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မယ် ထင်နေလို့လား။ ဒီမှာ ဟိုတုန်းက ညည်းအဖေ ဦးနိုင်သိခံနဲ့ ငါ ဘယ်လိုပဲပတ်သက်ခဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ အခုချိန်မှာ ညည်းဟာ ငါ့ကုမ္ပဏီထဲမှာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပဲ။ ညည်း ဆက်ပြီးတော့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ကြမ်းတိုက်ရမယ်၊ တံမြက်စည်းလှည်းရမယ်၊ ညည်းကို စုတ်ပြတ်သတ်နေအောင် ခိုင်းပြီးတော့မှ ငါ သဘောတူတဲ့ ဒီရိုင်ဘာ တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားပစ်မယ်”

“ရှင်... အန်တီသွန်း”

“ညည်း သဘောတူရင် ဆက်လုပ်၊ သဘောမတူရင် ဒီကုမ္ပဏီထဲကနေ ထွက်သွား”

“အဟင်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

‘နှိုင်းကိုတောင် ယောက်ျားပေးစားဦးမတဲ့။

ဒါပေါ့လေ။ မိထွေးဆိုတာ လင်ပါသမီးလေးတစ်ယောက် ကို ဒီရိုင်ဘာလုပ်နေတဲ့လူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားရမယ့်တာဝန် ရှိနေတာပဲ။ တချို့ ကောင်းတဲ့မိထွေးတွေရှိပေမယ့် ဒီမိထွေးကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အယုတ်ညံ့ဆုံး မိထွေး။

“ဒီကုမ္ပဏီထဲကနေတော့ နှိုင်း ဘယ်ကိုမှ မသွားပါရစေနဲ့ အဟဋ်... အန်တီသွန်း စီစဉ်တာကို နှိုင်း နာခံပါမယ်၊ အန်တီသွန်း သဘောတူရင် ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမဆို နှိုင်း ယူပါမယ်”

“ဟင်... ညည်း တကယ်ပြောနေတာ”

“တကယ်ပြောတာပါ အန်တီသွန်းရဲ့”

သူမရင်ထဲက နာကျင်မှုတွေကို မမြင်အောင် ဖုံးကွယ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ကျလာရတဲ့ မျက်ရည်တွေက မဆုံးနိုင်အောင်ပါပဲလား။ ဟိုတုန်းက နှိပ်စက်ခဲ့တာတွေကိုတောင် အားမရဘဲ ကလေးတစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလပ်ဘဝကို ရောက်နေရပါတယ်လို့ ပြောနေတာတောင်မှ အပြုံးမပြေ။ ကမ္ဘာမကျေနိုင်သေးတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ။ သူကပဲ ရက်စက်နိုင်မလား။

နှိုင်းကပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းနိုင်မလား။

မျက်ရည်တွေကြားထဲက ဒေါ်သွန်းသီရိ မျက်နှာကို နှိုင်း မော့ကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းပြတ်နေအောင် သူမက မဲထားလျက်။ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာလည်း အမုန်းမီးလျှံတွေ တဖျတ်ဖျတ် လက်ခါနေဆဲ။

“ညည်းကို တစ်ခုပဲ ငါထပ်ပြောလိုက်မယ်၊ ငါ့သား ရင်ခွင်ညီနဲ့ပတ်သက်ဖို့ ညည်း ဘယ်တော့မှမကြိုးစားပါနဲ့၊ ဒါကို ညည်းက အယောင်ဆောင်စိမ့်ကိန်းတွေချပြီး ရင်ခွင်ညီနဲ့ပတ်သက်ဖို့ ထပ်ပြီး တော့ ကြိုးစားလာဦးမယ်ဆိုရင် ညည်းကို ဒီကုမ္ပဏီထဲကနေ မောင်းထုတ်ဖို့ ဝန်လေးနေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ညည်းယုံထား”

“နှိုင်း သိပါတယ် အန်တီ”

တစ်ခါတုန်းက ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ နှိုင်းမေမေကို မကျေနပ်ခဲ့သည့် အမုန်းစိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တွေနှင့် ဖေဖေကို မရရအောင် လက်ထပ်ယူပြုသွားခဲ့သည်။ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်လေး နှိုင်းကိုလည်း အပြုံးအတေးထားကာ နှိပ်စက်ခဲ့လို့ ဖေဖေ စိတ္တလေဖြတ် ဝေဒနာသည်ကြီး ဖြစ်သွားချိန်မှာ နှိုင်း အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

အခု ပြန်တွေ့ကြတော့လည်း ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ အမုန်းမီးတွေက မငြိမ်းနိုင်အောင် လောင်မြိုက်နေဆဲ။ ပိုဆိုးတာက ဒီကုမ္ပဏီ အဆောက်အအုံကြီးက ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက နှိုင်း ကိုးနှစ်သမီးအရွယ်လေးတုန်းက နှိုင်းကိုယ်တိုင် ဂါဝန်ဖားဖားလေးဝတ်ပြီး ဖဲကြိုးဖြတ်ခွင့်ပေးခဲ့ရတဲ့ မိုးတိမ်နန်းတော်ကုမ္ပဏီ အဆောက်အအုံကြီးပါပဲ။

ခုတော့ ထိုအဆောက်အအုံကြီးထဲမှာ နှိုင်းဟာ မျက်ရည်စက်လက်လေးကျပြီး ကြမ်းတိုက်၊ ဖုန်သုတ်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တဲ့။

“အဟဋ်”

ကြေကွဲစွာ နှိုင်း ရှိုက်လို့မဆုံး။

“အခုမှ ညည်း ငိုနေလည်း အလကားပဲ အနှိုင်းမဲ့၊ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ညည်းရှိနေသမျှ ညည်းဟာ ငါနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဦးနိုင်သိပ်ရဲ့ သမီးဆိုတာ ညည်း နှုတ်ပိတ်ထားရမယ်၊ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲထည့်ပြီး ညည်းကိုယ်တိုင် မျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တော့”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်”

အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုတောင် မီး
သဂြိုဟ်စက်ထဲထည့်ပြီး နှိုင်းကိုယ်တိုင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရဦးမတဲ့။
မျက်နှာလေးကို နှိုင်းမော့လိုက်တော့ မခြောက်တတ်သေး
တဲ့ မျက်ရည်လေးတွေက နှိုင်း ပါးပြင်လေးပေါ်ကို စီးကျလို့လာနေ
ဆဲပါလား။

၂၈ ၂၈ ၂၈

အခန်း (ရှစ်)

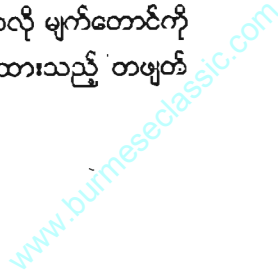
“ဘယ်၊ ဘယ်လို ဦးသီလထွန်း။ ဒါ ကျွန်မတို့ မဟာ
ကုဋေကုဋာ Super Market ကြီးထက် ငါးဆပိုကြီးတဲ့ Three
Flower Trooper Market ကြီးဆောက်မယ့် Master Plan တဲ့လား။
ဘုရား။ ဘုရား။ တော်တော်ကြီးပြီး တော်တော်ခေတ်မီတဲ့ Plan
ဦးပဲ။ ရှင်... ရှင်... ဒါကို ဘယ်ကရတာလဲဟင် ဦးသီလထွန်း”

“ဒေါ်မေ့ပါနိုင်က Internet E-mail ထဲကနေ ကျွန်တော့်
လိပ်စာနဲ့ ပို့လိုက်လို့ ဒီနေ့ပဲ ကျွန်တော် ရလိုက်တာပါ”

Master Site Plan ကိုကြည့်ကာ ဒေါ်သွန်းသီရိ မျက်ဝန်း
တွေ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသလို ထိတ်လန့်သွားသောမျက်နှာပေါ်
မှာ သွေးရောင်ကလည်း တစ်စက်မှမရှိ။

“ဒါ... ဒါ... ကျွန်မတို့ မဟာကုဋေကုဋာရဲ့ ရှင်သန်
ရပ်တည်မှုကို သက်သက်မဲ့ ခြိမ်းခြောက်လာတာ၊ ကျွန်မ၊ ကျွန်မ”

နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာရသလို မျက်တောင်ကို
လည်း ဒေါ်သွန်းသီရိ မခပ်နိုင်ပါ။ ကိုယ်မှာဝတ်ထားသည့် တဖျတ်

ဖျတ်လက်ခွဲသော စိန်တွေကပင် အရောင်တွေ အားဖျော့ညှိုးငယ် သွားသည့်နယ်။ ဦးသီလထွန်းကတော့ အခြေအနေတွေအားလုံးကို သိနေသူမို့ ပင့်သက်ချရင်း ဒေါ်သွန်းသီရိမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။
သူလည်း အခါအခွင့်သင့်လျှင် သင့်သလို အစည်းအဝေး တိုင်းမှာ ဒီကိစ္စကို မမေ့မလျော့ တင်ပြနေတာပဲ။ သူ့တာဝန်ကလည်း ကုန်နေပါပြီ။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်သင့်သလဲဟင် ဦးသီလထွန်း”

ဒါကိုလည်း ဦးသီလထွန်း ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်ပါ။

ခုတစ်လော Three Flower ကုမ္ပဏီရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေက ပြင်းထန်လာလို့ အမာခံဖောက်သည်တွေ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာလည်း အများကြီးပါ။ စင်္ကာပူနှင့် ဟောင်ကောင်ကိုပို့လိုက်သည့် ပစ္စည်းတွေ ကလည်း အရှုံးတွေပြပြီး လေလွင့်ပျက်စီးကုန်တာတွေက များနေ သည်။ လချုပ်စာရင်းတွေမှာ မြှုပ်ထားသည့်ငွေပင် ပြန်မပေါ်လာ တော့ဘဲ ကုမ္ပဏီအထိနာနေတာ ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင် လက်ခံ လိုက်ရပြီပဲ။

ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲဆိုတာ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ အဆုံး အဖြတ်ကိုပဲ နာခံနေကြရတာပဲ။

“မေ့ပါနိုင်ကို ဒီကိုခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ရင် ကောင်းမလား ဆိုတာ ကျွန်မကို အကြံပေးဦးလေ ဦးသီလထွန်းရဲ့။ သူ့အကြောင်း တွေကိုရော ဦးသီလထွန်း အသေအချာစုံစမ်းထားပြီးပြီလား။ ရုံးထိုင် တော့ရော ဘယ်မှာထိုင်သတဲ့လဲ”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

ကုမ္ပဏီမှာ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေ သိပ်များလာရင် ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်သွန်းသီရိကပဲ နစ်နာဆုံးရှုံးရသမျှတွေကို တာဝန်ခံရမှာ လေ။ ဒါကိုလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိက အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ခုတစ်လော စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်စရာအကြောင်း တွေက အများကြီး။

ဦးသီလထွန်းက မျက်မှန်ကိုပင့်ကာ ဝင့်ခနဲလှည့် ကြည့် သည်။

“သူ ဘယ်မှာ ရုံးထိုင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆီကိုတော့ ညပိုင်းတွေမှာ သူ အမြဲ Phone ဆက်ပါ တယ်”

“ဟင် Phone ဆက်ပြီး သူက ဘာတွေပြောသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မဟာကုဋေကုဋာ Super Market ကြီးကို သူကိုယ်တိုင်လာကြည့်ပြီးသွားပြီတဲ့”

“အို ကြည့်စမ်း”

ဒါကို ထိတ်လန့်မသွားဘဲလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိ မနေနိုင်။ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ကိုပင် သတိမရတော့ဘဲ ဦးသီလထွန်း မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“မဟာကုဋေကုဋာရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ၊ အားနည်းချက် တွေကိုလည်း Phone ထဲမှာ သူက တစ်ခုချင်းထောက်ပြသွားသေး တယ်”

“ဟင် ဘာတွေထောက်ပြသွားတာလဲ”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

“ကား Parking မကောင်းလို့ စိတ်ညစ်သတဲ့”

“အမလေး”

“ကားအစီးရေ နှစ်ရာ သုံးရာလောက် တစ်ပြိုင်တည်းရပ်ထားနိုင်မယ့် ကား Parking မျိုး လိုအပ်သတဲ့”

ရင်ခွင်ညီက ဘေးကနေ နားထောင်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ပြုံးသည်။

“အဲဒါ ရင်ခွင်ညီဆိုတဲ့ Super Market ကြီးရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ကုမ္ပဏီရဲ့ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ၊ ကားနဲ့ ကား Parking မှာ မတော်တဆတိုက်မိသွားလို့တောင် သူက ပြောခဲ့သေးသတဲ့”

“ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ တိုက်မိတာ”

“ဟုတ်တယ်လေး၊ ဟိုက မင်းနာမည်ကိုရော မင်းစီးတဲ့ ကားနံပါတ်ကိုပါ အတိအကျပြောသွားတာ”

“ဟာ ဒါဆို ကျွန်တော်သိပြီ”

ဦးသီလထွန်း ပြောမှ ရင်ခွင်ညီ မျက်လုံးပြုံးသွားသည်။

အဲဒီနေ့က ကား Parking မှာ သူတွေ့လိုက်တာ ဝတ်ပုံစားပုံလေးကအစ ဇေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ဈေးအရမ်းကြီးသည့် Sky Blue မျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းလေးကို တပ်လို့။ လက်တစ်လုံးကြိုးအင်္ကျီလေးနဲ့ ကားပေါ်က ဆင်းလာတာ။ ဟွန်း အဲဒါ မေ့နိုင်ပါတဲ့လား။ ဒီလို Design နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကများ Three Flower ကုမ္ပဏီရဲ့ စင်္ကာပူရုံးခွဲက အရှေ့တောင်အာရှဆိုင်းရာ ဒါရိုက်တာမလေးတဲ့လား။

ရင်ခွင်ညီက ဒါကို မသိလိုက်လို့ပါ။ သိလိုက်လို့ကတော့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး လုံးဝတိုက်ပစ်တယ်။ တိုနဲ့နဲ့ ဆံပင်ကလေးနဲ့ ဟိုက်ဟည်းဒေါက်မြင့်ကို လန်ထွက်နေအောင် စီးထားတာ သူ တစ်စက်မှကြည့်လို့မရခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး။

“ဟုတ်... ဟုတ်လားဟင် သား၊ မေ့ပါနိုင် ပြောသလို ခင်းကားနဲ့ တိုက်မိသွားတာလား”

ဒေါ်သွန်းသီရိက သားလုပ်သူကိုပဲ အသည်းအသန်လှမ်းမေးသည်။

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ သူဒီခိုင်းက လုံးဝအလန်းဒီခိုင်း။ လက်တစ်လုံးကြိုး နောက်ခွဲကျောပြင်ပြောင်အကျပ်နဲ့ အောက်မှာ ဝတ်ထားတာလည်း ဘောင်းဘီအကျပ်အတိုကလေးကို စတော့ကင် အရည်ကြီးနဲ့ တွဲဝတ်ထားတာ၊ ဦးသီလထွန်းပြောမှ ဒီကောင်မလေးပုံစံကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်လိုက်တာ”

ထိုနေ့က Car Parking ကနေ ကားနှစ်စီး ပြိုင်အထွက်မှာ သူကစပြီး တိုက်သွားတာကိုများ။

“ဒုန်း”

“ဟာ”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ သူဆင်းတော့ ဟိုဘက်ကားကလည်း ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ကိုယ့်ကားကိုယ် ပြန်ကြည့်ကြည့်ကြသည်။

“ဟွန်း Sorry နော်၊ I haven't saw your car is coming.”

အင်္ဂလိပ်လိုတောင်းပန်လိုက်တဲ့ လေယူလေသိမ်းကအစ လုံးဝလန်ထွက်နေတဲ့ မိန်းမ။

ရှင်ကားကို ကျွန်မ မမြင်လိုက်လို့ပါတဲ့။

သူ့ဆီက အကြည့်ကို ချက်ချင်းလွှဲပြီး ကိုယ့်ကားနောက် ဘန်ပါကိုပဲ သူကြည့်မိသည်။

“ရတယ်၊ ငါက ဒီ Super Market ကြီးရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရင်ခွင်ညီပါ။ ကိုယ့် Super Market ကို လာအားပေးတဲ့ Customer တစ်ယောက်မို့ မင်းတိုက်မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ No Problem ဟုတ်ပြီလား”

“ဟွန်း၊ you တို့ super market က Car Parking က လုံးဝညံ့တယ် သိလား”

သူမက ပြန်လှည့်အထွက်မှာ လှမ်းအော်ပြီး ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပေမယ့် သူ့ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကားစက်နှိုးကာ ရင်ခွင်ညီ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ခုတော့ ကြည့်ပါဦး။

ဝတ်တာစားတာ ဒီလောက်ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ အဲဒီအလန်း ဇယားလေးဟာ မာမိတို့ တုန်လှုပ်နေရတဲ့ ဒေါ်မေ့ပါနိုင်တဲ့။

ရင်ခွင်ညီ နှုတ်ခမ်းလေးက အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ မဲ့ပြီး ရင်းမဲ့ရင်းပေါ့။

“ကဲ... ပြောပါဦး ဦးသီလထွန်း၊ မေ့ပါနိုင်က နောက်ထပ် ဘာတွေပြောသေးသလဲ”

“ဟွန်း၊ ကျွန်တော်ပြောရင် ဒေါ်သွန်းသိရိရော ရင်ခွင်ညီ ဒါ မေ့ပါနိုင်ကို လက်ဖျားခါသွားမယ်၊ သူက Phone ထဲမှာ ကျွန်တော့် ကို ဘာတွေပြောသွားတယ် ထင်လို့လဲ”

“ဟင် ဘာတွေပြောလဲ”

“ကုမ္ပဏီအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရင်ခွင်ညီ Style ကို သူ အရမ်း သဘောကျသွားပြီတဲ့”

“ဗျာ၊ ဘယ်လို ဦးသီလထွန်း”

မျက်တောင်တွေပင့်ကျော့ကာ ရင်ခွင်ညီ မျက်လုံးပြူးသွား သလို ဦးသီလထွန်းက တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ဆက်ပြော သည်။

“ဟား၊ ဟား၊ ဒေါ်မေ့ပါနိုင် ပြောသွားတာ ငါတောင်

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားတယ် ရင်ခွင်ညီရေ မြန်မာပြည် ကို စီးပွားရေးလုပ်မလို့ ပြန်လာတာ၊ သူ့ရဲ့ဖူးစာရင်ကို အခုမှ လာတွေ့ နေရပြီတဲ့လေ၊ ပြောလိုက်တာ ပြောင်ပဲ၊ ပြောင်ပဲ၊ လုံးဝ Open ပဲ၊ မင်းဝတ်ထားတဲ့ စတိုင်လ်၊ မင်းလမ်းလျှောက်လာတဲ့ စတိုင်လ် မင်း စကားပြောတဲ့ စတိုင်လ်၊ လုံးဝမိုက်နေလို့ သူ့မျက်လုံးထဲက တောင် မင်းစတိုင်လ်လေးက မထွက်တော့ဘူးတဲ့၊ မင်းဘက်ကသာ တွေ့ဖို့တောင်ဆိုလိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့ဘက်က ချက်ချင်းခေါင်ညီတို လက်ခံလိုက်ဖို့ သဘောတူတယ်တဲ့၊ ရင်ခွင်ညီရေ တို့ကုမ္ပဏီကို ပြိုင်ဖို့ရောက်လာတဲ့ မေ့ပါနိုင်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးလေးဟာ”

www.burmeseclassic.com

“မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ”
“မင်း သူ့ကို မမုန်းနဲ့ ရင်ခွင်ညီ”
“ဗျာ”

“ဒါ မဟာကုဋေကုဋ္ဌာကို နတ်တွေ သိကြားတွေက ပေးလိုက်တဲ့အခွင့်အရေး”

“ဘယ်... ဘယ်လို မာမီ”
ရင်ခွင်ညီ နားမရှင်း။
“မာမီ သူ့ကို အသုံးချမယ်”
“ဟား၊ ဟား”

ဒေါ်သွန်းသီရိ အခုမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နိုင်သွားရပြီ။ မေ့ပါနိုင်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို တောခြောက် နေရာတောင်မလိုဘဲ သူ့အလိုလို တိုးဝင်လာတဲ့မိန်းမ။ သားရင်ခွင်ညီနဲ့ ထိပ်တိုက်လွှတ်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ ပွဲက ပြတ်နေပြီ။

“ဟား၊ ဟား”
စဉ်းစားကြည့်လေ အဖြေက ရှင်းလေ။
သူနဲ့ ပေးစားလိုက်ရုံပဲ။ အဟင်း လွယ်လွယ်လေ။ ဒါကို ဘာတွေများ ခက်ခက်ခဲခဲ တွေးနေစရာလိုသေးလို့လဲ။
ဒေါ်သွန်းသီရိ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ကျေနပ်နေသည်။ မျက်နှာလေးတပြုံးပြုံးနဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေ၏။ ရင်ခွင်ညီကလည်း မာမီအကြောင်းကို သိနေတာမို့ ပါးစပ်

ဟလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သည်။ ကိုယ့်မာမီပဲ။ အကြောင်း ရာတစ်ခုကို ကိုယ့်ဘက်ကသာ အသာစီးရမယ်ဆိုလျှင် ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော် သိမ်းပိုက်တာ မာမီရဲ့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး နှလုံးသားတွေပဲ။

“ဟာ... မာမီက သူ့ကို ဘယ်လိုအသုံးချမှာလဲ”
“သူ့ကို မာမီရဲ့ ချွေးမလောင်းလေးအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုလိုက်မယ်”

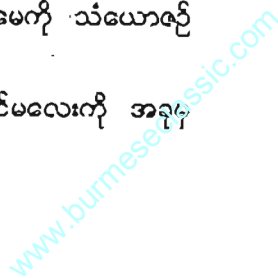
“ဟာ... အဲဒါ ကျွန်တော် သဘောမတူဘူး မာမီ။ အခု ကျွန်တော် လက်ထပ်ရမယ့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့နေပြီ သူကလွဲရင် တခြား ဘယ်သူနဲ့မှ လက်ထပ်ဖို့အစီအစဉ် မရှိတော့ဘူး”

“ဘာပြောတယ်ကွ”
“ဒုန်း”

ဒေါ်သွန်းသီရိက အရယ်ကိုရပ်ကာ စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုချသည်။ ဒီကောင် ဘယ်သူ့ကိုရည်စူးပြီး ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်သွန်းသီရိ မသိဘဲနေပါ့မလား။ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ပြောနေတာ။

အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ကလေးတစ်ယောက်အမေကို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေတာ။

“မင်း... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်မလေးကို အခုမှ

တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်သွားရတာလဲဟင် ရင်ခွင်ညှိ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း သူက ကလေးတစ်ယောက်အမေလေ”

ဒီကောင်မလေး အရိပ်စစ်ဆိုတာ သားကို အသိပေးလို့ မဖြစ်။

ဒီကိစ္စဟာ တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးဖိလျှို့ဝှက်ထားရမယ့်ကိစ္စ၊ သားသိတာနဲ့ ပိုဆိုးလာတော့မှာ။

ဒီကောင်မလေး အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးပျောက်ဆုံးသွား ကတည်းက သားက စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ပြီး ဒေါ်သွန်းသီရိကို အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်လာခဲ့တာလေ။ မာမိ မတရားမလုပ်ပါနဲ့တဲ့ ဒီကောင်မလေးကို မတွေ့တွေ့အောင်ပြန်ရှာပြီး သူ့ရသင့်ရထိုက် တဲ့အမွေတွေ ခွဲပေးရမှာပေါ့တဲ့။

အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ငယ် ငယ်လေးကတည်းက ကရုဏာကြီးလာခဲ့တဲ့ သားပါ။ အခုတောင် အနိုင်မဲ့ကို အရိပ်စစ်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သားက သံသယဝင်နေတာ လေ။ ဒီသံသယတွေနဲ့ ကောင်မလေးကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက် ချင်နေတာ။ ဒါကိုတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိ လက်မခံနိုင်ပါ။

မြင့်လွန်းမေသမီးကို ချွေးမတော်သင့်သလား။

“မင်း စိတ်ကူးယဉ် ရူးသွပ်နေတာကို ချက်ချင်းရပ်လိုက် စမ်း ရင်ခွင်ညှိ”

“အဟွန်း”

ရင်ခွင်ညှိ နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့ပြီး မျက်နှာလေးကို လွှဲမိသည်

“မေ့ပါနိုင်ကသာ ခွင့်ပြုပြီဆိုရင် အဲဒီလက်ထပ်ပွဲကို အကြီး ကျယ်ဆုံးနဲ့ အခမ်းနားဆုံးဖြစ်အောင် မာမိ စီစဉ်မယ်”

“ရိုက်ခတ်ညှိကိုကျတော့ မာမိ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“မေ့ထားလိုက်”

“ဗျာ”

တော်တော်မတရားတဲ့ မာမိပဲ။

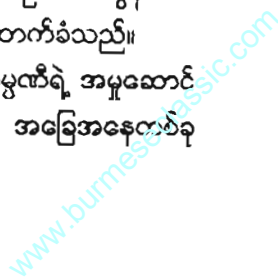
“ဒီမှာ မေ့ပါနိုင်က သူဌေး၊ သူ့နောက်မှာ အကြီးအကျယ် ချမ်းသာလို့ ဒီလို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေတာ၊ သူ့ကို မင်း လက်ထပ်ယူနိုင်ရင် မာမိလည်း ခိုင်သွားပြီ၊ မင်းစိတ်ကူး မလွဲနဲ့၊ သူ့ကို ရင်းနှီးအောင်ပေါင်းထားဖို့ပဲ လိုတယ်”

“အဲဒါ ငါလည်းထောက်ခံတယ် ရင်ခွင်ညှိ၊ တို့ကုမ္ပဏီ အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ သူ့ကို မင်း ထိန်းထားနိုင်ရင် တို့ကုမ္ပဏီ အတွက်လည်း အကျိုးရှိလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းမာမိက ပြောနေတာ၊ မေ့ပါနိုင်ကို ကိုယ့်ရဲ့ ကိုင်းဖျားမှာ လာနားတဲ့ငှက် တစ်ကောင်လို သဘောထားပြီး လိုအပ်ရင် အပိုင်တစ်ချက်တည်း ဆွဲတင်မယ်၊ မလိုအပ်ရင် ကိုင်းဖျားကိုရိုက်ချပြီး အဝေးကိုထွက်သွား အောင် လုပ်မယ်”

“အို ဒါသိပ်ကောင်းတဲ့အကြံအစည်ပဲ ဦးသီလထွန်း”

ဒေါ်သွန်းသီရိ တက်တက်ကြွကြွ ထောက်ခံသည်။

“ရင်ခွင်ညှိရာ၊ မင်းတို့ ငါတို့ဟာ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ အမှုဆောင် ဒါရိုက်တာတွေပါကွာ၊ ကုမ္ပဏီယိုင်လဲသွားမယ့် အခြေအနေတစ်ခု

ကို မင်းသိနေသလို ငါလည်းသိနေတာပဲ၊ ကုမ္ပဏီရှင်သန် ရပ်တည် နိုင်ရေးအတွက် မေ့ပါနိုင်ကို ငါတို့ရဲ့ အတွင်းစည်းထဲမှာ အပိုင် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ဖို့ လိုတယ်၊ သူ့ဘက်က ထူးခြားတာရှိရင် ငါ မင်းကို ပြောမယ်လေ”

“သား ရင်ခွင်ညီ၊ မာမို့စကားကို မင်း နားထောင်စမ်း”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် အဲဒီကောင်မလေးကို လုံးဝ အထင်ကြီးလို့မရဘူး မာမီ၊ ချစ်လည်း မချစ်နိုင်ဘူး၊ ပတ်လည်း မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ မာမီတို့ကုမ္ပဏီ မလဲစေချင်ရင် သူပြောတဲ့ ရှယ်ယာခြောက်ဆယ်ရာနှုန်း ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပေါ့”

“အဲဒါဆို မာမီက ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်က နုတ်ထွက်ပေးလိုက်ရမှာ ကွ”

“ဒါကတော့ ကံကြမ္မာတရားရုံးက ဆုံးဖြတ်တာပဲလေ မာမီ ရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခေါင်းငုံ့နာခံလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“ဟာ... နေဦးလေ ရင်ခွင်ညီ၊ မင်း ထွက်မသွားနဲ့ဦး”

မာမို့အော်သံကို ကြားလိုက်ရပေမယ့် ရင်ခွင်ညီ လှည့် မကြည့်တော့ပါ။

သူတို့ ဘာတွေပဲပြောပြော ရင်ခွင်ညီ မျက်ဝန်းကလေးထဲမှာ စွဲနေရတာက အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ် ကလေးပါပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝကို သူ ဘယ်လိုပဲ ရောက်နေပါစေ ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့အားပေးရမှာ ကိုယ့်ရဲ့တာဝန် လေ။

အနှိုင်းမဲ့ရယ်။
ငါ မင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါကွာ။
မင်းကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ လက်မထပ်နိုင်တော့ပါ

ဘူး။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (ကိုး)

ထုံးစံအတိုင်း ညနေ အလုပ်သိမ်းပြန်တော့ Aircon Bus ကားဂိတ်မှာ နှိုင်းတစ်ယောက်တည်းပေါ့။

“ဟင်... ရင်ခွင်ညီ”

“လာ... နှိုင်း၊ ကားပေါ်ကို တစ်ခါတည်းတက်လိုက်”

နှိုင်း မတက်ရဲပါ။

သည်တစ်ခါ တက်လိုက်သွားဖို့ဆိုတာ နှိုင်း အလွယ်တကူ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးပါ။

“ဟို... ဟိုလေ ရင်ခွင်ညီ၊ ကျွန်မ မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ တော်ကြာ မမရှိက်ခတ်ညံ့က ကျွန်မကို”

“အဲဒါ မင်း ဂရုစိုက်နေစရာလားဟင် နှိုင်း”

“အန်... အန်တီသွန်းကိုလည်း ကျွန်မ ကြောက်တယ်”
ရင်ခွင်ညီ အံ့ဩစွာ နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်သွားသည်။

“ဒီမှာ ငါ့ကားပေါ်ကို မင်းတက်မလား မတက်ဘူးလား ဆိုတာ တစ်ခွန်းတည်းပြော၊ မင်း မတက်ဘူးဆိုရင် ငါ ကားကို

ဒီလမ်းဘေးပလက်ဖောင်းမှာ သော့ပိတ်ရပ်ထားခဲ့ပြီး ငါ မင်းနဲ့ အတူ Aircon Bus လိုက်စီးမယ်၊ ဟွန်း ငါ မစီးရဲဘူးမထင်နဲ့နော် နှိုင်း၊ ရင်ခွင်ညီဆိုတာ ဘာလုပ်လုပ် သိပ်ကိုပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်တတ် တဲ့ကောင်၊ သိလား”

“ရှင်”

နှိုင်း သူ့ကိုကြည့်ကာ မျက်တောင်မခတ်နိုင်။

“ဘယ်လိုလဲ နှိုင်း၊ မင်း ဖြေလေ၊ မင်းလုပ်သင့်တာကို ရွေးချယ်မလား၊ ငါလုပ်သင့်တာကို ငါကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်လိုက်ရ မလား”

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကားဂိတ်မှာ ကားအတူရပ်စီးနေသည့် လူတချို့က နှိုင်းကို စူးစမ်းသလိုလေး ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီမို့ စိတ်တွေ ထူပူကာ သူ့ကားလေးပေါ် နှိုင်း တက်လိုက်ရသည်။

ကားပေါ်ရောက်မှ အုပ်ဝဲနေသည့် ဆံပင်ရှည်တွေကို နှိုင်း သိမ်းလိုက်ရ၏။

“ဒီမှာ နှိုင်း၊ ငါ အခု မင်းနောက်ကို လိုက်လာတာ မင်း အတွက် ဘာကိုမှမခံစားနိုင်တော့လို့ လိုက်လာတာ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ မာမိပေးစားမယ့် ချစ်ကိုဆိုတဲ့ ဒရိုင်ဘာကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ် ခဲ့တာလဲ အနှိုင်းမို့”

“ရှင်”

သတင်းက တိကျလှသည်လား။

ဒေါ်သွန်းသီရိ စီစဉ်လိုက်တာတွေက မြန်ဆန်လွန်းလှသည် လား။

ချစ်ကိုတဲ့။ ဘယ်က ချစ်ကိုလဲ။

“ဟွန်း အရက်သောက် ဖဲရိုက် မိန်းမလိုက်စားနဲ့၊ ကုမ္ပဏီ မှာ အရမ်းပွေ့ရှုပ်လွန်းလို့ ခဏခဏသတိပေးခံနေရတဲ့ကောင်ကို များ မင်း အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တာ ငါ အရမ်း အံ့ဩတယ်။ ကဲ ပြောစမ်းပါ အနှိုင်းမဲ့၊ မာမီ ဒီလိုစိတ်တာကို မင်း နာခံလိုက်ရအောင် မာမိုကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကြောက်နေ တာလဲ”

“အဟင့်... ကျွန်မ... ကျွန်မ ချစ်ကိုဆိုတဲ့လူကို မြင် တောင် မမြင်ဖူးသေးပါဘူး ရင်ခွင်ညီရယ်၊ ရှင့်မာမီကလေ ညည်း ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဆက်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် သူ့စိတ်အတိုင်း နာခံရမယ် ဆိုလို့ ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတာပါ”

နာကျင်မှုတွေကြောင့် နှိုင်းမျက်ဝန်းလေးနှစ်ဖက်စလုံးမှာ မျက်ရည်လေးတွေ ချက်ချင်းဝဲတက်သွားရ၏။ နှိုင်း မထင်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ နှိုင်းကို မတန်မရာ ချောက်တစ်ခုထဲ ရက်ရက်စက် စက် ပစ်ချလိုက်ဖို့ ချစ်ကိုဆိုတဲ့ ဒီရင်ဘာတစ်ယောက်ကို ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ရွေးချယ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုတာ နှိုင်း ဘယ်လိုမှ ကြိုတင်မတွေးထားခဲ့တဲ့အရာ။

သူကတော့ တုန်ယင်လိုက်ပြာနေတဲ့ အသံကလေးနဲ့။

“ငါ... ငါလက်မခံဘူး အနှိုင်းမဲ့၊ ငါ့မာမီရဲ့ နိပ်စက်အနိုင် ကျင့်မှုတွေအောက်မှာ မင်း အညံ့ခံဖူးထောက်နေရတာကို ငါ မကြည့် ရက်နိုင်ဆုံးပါ။ ဒီနေ့မနက်ကလည်း ငါ့မာမီခိုင်းလို့ Super Market ကြီးရဲ့ ပထမထပ်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကြမ်းတိုက်နေတာကို

ငါမြင်တယ်၊ အခုလည်း ကုမ္ပဏီက မာမီရုံးခန်းထဲမှာ မင်း ပြဿနာ ရှာသွားလို့ မာမီ ပေါက်ကွဲပြီး ကျန်ခဲ့ပြီလေ”

“ဟင် ကျွန်မ ဘာပြဿနာရှာခဲ့လို့လဲ”

“ဟောဒီမှာလေ... မင်းကြည့်လိုက်”

“အို”

သူ့ကားထဲကနေ ဆွဲထုတ်ယူပြီး နှိုင်းကိုပြလိုက်တာ ကလေး တစားစရာ လျှာထိုးစက္ကူရုပ်ကလေးပါ။ ကြိုးကလေးကို ဆွဲခွဲလိုက် တာနဲ့ လျှာတစ်လစ်လေးထုတ်ထုတ်ပြပြီး မျက်စိလေးကိုပါ မှိတ်မှိတ် ပြတဲ့ အရုပ်ကလေးလေ။

“မင်း... မင်း ဒီအရုပ်ကလေးကို မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မာမီရုံးခန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ထားခဲ့တာလဲ၊ ရိုက်ခတ်ညံ့ပြောတော့ ဒီအရုပ်ကလေးဟာ အနှိုင်းမဲ့ယူလာတဲ့ အရုပ်ကလေးတဲ့၊ အခု ဒီအရုပ်ကလေးကိုမြင်ပြီး မာမီ သွေးပျက်သွားလို့ မနည်းပြုစုလိုက် ရတယ်လေ”

“အို... အဲဒါ ကျွန်မကလေးအတွက် တမင်ဝယ်ထားတဲ့ အရုပ်ကလေးပါ”

“မင်း... မင်း ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ငါ့ကို မလိမ်နဲ့ နော် အနှိုင်းမဲ့၊ မင်း ဒီလိုစက္ကူရုပ်ကလေးကို မာမီအခန်းထဲရောက် အောင် ဘာသဘောနဲ့ယူလာခဲ့ရသလဲဆိုတာ ရိုက်ခတ်ညံ့က မသိပေ ဆယ့် ငါနဲ့ မာမီကတော့ ဒါကို သိနေခဲ့တာလေ၊ ငါ့မာမီငယ်ငယ်တုန်း တ ဆင်းရဲနေတဲ့ဘဝမှာ ဒီလို လက်ထိုးစက္ကူရုပ်ကလေးတွေကို သုံးထမ်းစင်ပေါ်မှာချိတ်ပြီး ဘုရားပွဲဈေးတွေ၊ သီတင်းကျွတ်မီးထွန်း

ပွဲတော်တွေမှာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လိုက်ရောင်းခဲ့ရတာ၊ ခုတော့ ငါ့မာမိ လိုက်ရောင်းခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီလှိုစက္ကူရုပ်ကလေးကို မာမိစားပွဲ ထောင့်က နံရံမှာ မင်း ရှိတံတားခဲ့တာက မာမိနဲ့လုံးသားတွေ တစ်ချက်တည်း စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် အသံတိတ်ဖုံးတစ်လုံးကို မင်းကြံချလိုက်တာလေ အနှိုင်းမဲ့ရဲ့ မာမိ ဘဝဟောင်းကို သိနေတာ ဒီကုမ္ပဏီမှာ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

“ရှင်”

“မင်းဟာ အရိပ်စစ်ပဲ၊ မာမိရှေ့မှာ မျက်ရည်စက်လက် လေးကျပြီး မင်း ဘယ်လိုပဲ အနှိုင်းမဲ့အဖြစ်နဲ့ ဟန်ဆောင် ဟန်ဆောင် မင်းဟာ နာကြည်းချက်များစွာနဲ့ မာမိရှေ့ကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ အရိပ် စစ်ပဲ”

“ကျွန်မ၊ ကျွန်မ”

“မင်း ဝန်ခံလိုက်ပါ အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းဟာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ နဲ့ ဒီကုမ္ပဏီထဲကို ပြန်ဝင်လာတဲ့ အရိပ်စစ်ဆိုတာ အရမ်းသေချာ တယ်”

“မဟုတ်ဘူးနော် ရင်ခွင်ညီ၊ ဒီစက္ကူရုပ်ကလေးဟာ ကျွန်မ ကလေးအတွက် ကျွန်မ လမ်းမှာတွေ့လို့ ဝယ်လာတဲ့ စက္ကူရုပ် ကလေး”

နှိုင်း လိပ်ပြာမလုံစွာ အားတင်း၍ ခေါင်းခါငြင်သည်။

“ဟား၊ ဟား၊ မင်း သိပ်ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ် အနှိုင်းမဲ့ ရာ၊ မာမိကတော့ မင်းလုပ်ချလိုက်တာနဲ့ သူ့ဘဝဟောင်းကို လူတွေ သိမှာကြောက်ပြီး အရမ်းတုန်လှုပ်သွားပြီလေ၊ ဒါကြောင့်မို့ မင်းကို

ဒရိုင်ဘာချစ်ကိုနဲ့ အမြန်ဆုံးပေးစားဖို့ ငါ့ကို ထုတ်ပြောလိုက်တာ၊ မင်းကို အပြတ်ရှင်းမယ်တဲ့”

“အဟွန်း... ကျွန်မကလည်း လက်ထပ်မှာပါ”

“ဘာရယ်၊

ကျွန်မလို ဘဝပျက်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေဟာ အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ လူရှုပ်လူပွေ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ပဲ တန်ပါတယ်”

ဒီစကားကိုတော့ နှိုင်း တမင်ပြောလိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ငါ ခွင့်မပြုဘူး”

“ရှင်”

“မင်းဟာ ငါသိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့ အရိပ်စစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကလေး တစ်ယောက်အမေ အနှိုင်းမဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုငါ သိပ်ချစ်တယ်”

နောက်ဆုံးမှာတော့ နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့လေးနှင့်ပဲ ရင်ခွင်ညီ ပြုံးကာ ချက်နာလေးကို လွှဲသည်။

“ရှင်၊ ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲလား၊ ရင်ခွင်ညီ၊ ဒါပဲဆိုရင် ဘာတစ်ကားမှတ်တိုင်မှာပဲ ကျွန်မကို ရပ်ပေးလိုက် ပါ”

သူမေးနေတာကို ကြည့်လျှင် နှိုင်းဟာ အရိပ်စစ်ပါလို့ အိပ်သွန်းသီရိ မပြောခဲ့တာ သေချာနေ၏။ ဒေါ်ရွှေရွှက် ရောက်လာ တာ ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင် အရိပ်စစ်မှန်း သိသွားတာတွေကို ရင်ခွင် ညီဟာ ဘာတစ်ခုမှ သိထားခဲ့ပုံမရ။

ဒေါ်သွန်းသီရိဟာ ဘာကြောင့် ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ခဲ့တာလဲ။

ရင်ခွင်ညီ သိလျှင် ခုထက် နှစ်ဆပိုဆိုးသွားမှာ ကြောက်လို့လား။

နှိုင်း ရယ်ချင်ပါသည်။

မပြုဆဲနဲ့ ဝါးလုံးကွဲအောင်ကို နှိုင်း ရယ်ချလိုက်ချင်ပါသည်။

ရှင်ကြီးအလှည့်ကျတော့ ကလေးတစ်ယောက်အမေဟာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ မတန်တော့ဘူးပေါ့လေ။ ရှင်ကြီးအတွက် ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝတုန်းကတော့ ဖုန်သုတ်ကြမ်းတိုက် တံမြက်စည်းလှည်းရင်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးနိုင်သိခံကို အပိုင်ချိုင်လိုက်တာကျတော့ သိပ်ကိုထိုက်တန်လွန်းလှတယ်ပေါ့။

သိပ်ကိုလည်း တရားမျှတတယ်ပေါ့။

ဘာပဲပြောပြော ခုချိန်မှာတော့ နှိုင်း သူ့ကို ဝန်မခံချင်သေးပါ။

တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ကိုတင်းပြီး ဟန်ဆောင်နေရဦးမှာ နှိုင်းရဲ့ တာဝန်ပဲ။

ဖွာဆန်လေး ကြာသွားရသည့် ဆံပင်လေးတွေကိုလည်း ခပ်မာမာမျက်နှာလေးနဲ့ နှိုင်းပြန်ပြီးတော့ သိမ်းရ၏။

“အဟွန်း၊ ငါသိပ်ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မှတ်တိုင်မှာရပ်ပေးပြီး ဆင်းခိုင်းတဲ့အလုပ်မျိုး ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ အိမ်အထိလိုက်ပို့မယ်၊ ဒီနေ့ ညစာ ထမင်းကို မင်းနဲ့ အတူတူ ငါစားမယ်”

“ရှင်”

ညစာထမင်းကိုတောင် အတူတူစားဦးမတဲ့။

“မလုပ်ပါနဲ့ ရင်ခွင်ညီ၊ ကျွန်မဘဝထဲကို ဒီလောက်အထိ ဝင်ခွင့်ပြုဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ။ အကောင်းဆုံးကတော့ နှစ်ခုတွဲ ချည်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကြိုးနှစ်စကို ရှုပ်ထွေးမလာခင်မှာ ဖြတ်ချလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျွန်မဟာ ရှင်တို့ကုမ္ပဏီမှာ အနိမ့်ကျဆုံး အလုပ်ကို လုပ်နေရတဲ့ ဝန်ထမ်းမလေးတစ်ယောက်ပါ။ ရှင်နဲ့အတူ တွဲပြီး ထမင်းလက်ဆုံစားသင့်တဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုးမှာ ကျွန်မ မရှိဘူး”

“မလိုပါဘူး၊ ငါသိပ်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးဆီမှာ ဘာအဆင့် အတန်းမှ ရှိနေစရာမလိုဘူး”

“ရှင် တကယ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲနော် ရင်ခွင်ညီ၊ ရှင်က ကျွန်မဆီက အချစ်ကို မျှော်လင့်နေတော့ရော ရှင်မာမိ ဒေါ်သွန်း သိရိက ကုမ္ပဏီအောက်ခြေအလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ချွေးမ အဖြစ်နဲ့ လက်ခံသဘောတူပါ့မလား။ ရှင် စဉ်းစားပါဦး၊ မြေထဲကို နှိုက်ဆင်းပြိုကျလာတဲ့တိမ်ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိဘူး။ ကောင်းကင်ပေါ်က မိုးစက်တွေ အောက်ကို ဘယ်လိုပဲရွာချရွာချ နောက်ဆုံး ထစ်နေမှာတော့ ရေခိုးရေငွေအဖြစ်နဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်ကို ပြန်တက် သွားကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ရင်ခွင်ညီ၊ နှိုင်း ကျွန်မကို မေ့လိုက်ပါ။

ကဲ... ရှေ့မှာ ကျွန်မဆင်းမယ်”

နှိုင်းက မျက်နှာထားတည်တည်လေးနဲ့ ပြောပြီး ကားကို ခုပ်ခိုင်းသည်။

ဒါလည်း သူ မရပ်။

ဒေါက်ခနဲအသံမြည်သွားအောင် ကားကက်ဆက်ကိုဖွင့်ပြီး သီချင်းနားထောင်ကာ ကားကိုဆက်မောင်းသည်။

“ပြဿနာပဲ”

နှိုင်းက ရပ်ခိုင်းလေ သူက လီဗာကို ဖိနှင်းလေ။

ထိုအချိန်မှာ ဝေါခနဲ ကျော်တက်လာသည့် ကားတစ်စီးကို ကြည့်ကာ ရင်ခွင်ညီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ကားတစ်စီးလုံးမှာ Sticker အမည်းတွေကပ်လျက် လက်ပြောင်တောက်ပသော နောက်ဆုံးပေါ်ကားလှလှလေးတစ်စီး။

နံပါတ်နဲ့ ကားကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဘယ်သူကားလဲဆိုတာ ရင်ခွင်ညီက သိနေခဲ့ပြီ။

Three Flower ကုမ္ပဏီက ဒေါ်မေ့ပါနိုင်ရဲ့ကား။

မောင်းလာသူကို မမြင်လိုက်ရပေမယ့် သူမရဲ့ကားက ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး မောင်းလိုက်လာတာလေ။ ကျော်လည်းတက်မသွားနောက်မှာလည်း ချန်မနေ။

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ရင်ခွင်ညီ ပြူးမိ၏။

ဦးသီလထွန်း စကားကို နားမှာ ပြန်ကြားလိုက်ရလို့ပါ။

“ဟား၊ ဟား၊ သူပြောတော့ ငါတောင် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားတယ် ရင်ခွင်ညီရေ၊ မြန်မာပြည်ကို စီးပွားရေး လုပ်မလို့ ပြန်လာတာ၊ အခုမှ သူ့ရဲ့ဖူးစာရှင်ကို တွေ့နေရပြီတဲ့လေ”

ဒါဆို ဒေါ်မေ့ပါနိုင်ဟာ သူ့ကားနောက်ကနေလိုက်လာပြီး Open the door လုပ်ချင်နေပြီပေါ့။ Classic romance တွေ ဖန်တီးချင်နေပြီပေါ့။

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ သူ ပြူးလိုက်ပေမယ့် မေ့ပါနိုင်ရဲ့ အရိပ်တွေ ရင်ထဲအထိပါလာခဲ့တာဟာ သူ့နံဘေးမှာ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က နေရာယူပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

“ဒီမှာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေသဘောကျပြီး ပြူးလိုက်တာလဲ ရင်ခွင်ညီ၊ ရှင်ပြူးလိုက်တာ ကျွန်မမြင်တယ်”

“ဒေါ်မေ့ပါနိုင်ရဲ့ကားကို တွေ့လိုက်လို့ပါ”

“ဟင် ဘယ်က ဒေါ်မေ့ပါနိုင်လဲ”

“ဟိုတစ်ခါ အစည်းအဝေးမှာတုန်းက Projector ပေါ်မှာ ဖွင့်ပြလိုက်တဲ့ ခပ်လန်းလန်းကောင်မလေးလေ၊ ငါတို့ကုမ္ပဏီကို အမြစ်ကနေ ဖြိုလှဲချင်နေတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့၊ ထားပါ၊ ဒါ ကုမ္ပဏီကိုစွပ်စွဲပါ၊ မင်းလည်း စိတ်မဝင်စားနဲ့၊ ငါလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး” ရင်ခွင်ညီ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ခေါင်းခါလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခဏနေတော့ မေ့ပါနိုင်ရဲ့ ကားလေးက မြင်ကွင်းထဲကနေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

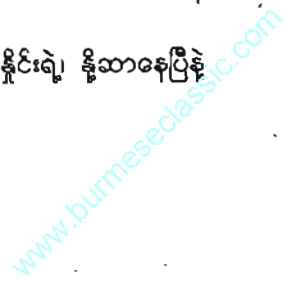
“ဒီမှာ ရှင့်ဘဝမှာ ကျွန်မကလွဲရင် တခြားစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာတွေ မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

“မရှိတော့ဘူး”

သည်တစ်ခါ နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ပြူးလိုက်သူက နှိုင်း။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ကလေးငိုသံလေးက အိမ်ထဲကနေ နှိုင်းကို ဆီးကြိုနေ၏။

“ကလေးက တော်တော်ငိုနေတာပဲ နှိုင်းရဲ့၊ နို့သာနေပြီနဲ့ တူတယ်”

နှိုင်းဆံပင်ရှည်တွေ တယမ်းယမ်းနဲ့ အိမ်ပေါ်ကို ခပ်သွက်သွက်ပြေးတက်သည်။

ပြီးတော့ အန်တီချိုလက်ထဲက ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်ကာ-

“အို... မေမေသားလေးရယ်၊ ငိုထားတာ မျက်ရည်ဥကြီးတွေတောင် သီးလို့ပါလား။ အန်တီချို ကလေးကို နို့ဘူးလေး ဖျော်မတိုက်ဘူးလားဟင်”

စိတ်ထဲက ရယ်ချင်ပေမယ့် နှိုင်း မရယ်နိုင်ပါ။

ဘာပဲပြောပြော သဏ္ဍာန်တူအောင်တော့ နှိုင်း ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ကလေးတစ်ယောက်အမေအဖြစ်နဲ့ သရုပ်ဆောင်ပြရတာ ခက်လို့လား။ အရေးကြီးတာ နှိုင်းက ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတာကို ရင်ခွင်ညီ သိစေချင်လို့ပါ။

အန်တီချိုကလည်း နှိုင်းအတွက်လိုအပ်တာမှန်မျှကို အကုန်စီစဉ်ပေးထားသည်။ အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်လေးပေါ်မှာချထားတာ ကလေးပုခက်လေးတစ်ခုနဲ့ ရေခဲခွေးဘူးတွေ၊ နို့ဘူးတွေ၊ ဇွန်ခွက်ကလေးတွေပဲ ဖြစ်သည်။

“တိုက်ထားတယ်လေ နှိုင်းရဲ့၊ နှိုင်း ရောက်လာခါနီးမှ ကလေးက ကောက်ကာငင်ကာ ထိုင်တာ၊ ပေ။ ပေ။ ကလေးကို အန်တီချိုဆီ ပြန်ပေး။ ဟိုမှာ ဧည့်သည်ပါလားတာ”

“အဲဒါကြောင့် ကလေးကိုထားခဲ့ပြီး နှိုင်းအလုပ်ထွက်လုပ်နေရတာ စိတ်မဖြောင့်တာ၊ အို၊ အို၊ မေမေသားလေးရယ်၊ တိတ်ပါကွယ်၊ အင့်၊ အင့်”

နှိုင်း ကလေးကို ပွေ့ချီထားတာက မချီတတ် ချီတတ်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကလေးကလည်း နှိုင်းလက်ပေါ်ရောက်မှ အငိုတိတ်သွားသည်။ မချော့တတ် ချော့တတ်နှင့် ချော့လိုက်တော့ ကလေးက အိပ်သွား၏။

နှိုင်း ကလေးကို ပုခက်ထဲထည့်သည်။

ဒါကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ နှိုင်း လှုပ်ရှားမှုတွေကို စိုက်ကြည့်နေတာ ရင်ခွင်ညီ။ ရီဝေသောအပြုံးလေးတစ်ခုက သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေပေါ်မှာ ချိတ်တွယ်နေခဲ့ပြီးသား။

သူ ဘာပြောမလဲဆိုတာ ခုချိန်မှာ နှိုင်းက စိတ်အဝင်စားဆုံးပါ။

“ဒီကလေးအဖေက အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ရှင်”

“ကလေးအဖေလေ”

“ကွဲ၊ ကွဲသွားပြီ”

သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲဖြေရင်း နှိုင်း မျက်လွှာကို သိမ်းသည်။

“ကလေးကို မင်းနို့မတိုက်ဘူးလား”

“ရှင်”

“ကလေးဆိုတာ မအေနှို့တိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

နှိုင်း မျက်နှာမထားတတ်အောင် တစ်ကိုယ်လုံးထူပူသွားသည်။

ပြောစရာလား။

နှိုင်း မျက်နှာလေးငုံကာ မျက်တောင်ရှည်လေးတွေက အောက်ကိုစိုက်ကျနေ၏။

“ရှင်၊ ရှင် ပြန်တော့လေ ရင်ခွင်ညီ”

သူ့ကိုလည်း နှိုင်း နှင်ထုတ်မိ၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဟန်ဆောင်ရတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါတောင် အန်တီချိုက နှိုင်းမှာထားသည့်အတိုင်း ကွက်တံလေးဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားနိုင်လို့။

နို့မို့ဆို မလွယ်။

“အဟင်း၊ ငါ မင်းနဲ့အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားပြီးမှ ပြန်မယ်လို့ ပြောထားတာလေ နှိုင်းရဲ့။ အခု မင်းအိမ်မှာ ဘာဟင်းတွေ ချက်ထားလဲ၊ ငါမိုက်ဆာနေပြီကွ”

“ပြဿနာပဲ”

“ငါ အခု မင်းဘဝကို နားလည်နေပါပြီ နှိုင်းရား၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီကလေးရယ် ငါရယ် မင်းရယ် ဘဝကို အတူတူဖြစ်သနားကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ငါထင်တာတစ်ခုကိုပြောရမယ်ဆိုရင် ကလေးတစ်ယောက်အမေကို ချစ်ရတာ ပိုချိုမယ်ထင်တယ်”

“ရှင်”

ဘာချိုတာလဲ။

နှိုင်း နားမလည်တာမို့ မျက်တောင်လေးတွေ ကော့စင်းလျက် သူ့မျက်နှာလေးကို လည်ပြန်လေး ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ သိလား အနှိုင်းမဲ့၊ ငါ မင်းကိုချစ်တယ်၊ အိပ်မက်လေးတစ်ခုကို နှစ်ယောက်အတူမက်ခွင့်ရဖို့ ဘယ်

အချိန်ထိပဲ စောင့်ရ စောင့်ရ စောင့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ ငါ့မာမိ သဘောတူတာတွေ မတူတာတွေ မင်း လုံးဝစဉ်းစားနေစရာမလိုဘူး။ မင်းဆီက အဖြေကို ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာပဲ ငါသိချင်တယ်၊ ကိုယ်မက်ခွင့်ရိတဲ့ အိပ်မက်လေးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မက်ခွင့်မရှိတဲ့ အိပ်မက်လေးဖြစ်ဖြစ် ဆဲဒီအိပ်မက်ကလေးကို ငါလိုချင်တယ်”

လုံးဝအပြတ်ပဲ။

ဒါနဲ့ပဲ အိမ်မှာ ထမင်းလည်းအတူစားသွားသည်။

စကားတွေ အားရအောင်ပြောပြီး ညနက်မှ သူပြန်သွား၏။

“နှိုင်း”

“ဟင်... ဘာလဲ အန်တီချို”

“သူက ရင်ခွင်ညီနော်”

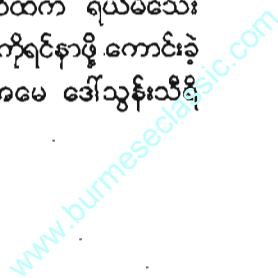
“ဟုတ်တယ်လေ အန်တီချို၊ ဒေါ်သွန်းသီရိကို မကျေနပ်တဲ့စိတ်နဲ့ နှိုင်း ပြန်လက်ထပ်ချင်တဲ့ ရင်ခွင်ညီဆိုတာ သူပဲ”

“ဟိုတစ်ခေါက်လိုက်လာတုန်းကထက်တောင် ရင်ခွင်ညီ ပိုချောလာသလိုပဲနော် နှိုင်း”

“အဟင်း... မဆိုးပါဘူး”

“နှိုင်းနဲ့ဆို အရမ်းလိုက်မယ်၊ သိလား”

“အရေးထဲမှာ သူက နှိုင်း ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်က သုံးခုတဲ့ ပစ္စည်းဟောင်းကလေးတွေကို ပြန်ထုတ်ပြုပြီး နှိုင်းကို ဘယ်လောက် ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သက်သေပြနေလို့ နှိုင်းစိတ်ထဲက ရယ်မိသေးတယ်၊ တကယ်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းလေးက သိပ်ကိုရင်နာဖို့ ကောင်းခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပါ အန်တီချို၊ သူက သူ့အမေ ဒေါ်သွန်းသီရိ

လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို မကျေနပ်လို့ နှိုင်းဘက်ကနေ ဒီနေ့အထိ သူ ရပ်တည်နေခဲ့တာ။ သူ့ကိုတော့ နှိုင်း သနားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

“အို... နှိုင်းလေးရယ်၊ ဒေါ်သွန်းသီရိကို နှိုင်း ဘယ်လောက် ပဲမှန်းခွဲမှန်းခွဲ သူ့သား ရင်ခွင်ညီကျတော့ တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းစင်တဲ့စိတ်နဲ့ နှိုင်းလေး သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာရယ်”

အန်တီချို မျက်ဝန်းတွေ ပိုင်းစက်လျက်။ နှိုင်းမျက်နှာလေးကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

နှိုင်း လုပ်နေတာတွေကို ဘာမှ နားမလည်တဲ့သဘော နှိုင်းက ရယ်ပါသည်။

သို့သော် နှိုင်းရယ်လိုက်တာက ရင်နှင့်နှင့်လေးရယ်။

“ဒါ... ဒါဆို ရင်ခွင်ညီကို နှိုင်းလေး မရရအောင်လက်ထပ် ပြီးတာနဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုသဘောထားမှာလဲဟင် နှိုင်းလေး”

“အရုပ်ကလေးတစ်ရှုပ်လို သဘောထားပြီး ဒေါ်သွန်းသီရိကို လက်စားချေမယ်”

“အို... ကြည့်စမ်း”

ဒါထက်ပိုပြီးတော့လည်း အန်တီချိုကို ရှင်းမပြနိုင်သေးပါ။

ဒီနေ့လည်း ကုမ္ပဏီက ဒေါ်သွန်းသီရိ ရုံးခန်းကြီးထဲမှာ ကလေးကစားစရာ လျှာထုတ်ရုပ်ကလေးကို နှိုင်း မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည်ချိတ်ထားခဲ့တာလေ။ ဘဝဟောင်းကို သတိရအောင် နှိုင်း အချက်ပေးခဲ့တာပါ။

ဒါကိုမြင်တော့ ဒေါ်သွန်းသီရိ စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားခဲ့သတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲ။

ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေက နှိုင်းကို ဘယ်လိုရိုက်ခတ်လာဦးမလဲ။

ဒါကိုတော့ သန့်ရှင်းရေးအကူဝန်ထမ်း အနှိုင်းပဲက စိတ်စောစွာ သိချင်ပါသည်။

နူးညံ့နဲ့ သီကျူးတို့နှစ်ယောက်ကဆို-

“နှိုင်းနော်၊ နှိုင်းလုပ်နေတာတွေကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ တို့နှစ်ယောက်တောင် နှိုင်းကို ကြောက်လာပြီ သိလား၊ မျက်ရည်တွေ ဘယ်လောက်ပဲကျကျ နှိုင်းမျက်ဝန်းလေးတွေကို ကြည့်လိုက်တိုင်း နာနာကျင်ကျင်လေးနဲ့ တအားအေးစက်နေတာ”

ဒါကို ရင်ထဲကနေ နှိုင်း ပြန်ပြောမိတာက-

“အဲဒါ အေးစက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ သီကျူးနဲ့ နူးညံ့ရဲ့၊ ခါးသီးနာကျင်ခဲ့ရတဲ့ ခံစားချက်တွေက တို့မျက်ဝန်းထဲမှာ ပုံရိပ်ထင်စွဲနေတာ၊ မကြာခင်မှာ ပေါက်ကွဲလာတော့မယ်၊ မီးတောက်တွေထဲက အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးတွေကို မင်းတို့ မြင်ရတော့မှာလေကွာ၊ ခဏလေးပါကွာ၊ သိပ်မစောင့်ရတော့ပါဘူး”

အခန်း (တစ်ဆယ်)

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ကျော့ရှင်းဝင်းနှစ်သောလည်တိုင်တွေကို စင်းကော့နေအောင် မော့လျက် ခါးကလေးနှစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲထောက်ကာ ရယ်ချလိုက် ပါလေသည့် ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ ရယ်သံတွေအောက်မှာ နှိုင်းကိုယ်လေး အေးစက်သွားရတာက ဆံပင်ဖျားလေးထိပ်မှနေ ခြေဖျားထိပ်လေး ဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင်ပါပဲ။

နှိုင်းမှာတော့ ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်ရှည်တွေကို ခတ်လိုက်ဖို့ သတိမရခဲ့သည့်အဖြစ်။ ထိုမျှ နာကျင်ဖွယ်ကောင်းလှ ပါသော ရယ်သံတွေရဲ့အောက်မှာ ညှို့ယူခံထားရသူတစ်ယောက်လို စီးမျောလွင့်မိခဲ့ရတာဟာလည်း စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သွားခဲ့ သည်အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဒေါ်သွန်းသီရိ ရယ်နေပါသည်။

တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါနေသော ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေဘက် ကို မျက်နှာမူကာ ထိမထင်သူတစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကာ ရယ်နေလိုက်ပုံက လောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် သိမ်းဝိုက် နင်းချေ အနိုင်ယူပစ်လိုက်နိုင်သည့် ရယ်သံမျိုး။

“ဟား၊ ဟား၊ မင်း သိပ်ကိုရယ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ အနှိုင်းမဲ့ ရယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီကြီးထဲကို ဝင်လာပြီး သွန်းသီရိရဲ့ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ ကို မင်းက ဖော်ထုတ်ဖို့ စက္ကန့်လေးတစ်ရပ်နဲ့ ငါ့ကို တပ်လှန့်လိုက်တာ ပေါ့လေ။ ဟား၊ ဟား”

မဆုံးနိုင်အောင် ဒေါ်သွန်းသီရိ ဆက်ရယ်ပြန်သည်။

ရိုက်ခတ်ညံ့က အမိန့်ကို နာခံတော့မယ့် သူတစ်ယောက်လို ပုံစံမျိုးနဲ့ နှိုင်းမျက်နှာလေးကို ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်လျက်။

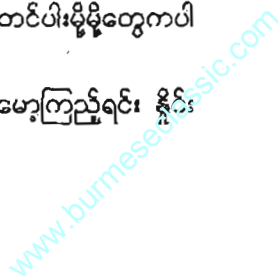
“အဲဒါပဲ အန်တီသွန်း၊ ရိုက်ခတ်ညံ့လည်း သူလုပ်နေတာ တွေကို မသင်္ကာလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ မနေ့ညကလည်း ကိုညီ ကားနဲ့ သူပါသွားတယ်၊ အန်တီသွန်း မမြင်ချင်တဲ့ စက္ကန့်လျှာထိုး ရုပ်ကိုလည်း သူပဲ အခန်းထဲမှာ ချိတ်သွားတာ၊ သူ ဒီကုမ္ပဏီထဲကို ဝင်လာတာ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ဆိုတာ သိသာနေပြီ”

“ဟား၊ ဟား”

ရိုက်ခတ်ညံ့ ဝင်ပြောတော့လည်း ရယ်ချလိုက်တာ ခွက်ထိုး ခွက်လှန်၊ အူလိုက်သည်းလို့က်။ ဒေါက်မြင့်ချွန်ချွန်လေးပင် စီးစရာ မလိုဘဲ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် တင်းကြာနေသည့် ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးက ရယ်သံတွေနဲ့ စည်းဝါးညီနေအောင် ချိန်ကိုက် လှုပ်ရှားနေသည့်နယ်။

မျက်နှာလေးကိုမော့ကာ မော့ကာရယ်တော့ ကိုယ်လုံးလေး ကပါ တင်းတင်းကြာကြာလေး လိုက်မော့သလို တင်ပါးမို့မို့တွေကပါ လိုက်ကော့သည်။

ခုထိလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိမျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း နှိုင်း

အသက်မရှူနိုင်သေးပါ။ စိုထန်းထန်း အေးစက်စက်ဖြစ်လာသော လက်တွေ့ကိုလည်း ခန္ဓာကိုယ်လေးဘေးမှာ ဆန့်ချထားလိုက်ရ မလာ။ ရင်ခွင်လေးမှာပဲ တင်းကျပ်နေအောင် ပိုက်ထားလိုက်ရတော့ မလာ။ နှိုင်း တွေဝေနေဆဲမှာပင် ဒေါ်သွန်းသီရိခင်က နာကြည့်ဖွယ် ကောင်းသော စကားသံတွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဒီမှာ အနှိုင်းမဲ့”

“ရှင် အန်တီသွန်း”

“ညည်းကို ရိုက်ခတ်ညံ့ရှေ့မှာမို့ မပြောချင်လို့ ငါကြည့်နေ တာ။ ဒီကုမ္ပဏီထဲကို ညည်းဝင်လာတာ ငါ့ကို လက်စားချေမလို့လား ငါ့ကို တုဖက်ပြိုင် အနိုင်ယူချင်သေးလို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့တာလား။ အခု ကြည့်စမ်း၊ ရင်ခွင်ညီနဲ့ ညည်းနဲ့က ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အားလုံးက ပြောစရာဖြစ်နေပြီ”

“ဟင်... အန်တီသွန်း၊ အဲဒါ နှိုင်းဘက်က ရိုးရိုးသားသား”

“ဘာပြောတယ်”

ဖျတ်ခနဲတုန်သွားသော ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ ဒေါ်သွန်းသီရိ လှည့်သည်။

“ငါ့သား ရင်ခွင်ညီကို မြှူဆွယ်ဖြားယောင်းမှုတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ ကျုံးသွင်းလှုပ်ရှားနေတာ ညည်းက ရိုးသားတယ်”

မျက်တောင်တွေကလည်း အဆုံးထိပင့်တက်သည်။

“အဲဒါ ရိုးသားတယ်ပြောဦး”

“ဖြန်း”

“ဟာ”

ရိုက်ချလိုက်သည်။ လက်တွေ့အောက်မှာ နှိုင်းကိုယ်လေး တစ်ပတ်လည်ထွက်သွားသည်။ နာကျင်လွန်း၍ နှိုင်းပါးလေးတစ်ချက် တို အုပ်ကိုင်လိုက်မိရတဲ့အထိ။ ပြီးတော့ မျက်ရည်က ချက်ချင်း ခွေတက်သည်။

“တော်တော်ရိုးသားတဲ့မိန်းမ”

“ညည်း၊ တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမ”

“ညည်းကြောင့် ကုမ္ပဏီထဲမှာ ငါ့သားလေး အပြောခံနေ ခြပြီ”

“ဒီကိစ္စကို ကုမ္ပဏီလူကြီးတွေအားလုံးရှေ့မှာ ရှင်းရမယ်၊ ညည်းကြောင့် ငါ့သားလေး နာမည်ပျက်တာ ငါ မလိုချင်ဘူး”

“ရိုက်ခတ်ညံ့ သူ့ကို အစည်းအဝေးခန်းထဲ ခေါ်ခွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီသွန်း”

ရိုက်ခတ်ညံ့ကလည်း ဒါကို သဘောကျသည်။

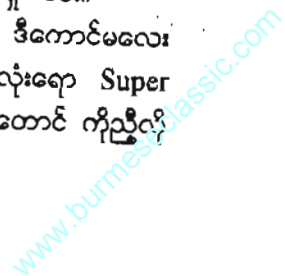
ကုမ္ပဏီမှာ ဒီကိစ္စကို အားလုံးက ဖေဝန်နေကြတာ။

အနှိုင်းမဲ့ဆိုတာ ကလေးတစ်ယောက်အမေ။ ကုမ္ပဏီရဲ့ အောက်ခြေအနိမ့်ဆုံးဝန်ထမ်း။

ဒါကို ဒေါ်သွန်းသီရိက တစ်စက်ကလေးတောင် သူ့သားနဲ့ အထင်အမြင်လွဲမခံနိုင်ပါ။

ခုတော့ လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ ညည်း ရှင်းစမ်း။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဒေါ်သွန်းသီရိရာ၊ ဒီကောင်မလေး ကလေးတစ်ယောက်အမေဆိုတာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးရော Super Market ကြီးတစ်ခုလုံးပါ သိနေကြတဲ့ဥစ္စာ၊ ဒါကိုတောင် ကိုညီလို

အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ကို မြို့ဆွယ်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”
ဦးသီလထွန်းက ဝင်ပြောသည်။

“အို... ရှင်တို့က ဘာသိလို့လဲ၊ ရင်ခွင်ညီနဲ့ပဲ သူတို့နှစ်
ယောက်က ဖြစ်နေသယောင်ယောင် သတင်းလွှင့်ထားလို့ ကျွန်မသား
လေး သိက္ခာကျနေတာ၊ ဒါ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒီအစည်းအဝေးမှာ
လူတွေဆုံတုန်း သူကိုယ်တိုင် ပြောပြမှဖြစ်မှာပေါ့”
ရိုက်ခတ်ညံ့ကလည်း အနှိုင်းမဲ့ကို အစည်းအဝေးခန်းထဲ

ခေါ်လာသည်။
“ထိုင်... အနှိုင်းမဲ့၊ ဒီခုံမှာ မင်းထိုင်လိုက်”
မျက်ရည်လေးကိုသုတ်ကာ နှိုင်း ဝင်ထိုင်ပါသည်။
အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာလည်း လူတွေက အများကြီးပါ။
အားလုံးက နှိုင်းမျက်နှာလေးကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား လိုက်

ကြည့်နေကြသည်။
သီကျူးနဲ့ နူးညံ့က ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ဖုန်သုတ်စက်တွေ
တွန်းကာ နှိုင်းမျက်နှာလေးသီကို ရင်ခုန်အေးစက်စွာ မသိမသာ
ကလေး ဝှေ့ကာကြည့်လျက်၊ ဒေါ်မဇ္ဈိကလည်း မင်းတို့သူငယ်ချင်း
အနှိုင်းမဲ့ ပြဿနာတက်နေပြီဆိုတာ စောစောကပဲ သတင်းပေးသွား
လို့။

ထူးခြားတာက ဒီအစည်းအဝေးမှာ ပျောက်နေတာ ရင်ခွင်
ညီပါ။
ဒေါ်သွန်းသီရိပဲ။
နှိုင်းခြားပို့မယ့် ကွန်တင်နာအလုံးတွေကို ဆိပ်ကမ်းမှာ

စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ တမင်လွှတ်ထားလိုက်တာလေ။ ရင်ခွင်ညီ ကွယ်ရာ
မှာ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံခိုင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ။

“အနှိုင်းမဲ့... မင်းကို အန်ကယ်ဦးသီလထွန်းက မေးစရာ
ရှိတာတွေ မေးလိမ့်မယ်၊ မဟုတ်တာတွေ ဖြေဖို့တော့ လုံးဝမစဉ်းစား
နဲ့၊ မင်းကို အန်တီသွန်းက ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

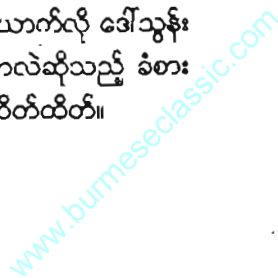
“နှိုင်း... နှိုင်းဘာဖြေရမှာလဲဟင်”
သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း ဝတ်စုံလေး ဝတ်ထားသည့် နှိုင်း
မျက်နှာလေးမှာ ဖြူဖျော့ကာ သွေးရောင်ပင် တစ်စက်မှမရှိတော့။

“ဒီမှာ ကိုညီနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ကောလာဟလတွေ တစ်ခု
မှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖြေရှင်းခိုင်းဖို့ ဒီလူကြီးတွေရှေ့ကို ခေါ်လာတာ၊
အဲဒါ အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်”

‘အဟမ်း၊ အဟမ်း၊ ဒီလိုပါ၊ ဒီလိုပါ’
ဖြတ်ဝင်လာတာ ဒေါ်သွန်းသီရိဆီက အသံ။
ဝတ်ထားသည့် စိန်တွေ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသလောက်
အစည်းအဝေးခန်းထဲရောက်မှ ဒေါ်သွန်းသီရိမျက်နှာက ပြုံးချိုလို့နေ
ပါလား။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပြောင်းလဲသွား
ရတာလဲ။ လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ သိပ်ကို သဘောကောင်းချင်ဟန်
ဆောင်လိုက်တာလား။

နှိုင်းကိုယ်တိုင်ပင် အသက်မဲ့နေသူတစ်ယောက်လို ဒေါ်သွန်း
သီရိကို ငေးစိုက်ကြည့်မိသွား၏။ သူ ဘာပြောမှာလဲဆိုသည့် ခံစား
ချက်လေးနှင့်လည်း နားစွင့်ထားရတာ ရင်တထိတ်ထိတ်။

“အခု ဒီမှာ ခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးက အနှိုင်းမဲ့လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ သန့်ရှင်းရေးအကူဝန်ထမ်းမလေးပါ။ ဒီလိုပါရှင်၊ အခုဖြစ်တာက ဒီအနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဝန်ထမ်းမလေးကို ကျွန်မသား ရင်ခွင်ညီနဲ့ ပုတ်ခတ်စွပ်စွဲနေတဲ့ကိစ္စအတွက် အမှန်အတိုင်း ဖြေရှင်းပေးစေချင်လို့ လူကြီးတွေရှေ့ရောက်အောင် ကျွန်မ ခေါ်ထုတ်လိုက်တာပါ။ ကဲ... သူ့ကို မေးစရာရှိတာတွေ ဦးသီလထွန်းကပဲ မေးပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မေးပါမယ်”

ဦးသီလထွန်းက နှိုင်းမျက်နှာလေးကို တစ်ဖက်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံကနေ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း လှမ်းမေးသည်။

“မင်းနာမည်က အနှိုင်းမဲ့နော်”

“ဟုတ် ဦး၊ သမီးက အနှိုင်းမဲ့ပါ”

“အခု ဒီကုမ္ပဏီမှာလေ အများက ပြောနေကြသလို မင်းနဲ့ ရင်ခွင်ညီ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား၊ ငြိစွန်းနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကရော အမှန်ပဲလား။ အဲဒါ အားလုံး ရှင်းလင်းသွားအောင် ဆမီးကစဲ ဖြေပေးပါ”

နှိုင်း ဘာပြောရမလဲ။

ဒေါ်သွန်းသီရိကို စိတ်နာနာနဲ့ အဖြစ်မှန်တွေအားလုံးကို နှိုင်း တစ်ခါတည်းဖွင့်ချလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

“ဟဲ့... ဖြေလိုက်လေ အနှိုင်းမဲ့”

ရိုက်ခတ်ညံ့က ဘေးကနေ မျက်တောင်ပင့်ကြည့်ကာ သတိပေးသည်။

နှိုင်းမျက်နှာလေးကို မော့လိုက်ရ၏။

“ဟို၊ ဟိုလေ”

ပြောစရာရှိတာကိုတော့ အမှန်အတိုင်းပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ကျွန်မက ကလေးတစ်ယောက်အမေပါ။ ဆင်းရဲလို့ ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ စုပါမားကက်ကြီးမှာ အလုပ်လာလုပ်နေတာပါ။ ဒီလို အလုပ်လုပ်နေရင်းနဲ့ ရင်ခွင်ညီဆိုတဲ့ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာက ကျွန်မကိုတွေ့သွားပြီး အလုပ်ကအပြန်မှာ ကျွန်မဆီကနေ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့ပါတယ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

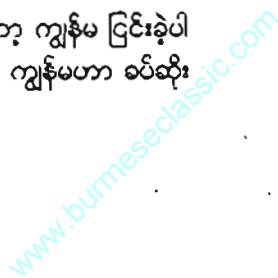
“အို... ကြည့်စမ်း”

“မင်း... မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ အနှိုင်းမဲ့၊ လူကြီးတွေရှေ့မှာ မဆိုင်တာတွေ မင်း လျှောက်မပြောနဲ့လေ၊ ဒုက္ခခံပဲ”

ရိုက်ခတ်ညံ့ မျက်နှာတွေပျက်လျက်။

ဒေါ်သွန်းသီရိက စားတော့ ဝါးတော့မတတ် မျက်လုံးတွေနှင့် နှိုင်းကို စိုက်ကြည့်နေတာ မီးတောက်တွေ ဝန်းခနဲထတောက်တော့မယ့်အတိုင်း။ ဦးသီလထွန်းအပါအဝင် ကုမ္ပဏီလူကြီးတွေ အားလုံး ခေါင်းလေးကိုယ်စိညိတ်ကာ နှိုင်းစကားကိုပဲ နားစွင့်နေကြသည်။

“သူက ဒီလို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတော့ ကျွန်မ ငြင်းခဲ့ပါတယ်။ သွားဝခနဲ့ ကျွန်မဘဝက မထိုက်တန်လို့ပါ။ ကျွန်မဟာ ခပ်ဆိုး

ဆိုး ခပ်ပေပေ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ညားခဲ့ပြီး ကျွန်မ ဘဝပျက်ခဲ့ရလို့ပါ။”

“နေ... နေပါဦး အနှိုင်းမဲ့၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောပြီး ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်တာလဲ၊ တချို့ကောင်မလေးတွေဆိုရင် ချမ်းသာတဲ့ကောင်လေးကိုပဲ ရွေးချယ် လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး ကြိုးစားနေကြတာလေ။”

ဒီမေးခွန်းကို မေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်သွန်းသီရိ နေစရာ မရှိတော့ပါ။

မျက်လုံးတွေကို ထောင့်ကပ်လွှဲရင်း ဂနာမငြိမ်ဖြစ်သွားတာ က သိပ်ကို သိသာလွန်းနေသည်။

“အဲဒီလိုလုပ်ရမှာကို ကျွန်မ အရမ်းရွံ့ပါတယ်၊ အဲဒီလိုလုပ် တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးဟာ အရမ်းအောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး ပါ။”

“ဘုရားရေ... ကြည့်စမ်း”

ဒေါ်သွန်းသီရိ ကိုယ့်အတတ်ကိုယ် စူးရပြီ။

“ကုမ္ပဏီကြီးမှာ အောက်ခြေသိမ်း ဖုန်သုတ် အမှိုက်လှည်း ကြမ်းတိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ဆိုရင် တော် တော်ကို အရှက်နည်းမှဖြစ်မှာပါ။”

ရင်နာနာနဲ့ နှိုင်းပြောနေတာ ဒေါ်သွန်းသီရိ သိစေချင်လို့။ နှိုင်း တစ်သက်လုံး ပြောချင်လာခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ဒီနေရာ

မှာ ဒေါ်သွန်းသီရိ ကြားစေချင်လို့။ သူကိုယ်တိုင် နှိုင်းပေးဖေကို ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ လက်ထပ်ယူခဲ့တာပဲ။

“ညည်း... ညည်း... ဆက်မပြောနဲ့ အနှိုင်းမဲ့”

“ရှင်... အန်တီ”

“ငါ့သားက ညည်းကို မကြိုက်ဘူး၊ ငါ့သား ညည်းကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ထိုင်ခုံမြင့်ကြီးကနေ ထလာကာ နှိုင်းကို တွန်းချတော့ နှိုင်း လဲတော့မလိုဖြစ်ကာ ဆံပင်လေးတွေပါ ဖရိုဖရဲ ကစဉ့်ကလျားလေး ဖြစ်သွားရသည်။

“အန်... အန်တီသွန်း သတိထားနော်၊ ဒီကောင်မလေး မတရားပြောနေတာ အန်တီသွန်း သိရဲ့သားနဲ့”

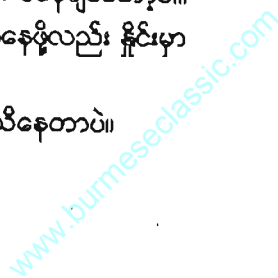
“ဟုတ်တယ်၊ အနှိုင်းမဲ့ ပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာကို ဒီနေ့အထိ သူ့ဘက်က ငြင်းနေတာ”

“ဟာ”

“ဟင်”

အစည်းအဝေးခန်းထဲကို ရင်ခွင်ညီ ဝင်လာပြီ။ နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့လေးနဲ့ မခံစားနိုင်သော အပြုံးကလေးနဲ့။ နှိုင်း ဟင့်ခနဲရှိက်ငိုကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့တော့လည်း နှိုင်း တို တားဆီးဖို့ ဘယ်သူမှ သတိမရခဲ့တာဟာ နှိုင်း မနေချင်တော့ပါ။ ဒီအခန်းကြီးထဲက မျက်လုံးတွေအောက်မှာ ဆက်နေဖို့လည်း နှိုင်းမှာ အင်အားမရှိတော့လို့ပါ။

အမှန်တရားကို ရင်ခွင်ညီကိုယ်တိုင် သိနေတာပဲ။

“နှိုင်းရယ်၊ သွားပါပြီကွာ၊ လူကြီးတွေရှေ့မှာ မေးတာကို နှိုင်း ဘာလို့ ဒီလိုဖြေလိုက်ရတာလဲ၊ ဒေါ်သွန်းသီရိက မင်းကို ပိုပြီး တော့ အငြိုးထားတော့မယ်၊ ပိုပြီးတော့ နှိပ်စက်တော့မယ်၊ ဟိုမှာ ဟိုအခန်းထဲမှာ ဒေါ်သူပုန်ထပြီး ဒေါ်သွန်းသီရိ ကျန်ခဲ့ပြီကွ”

နူးညံ့က နှိုင်းကို ကရုဏာဒေါသောအသံကလေးနှင့် အပြစ် တင်သည်။

“နှိုင်း ဒီလိုဖြေလို့ သူ နှိုင်းကို အလုပ်ကထုတ်ပစ်မယ်ဆို လည်း ထုတ်ပါစေတော့၊ နှိုင်း ကျေနပ်ပြီ သိလား၊ နူးညံ့၊ နှိုင်း အခုပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ နှိုင်းရင်ထဲမှာ မဆန်တော့လို့ ပြောလိုက် မိတဲ့ စကားတွေပါ နူးညံ့ရယ်”

နူးညံ့ကို ပွေဖက်ကာ တဟင့်ဟင့်လေး နှိုင်းက ငိုမိသည်။

အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ တယ်လိုတွေဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သလဲ ဆိုတာလည်း နှိုင်းမသိချင်တော့ပါ။

နှိုင်း ညနေ အလုပ်သိမ်းလို့ အိမ်ပြန်တော့မှ-

အခန်း (တစ်ဆယ့်တစ်)

“ဒီမှာ မင်းကို ငါပြောနေတာ ငါ့ရင်ထဲက စကားကို ရှင်းအောင်ပြောနေတာ၊ နှလုံးသားထဲက ပတ္တတစ်ပုဒ်ကို လွယ်အောင် ပဲတွက်တွက် ခက်အောင်ပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား နောက်ဆုံးထွက်လာမယ့် အဖြေက တစ်ခုတည်းပဲ၊ နှလုံးသားနဲ့ ဖြေရှင်းယူမှရမယ့် အခြေအနေ တစ်ခုကို ရောက်လာလို့ မင်းကို ငါပြောနေတာ”

ကားပေါ်ကိုလည်း သူပဲ ဖွတ်တရွတ်ဆွဲတင်သည်။

မေးတော့လည်း နှိုင်းဘယ်လိုမှမဖြေနိုင်သည့် မေးခွန်းတွေ။

မဟာကုဋေကုဋာမှာ နေ့လယ်က ဖြစ်သွားခဲ့သည့်ကိစ္စ။

ကောလာဟလသတင်းတွေ ဒါကို မကျေနပ်လို့ အစည်းအဝေးပွဲမှာ ထဖြေရှင်းခဲ့တာတွေ၊ နောက်ဆုံးမှာ နှိုင်း ပြောသွားခဲ့သည့် စကား တွေအတွက် အသည်းတွေတဆတ်ဆတ်ခါနားပြီး အစည်းအဝေးခန်း ထဲမှာ ဒေါ်သွန်းသီရိ မူးမေ့လဲကျသွားတာတွေ။

ဒါကို ရင်ခွင်ညီ နားလည်အောင် နှိုင်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းရ မလဲ။

သူကလည်း နှိုင်း ကားပေါ်ကို ပါလာကတည်းက ခံစားချက်တွေနဲ့ တစ်လမ်းလုံး ပေါက်ကွဲလာသည်။ သူ ဇွတ်တရွတ် ကားပေါ်ကို ဆွဲတင်လိုက်သဖြင့် ဖွာဆန်ကြသွားသော ဆံပင်လေးတွေကို နှိုင်း ပြန်သိမ်းသည်။

ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့လေးနဲ့ပဲ ရင်ခွင်ညီကို နှိုင်း လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ဖြေလေကွာ အနှိုင်းမဲ့၊ မင်း အခု ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ငါ့မာမိကို လက်စားချေမှာလား၊ ငါ့ကို လက်ထပ်ဖို့ မင်း ရွေးချယ်မှာလား”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ရင်ခွင်ညီ”

ရင်ခွင်ညီ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ တွန့်ခနဲမဲ့ကျသွားသည်။

မျက်တောင်ရှည်တွေ ပင့်ကော့စူးစိုက်လျက် နှိုင်းကို လှည့်ကြည့်နေပုံလေးက ခံစားချက်တွေနဲ့ အရာရာကို သိမ်းပိုက်ပစ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့သည့် မျက်နှာထားမျိုး။

ငါ့မာမိကို လက်စားချေမှာလား၊ ငါ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်မှာလားတဲ့။

ဒါဆို ရှင်ဟာ ကျွန်မကို အရိပ်စစ်လို့ တိုက်ရိုက်စွပ်စွဲလိုက်တာပေါ့။

ကျွန်မ လှမ်းတော့မယ့် ခြေလှမ်းတွေကို ရှင်မာမိ ဒေါ်သွန်း သိရီရော ရှင်ကပါ သိနေကြပြီဆိုတဲ့သဘောပေါ့။

“မင်းဟာ တစ်ခါတုန်းက အရိပ်စစ်ပုံဖြစ်ဖြစ် အခု အနှိုင်းမဲ့ပုံဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ရွေးချယ်တယ်၊ အခု အစည်းအဝေးခန်းက လူကြီးတွေရှေ့မှာလည်း ဒီအချက်ကိုပဲ သတ္တိရှိရှိနဲ့

ငါ ကြေညာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု ငါ့ရင်ထဲမှာ လောင်နေတဲ့မီးတွေကို မင်း မြင်ရဲ့လား၊ အနှိုင်းမဲ့၊ မာမိက ချစ်ကိုနဲ့ပဲ မင်းကို ပေးစားတော့မယ်၊ ငါ့အနားကနေ မင်းကို ပျောက်ဆုံးသွားအောင် ရိုက်ခတ်ညံ့နဲ့ပေါင်းပြီး သူတို့ရဲ့ မဟာအကြံအစည်ကို အောင်မြင်အောင်လုပ်ကြတော့မယ်”

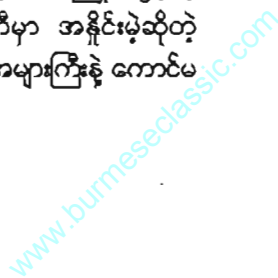
“အဟုန်း”

နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့ကာ နာကျင်စွာ နှိုင်းက ရယ်မိသည်။

“အခုလည်း မင်းနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့အကြောင်းတွေ ရိုက်ခတ်ညံ့ ငါ့ကို အများကြီးပြောလိုက်တယ်၊ မင်းဟာ ယောက်ျားလေးတွေအများကြီးနဲ့ လေလွင့်ပွေရှုပ်ပြီးတော့မှ ဒီကလေးကို ရခဲ့တာတဲ့၊ ရုပ်ကလေးချောသလောက် နာမည်ပျက်တွေကလည်း မင်းမှာ အများကြီးတဲ့ ကုမ္ပဏီထဲမှာ ဒီလိုသတင်းမျိုးတွေကအစ မကြားချင်မှအဆုံး ဖြစ်နေတာ၊ ရိုက်ခတ်ညံ့ကလည်း မင်းနဲ့ပတ်သက်လာသမျှ သတင်းတော်တော်များများကို သူက သိထားတယ်၊ သူဘာပြောပြော ဒီနေ့အထိ မင်းကို အထင်သေးတဲ့စိတ် ကလေးနဲ့တောင် ငါ ကြည့်မိခဲ့လို့လား”

နှိုင်း ရယ်ချင်ပါသည်။

တကယ်တော့ ဒီသတင်းဟာ ရိုက်ခတ်ညံ့ နားထဲကို မရောက်ချောက်အောင် နှိုင်း တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ စိတ်ကြိုက်ဖွဲ့ခဲ့တဲ့ သတင်းတွေပါ။ နှိုင်း ဖြစ်စေချင်တာ ဒီကုမ္ပဏီမှာ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ နာမည်ပျက်တွေအများကြီးနဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာပဲ။

ဒီလိုကောင်မလေးကို ရင်ခွင်ညီ ယူလိုက်ရတယ်ဆိုမှ ဒေါ်သွန်းသီရိ ရင်ကွဲနာကျမှာလေ။

အသည်းတွေ တဆတ်ဆတ် ခါအောင်နာကြည်းပြီး အဇ္ဈမီးပိုင်းသလို ခံစားသွားရမှာလေ။ ဒါကို ဖြစ်လာအောင် တမင်ဖန်တီးခဲ့တာ အနှိုင်းမဲ့ပဲ။

ပွဲကတော့ တဖြည်းဖြည်း ကြည့်လို့ကောင်းလာခဲ့ပြီ။

“အဟင်း၊ ငါ့ကိုလည်း မင်းနဲ့ ထပ်မပတ်သက်တော့နဲ့ ဗာမိက ပြင်းပြင်းထန်ထန်သတိပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ မနေနိုင်ဘူး အနှိုင်းမဲ့ မင်းအနောက်မှာ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်မသွားနိုင်တော့မယ့် အရိပ်ကလေးတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ ငါ ဆက်ပြီးတော့ ရှိနေချင်တယ်။ ကောင်းတူဆိုးဖက်ဘဝတစ်ခုမှာ နှလုံးသားတွေကို အတူချည်နှောင်ပြီး တစ်နေရာတည်းမှာ ထာဝရမြှုပ်နှံချင်တယ်”

“ရှင်၊ ရှင် စဉ်းစားပါဦး ရင်ခွင်ညီရယ်”

“အဟင်း”

နာကျင်စွာဖြိုးလိုက်သည့် အပြုံးလေးကိုတော့ သူ နားလည်သင့်ပါသည်။

အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ရှင်ကို လက်ထပ်ယူပြီး ကျွန်မရင်ထဲက နာကြည်းမှုတွေကို အဆုံးသတ်ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ဖို့ အကောင်းဆုံး အချိန်ဆိုတာ ကျွန်မ နားမလည်ဘဲနေပါ့မလား ရင်ခွင်ညီရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ သိပ်ကို စောလွန်းနေသေးတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။

ကျွန်မက ရှင်မာမီ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို

ချောကလက်လေးမြို့ထားသလို တစ်ခုံစိခုံလေးနဲ့ အရသာခံ ဖောက်စားချင်နေတာ။

“ဆုံးဖြတ်ပြီးသား အလုပ်တစ်ခုကို ပြန်စဉ်းစားရတာ ငါ အမှန်းဆုံးပဲ အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းဟာ ငါ့မာမီ နှိပ်စက်သမျှဒဏ်ကို ခံပြီး အိမ်ကထွက်ပြေးခဲ့ရတဲ့ အရိပ်စစ်ဆိုတာ ငါ့နှလုံးသားတွေက လက်ခံထားသရွေ့ ရိုက်ခတ်ညီ ဘာတွေပြောပြော မာမိက ဘယ်လိုပဲထားတား အဲဒါတွေအားလုံး ငါ ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး။

ငါ စိတ်ဝင်စားတာက မင်းကို ချစ်တယ်၊ ငါပိုင်ဆိုင်ထားသမျှ အရာအားလုံး ဘာနဲ့ပဲ ပုံပြီးလဲရလဲရ မင်းကို ငါလိုချင်တယ်၊ ဒါပဲ”

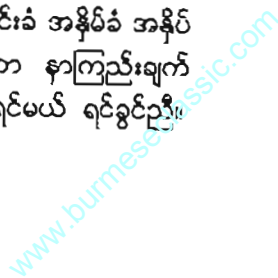
“ကျွန်မကို လက်ထပ်လိုက်ရင် ရှင့်ဘဝပျက်သွားလိမ့်မယ် ရင်ခွင်ညီ”

“အဲဒါ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး”

ဒီဇာတ်လမ်းမှာ နှိုင်း တကယ်အံ့သြခဲ့ရတာ ရင်ခွင်ညီ ပါပဲ။ မခံချင်စိတ်ကလေးနဲ့ အမှန်တရားဘက်က ရှင် ရပ်တည်ပေးခဲ့တာကိုပါ။

ပြီးတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ကျွန်မကို တွေ့ချင်လို့ ရှင် လိုက်ရှာနေခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရှင် စွဲလမ်းနေခဲ့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။

လက်ရှိအချိန်မှာ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ အခိုင်းခံ အနှိပ်ခံ အနှိပ်စက်ခံနေရတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ နာကြည်းချက်တွေနဲ့ပဲ အဆုံးမဲ့တဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေကို ပြဋ္ဌာန်းစီရင်မယ် ရင်ခွင်ညီ။

ခံစားကြေကွဲနေရတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲက ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အလွယ်တကူ ဘာသာပြန်ဖတ်နိုင်ဖို့အတွက် ဆိုရင် ခံစားကြေကွဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ကြည့်မှ အလွယ်တကူမြင်ရမှာပါ။

“အို... ကြည့်စမ်း။ ရင်ခွင်ညီ”

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်... ရှင် အခုဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

အခုမှ သတိရပြီး နှိုင်း အထိတ်စာလန့် သူ့ကို လှမ်းဖော်လိုက်မိတာ ဖြစ်သည်။

“မင်းကိုခေါ်ပြီး ငါသွားချင်တာ ကမ္ဘာမြေရဲ့ အဝေးဆုံး တစ်နေရာ”

“ဘုရားရေ”

ပြောလည်းပြော ကားအရှိန်ကိုလည်း နှစ်ဆပိုတင်၏။

နှိုင်း ဘုရားတပြား သူခေါ်တဲ့နေရာကို လိုက်လာခဲ့ရပြီ။

ရန်ကုန်မြို့နဲ့ အဝေးဆုံးနေရာထိ နှိုင်း ပါလာခဲ့ပြီ။

“ရှင်... ရှင် ဘယ်အထိ မောင်းနေတာလဲ ရင်ခွင်ညီ”

ကျွန်မ မလိုက်ဘူးနော်”

ကားလေးက အရှိန်ပြင်းပြင်းလေးနဲ့ လေဟုန်ကို ခွင်းနေ

ဆဲ။

မှော်ဘီမြို့ကို ကျော်လာပြီးတော့မှ ညာဘက်လမ်းလေးက တောအုပ်ကလေးထဲကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ကွေ့ချိုးချသည်။

မြေလမ်းကလေးရဲ့ အဆုံးထိပ်မှာ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်လေး

ထိုတောင်ကုန်းမြင့်မြင့်လေးရဲ့ ထိပ်မှာတော့ မီးရောင်တွေ လင်းထိန်နေသည့် တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးတစ်လုံးက ငြိမ်သက်ခန့်ထည်စွာ။

တက်လာသည့် ကားမီးရောင်ဖွေးဖွေးကို မြင်ပြီးကတည်းက ခြံတံခါးတွေကို အစောင့်အရှောက်တွေက အဆင်သင့်ပြေးဖွင့်ထားပြီးသား။

“ဝေါ၊ ဝေါ”

ကားကလေးက တောင်ကုန်းလေးထိပ်ပေါ်ကို အရှိန်နှင့် ခြေတက်သည်။

“ရင်၊ ရင်ခွင်ညီ၊ ဒါ၊ ဒါ”

ကြည့်ပါဦး။ ခြံတံခါးလေးထိပ်မှာ ရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးက မိုးတိမ်နန်းတော်တဲ့။ ဒါ နှိုင်းဖေဖေပေးခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီဇာမည်ပဲ။

ဒီနာမည်လေးနဲ့ ဒီတစ်ထပ်တိုက်လေးဟာ ဘယ်လိုပတ်သက်နေခဲ့လို့လဲ။

မေးလိုက်သည့် နှိုင်းအသံလေးက တုန်နေသလို နှိုင်း မျက်ဆာင်ရှည်လေးတွေကပါ တအံ့တဩလေး ပင့်ကော့လျက်။ ကားခြံတံခါးမှန်မှတစ်ဆင့် ခပ်ပြင်းပြင်းတိုးဝင်လာခဲ့သည့် လေတွေကြောင့် နာဆန်ကြသွားရသည့် ဆံပင်ကလေးတွေကိုလည်း ကလစ်ကလေးဆစ်ချောင်းဖြင့်ညှပ်ကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးဖြစ်သွားအောင် နှိုင်းက ခြိန်သိမ်းသည်။

နှိုင်းမေးတာကို ရင်ခွင်ညီက နှုတ်ခမ်းတွန့်ကာ ပြုံးလျက်။

“အဟွန်း၊ အဲဒါ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်ရှာတွေ့တဲ့တစ်နေ့မှာ တစ်သက်လုံးအတူနေဖို့ ငါ ဆောက်ထားတဲ့တိုက်”

“ဟင်”

သူ့မျက်နှာကို နှိုင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တာ ဖျတ်ခနဲ။

“ကဲ... အနှိုင်းမဲ့၊ တစ်ဆိတ်လောက်ကျေးဇူးပြုပြီး ကားအောက်ကို မင်း ဆင်းလိုက်ပါ။ ဟိုမှာ မင်းရောက်လာရင် ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုဖို့ စောင့်နေကြတဲ့လူတွေ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ မင်း ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ခြံထဲက မြေကွက်လပ်ကျယ်မှာ ကားကလေး ဝေါခနဲ ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ပြေးထွက်လာတာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် အဘွားကြီးနှစ်ယောက်။

သူတို့ နှိုင်းဆီကို ‘ပြေးထွက်လာအံ့။

ဘာတွေလဲ။

သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ။

နှိုင်း အသေအချာကြည့်လိုက်တော့လည်း သူတို့ကို နှိုင်းတွေ့ဖူးနေခဲ့သလိုလို။

“အရိပ်လေး၊ အရိပ်လေး”

“အို”

“အရိပ်လေးရယ်၊ အရိပ်လေး ကြီးကြီးတင်ကို မမှတ်တော့ဘူးလားဟင်၊ ကြီးကြီးတင်လေ ဒေါ်သွန်းသီရိက မောင်းထုတ်လို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းခဲ့ရတဲ့ ကြီးကြီးတင်လေ။

ဒါက ဦးဦးစော၊ သမီး လေးတို့အိမ်က ကားကိုမောင်းခဲ့ရတဲ့ ဦးဦးစော”

“ရှင် ကြီးကြီးတင်”

“အမလေး... သမီးလေးရယ်”

နှိုင်းကိုပွေ့ဖက်ကာ ကြီးကြီးတင် ငိုရပါလေပြီ။

ဆန်းကြယ်လွန်းတဲ့ ကံကြမ္မာကိုပဲ နှိုင်း အံ့သြရတော့မှာ

သား။

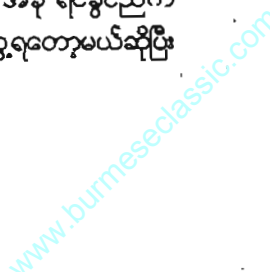
တစ်ခါတုန်းက မေမေရဲ့ လူယုံတော် အလုပ်သမားကြီးကြီးကြီးတင်။

ဦးဦးစောက အိမ်က ကားတွေကို တာဝန်ယူမောင်းခဲ့တာ။ နောက်မှာရပ်နေသည့် ထမင်းချက် အဝတ်လျှော် ဒေါ်ညိုက ဦးဦးစောရဲ့ မိန်းမပေါ့။

ကြည့်ပါဦး။

သူတို့ တစုတဝေးတည်း ရောက်နေတာ မိုးတိမ်နန်းတော်လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ရာ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ဖြစ်နေတာ နှိုင်း အံ့သြလို့မဆုံးအောင် ဖြစ်နေသည်။

“အဟင်၊ ဟင်၊ အရိပ်လေးရယ်၊ သမီးလေးကို မသေသောင်း မပျောက်ကောင်း ကြီးကြီးတင် ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကြီးကြီးတင်တို့ အလုပ်ထုတ်ခံရပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒေါ်သွန်းသီရိက ခပ်စက်လို့ သမီးလေးအိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့တာဆို၊ အခု ရင်ခွင်ညီက နန်းဆက်ပြီး ကြိုပြောထားလို့ သမီးလေးကို ပြန်တွေ့ရတော့မယ်ဆိုပြီး ဦးကြီးတင် ဝမ်းသာနေတာ”

“နေ၊ နေပါဦး ကြီးကြီးတင်၊ ရင်ခွင်ညီက ကြီးကြီးတင် တို့ကို”

“အို ဒါကို သမီးလေး မသိဘူးလား။ ရင်ခွင်ညီက မတရား အလုပ်ထုတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကြီးကြီးတင်တို့ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးကို ပြန်ရှာပြီး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာလေ”

“ရှင်”

နှိုင်း ထပ်ဆင့်လို့ အံ့ဩခဲ့ရပြန်ပါပြီ။

ဒေါ်ညိုကလည်း နှိုင်းကိုပွေဖက်လို့ ငိုရှာသည်။

နှိုင်း သူ့မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲမောကြည့်လိုက်တော့...

“ဘာလဲ အနှိုင်းမဲ့၊ မင်းဟာ မင်းကိုယ်မင်း အရိပ်စစ်

မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆက်ပြီးဟန်ဆောင်ထားချင်သေးလို့ ငါ့ကို လှည့်ကြည့်နေတာလား။ ဟွန်း... မလုပ်ပါနဲ့၊ မင်းတို့ ပြန်တွေ့လိုက်ရကတည်းက မင်းဓာတ်ပုံကို ပို့ပေးပြီး ဒါဟာ အရိပ်စစ် ဟုတ်မဟုတ် ကြီးကြီးတင်တို့ကို စစ်ဆေးခိုင်းပြီးသား။ ကြီးကြီးတင်တို့ကလည်း မင်းကိုမွေးကတည်းက သူတို့ပဲ ချီပိုးထိန်းလာခဲ့ရလို့ မင်းရဲ့ အဖျားလေးညှုတ်ပြီး စင်းကျောနေတဲ့ မျက်တောင်ရှည်ကလေးတွေ မျက်ဝန်းနက်နက် ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကို စတွေ့လိုက်ရကတည်းက သူတို့က အရိပ်စစ်ဆိုတာ ထောက်ခံခဲ့တာ။

ကဲ... ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်နော် ကြီးကြီးတင်”

“အို... သိပ်ဟုတ်၊ သိပ်ဟုတ်၊ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်တာနဲ့တင် သမီးလေးအရိပ်စစ်ဆိုတာ ကြီးကြီးတင်တို့က သိတယ်၊ ခုမှ ဘယ်နယ်လို့ဖြစ်ပြီး အနှိုင်းမဲ့ ဖြစ်သွားရတာလဲ”

ဒါကို နှုတ်ခမ်းလေး သူကမဲ့လျက်။

“ဟွန်း... ကြီးကြီးတင် သမီးက အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့နာမည်ကို ပြောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တွေလာဝင်လုပ်နေတာလေ”

နှိုင်း သူ့ကို မျက်စောင်းလေးရွယ်ကာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ပြောရရင် နှိုင်းကို ကွက်တိ တစ်ခါတည်းမိအောင် သူ စိစဉ်ထားလိုက်တာ။

“ဟောဗျာ၊ နှုတ်ခမ်းပူပြီး မျက်စောင်းလေးတော့ လှမ်းမထိုး ထိုက်ပါနဲ့၊ ငါ မင်းကို ဘယ်လောက်ထိချစ်တယ်ဆိုတာ ကြီးကြီးတင်တို့အားလုံး သိတယ်။ မာမို့ကြောင့် အလုပ်ထွက် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ဤကြီးတင်တို့ကို ရှာဖွေပြီး ခုလို စောင့်ရှောက်ထားရတာလည်း မင်းမျက်နှာကြောင့်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် အရိပ်လေး၊ ဒီစကားကို ရင်ခွင်ညီပြောတာ သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်အတိုင်း ပြောတာ၊ တကယ်ဆို ဒေါ်သွန်းသီရိ ချယ်လှယ်ချင်တိုင်း ချယ်လှယ်ထားတဲ့ အမွေတွေကို ပြန်ပေးချင်လို့ ရင်ခွင်ညီက အရိပ်လေးကို ရှာနေတာ၊ ဟော... အခု ပြန်တွေ့ကြပြီဆိုတော့ ရင်ခွင်ညီဆန္ဒလည်း ပြည့်ပြီပေါ့”

“အမွေတွေ လွှဲပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး ကြီးကြီးတင်၊ သူက လူကိုပါ အပိုင်သိမ်းချင်တာ၊ အဟွန်း”

နှိုင်းမျက်စောင်းလေး သူ့ဆီ ထပ်ဝဲသွားသည်။

သူကတော့ နှိုင်းကို ပြုံးကြည့်ပြီး-

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့ကို အပိုင်သိမ်း

နိုင်မှ အမွေတွေ လွှဲပေးလို့ရမှာ၊ အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ခွင့်ရှိသလို တူညီတဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေနဲ့ ပြန်ပေးဆပ်ရတာလည်း ရှိမှာပဲ။ အခု မင်းကို ပြန်တွေ့ရလို့ ငါ အရမ်းပျော်တယ်။ မင်း ဒုက္ခရောက်နေတာ တွေ့ရလို့လည်း ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ဒါကို အတွဲကြီးကြီးနဲ့ ငါ လက်ပိုက်ကြည့်နေသင့်သလား”

“တွေ့လား သမီးလေး။ ရင်ခွင်ညီဆိုတာ အဲလိုစိတ်ကောင်း ရှိတဲ့ ကလေး။ ကြီးကြီးတင်တို့ကတော့ ခုချိန်ထိ အရိပ်လေးနဲ့ ရင်ခွင်ညီကို ကလေးလို့ပဲ မြင်နေသေးတယ်”

ကြီးကြီးတင်က အရိပ်စစ်တစ်ဖြစ်လဲ။ နှိုင်းကိုပြန်တွေ့ရလို့ ပျော်နေသလို ရင်ခွင်ညီကလည်း နှိုင်းမျက်နှာလေးကိုပဲ တစ်မိမိမို့ ကြည့်ကာ လက်ပိုက်ရပ်နေလျက်။

ပြီးတော့မှ ခပ်မဲ့မဲ့လေး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ-

“အဟင်၊ ဒါကိုတောင် ကြီးကြီးတင်သမီး အရိပ်စစ်က သူ့ကိုယ်သူ အနှိုင်းမဲ့ပါပြောပြီး ဟန်ဆောင်ချင်နေသေးတယ်လေ။ ကျွန်တော်ကလည်း သိပါတယ်”

“ဒီမှာ ရင်ခွင်ညီ”

“ပြောလေ အနှိုင်းမဲ့”

“ကျွန်မဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝနဲ့ ရှင်တို့ဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့တဲ့ အနှိုင်းမဲ့ပါ။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်မ အမှန်းကြီးမှန်းခဲရတဲ့ ရှင်အမေ ဒေါ်သွန်းသီရိကို လက်စားမေ့ချင်လို့ ရှင်တို့ဆီကို ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့တာ”

“ဘာပြောတယ်”

သူ့မျက်တောင်တွေ ကော့ညွတ်သွားအောင် အံ့ဩသွားခဲ့ရသလောက် နှိုင်းကတော့ မျက်နှာလေးကို ခပ်မာမာလေးမော့လိုက်ကာ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို အမှန်အတိုင်းပဲ ဝန်ခံသည်။

“ဟွန်း”

ဒါကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ရင်ခွင်ညီ ပြုံးနေ၏။

ဒီလိုလက်စားချေမယ်ဆိုရင် သူတုန်လှုပ်နေစရာလိုသလား။ မင်းကြိုက်သလိုလုပ်လေ အနှိုင်းမဲ့။

ယူထားတာရှိရင် ပြန်ပေးရမှာ ကိုယ့်တာဝန်ပဲ။

မှန်းသင့်မှန်းထိုက်လို့၊ နာကြည်းသင့် နာကြည်းထိုက်လို့ မင်း မှန်းခဲ့၊ နာကြည်းခဲ့တာတွေအားလုံး ငါ မင်းဘက်က ထောက်ခံတယ်။

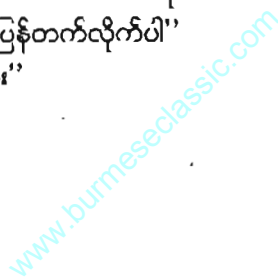
အကြွေးရှိရင်လည်း ကျေအောင် ငါပြန်ဆပ်မယ်။

“အဲဒီအမှန်းက ကမ္ဘာမကျေတဲ့ အမှန်းပဲ။ သိလား ရင်ခွင်ညီ။ ဒီအမှန်းကို ကြီးကြီးတင်တို့အားလုံး သိတယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဗိုလ်မိန်းမန်းတော်မှာ နေခဲ့ကြတဲ့သူတွေအားလုံး ရှင်အမေကို မှန်းတယ် ရင်ခွင်ညီရဲ့။ အဟင်”

နှိုင်း ရင်နာနာနဲ့ ဖက်ပြီး ငိုလိုက်မိတာ ကြီးကြီးတင်ရယ်ပါ။

“ရတယ်လေ၊ မင်း ဒီလောက်ပြောရင် ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ သိပါပြီ။ ကဲ ကားပေါ်ကို မင်း ပြန်တက်လိုက်ပါ”

“ဟင်၊ မင်းတို့ ပြန်ကြတော့မလို့လား”

ကြီးကြီးတင်တို့မှာတော့ ပြန်တော့မယ်ဆို၍ မျက်နှာလေး
တွေငယ်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြ၏။

“ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက သူ စိတ်ချမ်းသာ
ပျော်ရွှင်ဖို့ပဲ ကြီးကြီးတင်”

အပြန်လမ်းမှာတော့ နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
လျက်။

ရင်ခွင်ညီကတော့ စိတ်ဓာတ်လေးကျကာ ကြေကွဲလို့မဆုံ။
မာမို့ကို လက်စားချေချင်လို့တဲ့။

အဲဒါဆိုလည်း မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်လိုက်ပေါ့။

ဒါမှ မာမို့ကို မင်း အနိုင်ရသွားမှာလေ။

ငါကတော့ မင်းရဲ့အမုန်းတွေအောက်မှာ။

“ဟွန်း”

နှုတ်ခမ်းစွန်းအဖျားမှာ ချိတ်ပါလာခဲ့တာ မခံချင်မှုတွေလား။
ရင်နင့်မှုတွေလား။

၃၈ ၃၈ ၃၈

ခရမ်းပြာမာယာတံတား
အပိုင်း (သုံး)

အခန်း (တစ်ဆယ့်နှစ်)

“ဟင်”

ကြမ်းပြင်တွေကို ဒူးကလေးထောက်ကာ ခေါင်းငုံ့တိုက်နေရင်း နှိုင်းမျက်ဝန်းလေးထဲ ပေါ်လာရတာက ရှားညိုရောင် ကတ္တီပါ ခုံမြင့် မိန်းမစီးဖိနပ်။ ပြီးတော့ နုဖတ်ဝင်းစို ရှည်လျားလှပဆဲရှိသည့် ခြေချောင်းလေးတွေ။

နှိုင်း မော့မကြည့်ဘဲသိလိုက်တာ ဒီလိုအိစက်နေတဲ့ ကတ္တီပါ ဖိနပ်မျိုးနဲ့ ခြေချောင်းဝင်းဝင်းကလေးတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ ဒေါ်သွန်းသီရိဆိုတာပါပဲ။

“ဪ... ညည်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ စောစောစီးစီး အလုပ်တွေ ကြိုးစားပမ်းစားလာလုပ်ပြနေတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား အနှိုင်းမဲ့”

မျက်နှာကိုမဲ့လျက် ဒေါ်သွန်းသီရိက အနှိုင်းမဲ့ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်သည်။ ပျော့အိအိ အနက်ရောင်လည်ဟိုက်ကိုယ်ကျပ်ကို အဝါရောင် ခြောင်ထဘီလေးဖြင့် တွဲကာဝတ်ထားလျက်။ ဒေါ်သွန်းသီရိ ရပ်နေပုံက ထည်ဝါသော မာနအတ္တတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် မျက်နှာထားကို ပို၍ပေါ်လွင်စေခဲ့ပါသည်။

လင်းလက်အိမ်စာပေ

လွန်းတမို

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီသွန်း၊ နှိုင်း အလုပ်ထဲကို စောစောရောက်လာလို့ပါ”

“ဖယ်စမ်း”

“အို”

နှိုင်းကို တမင်တိုက်ချပြီး ဝင်လိုက်တော့ နှိုင်း ကြမ်းပြင်လေးထက်မှာ ခွေခွေကလေး လဲကျသွားသည်။

“ညည်း... ညည်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ ငါ စောစောထွက်လာခဲ့တာ”

အသားလေးတွေ နာသွားတာကိုလည်း နှိုင်း သတိမရနိုင်ပါ။

နှိုင်း အလူးအလဲလေးထကာ ဆံပင်ရှည်တွေကို ပြန်သိမ်းရသည်။

ဒေါ်သွန်းသီရိ မျက်နှာကိုလည်း အထိတ်တလန့်လေး မော့ကြည့်မိ၏။

“ဘာလဲ... ငါ့အခန်းထဲကို အစောကြီးဝင်လာပြီး ငါ့ကို စိတ်ချောက်ချားအောင် ညည်း ဘာတွေထပ်လုပ်ပြီးမလို့လဲ၊ ငါ ငယ်ငယ်က ရောင်းခဲ့ရတဲ့ စက္ကူရုပ်ကလေးတွေနဲ့ ငါ့မာနတွေ ရိုက်ချိုးဖို့ ညည်း ကြံစည်နေပြန်ပြီလား”

“ရှင် အန်တီသွန်း”

“ငါ ညည်းကို ဘယ်တော့မှအရှုံးမပေးဘူး သိလား အနှိုင်းမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေရလို့ပါဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ညည်း ငါ့ကို လက်စားချေဖို့ဝင်လာတယ်ဆိုတာ အရမ်းသိသာ

လင်းလက်အိမ်စာပေ

နေပြီ၊ မနေ့ကလည်း လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ ဝါကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
စော်ကားတိုက်ခိုက်သွားတဲ့ မိန်းမ”

“အို၊ နှိုင်း၊ နှိုင်း အဲဒီလိုသဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်
ပါဘူး အန်တီသွန်းရယ်၊ မမရိုက်ခတ်ညံ့က အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်
ဆိုလို့ နှိုင်းရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်မိတာပါ။ အန်တီသွန်းကို
တိုက်ခိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ နှိုင်းဘက်က ပြောမှားဆိုမှားရှိရင်
အန်တီသွန်းကို နှိုင်း ကန်တော့ပါတယ်၊ အဟင့်”

“ငါ ညည်းကိုမယုံတော့ဘူး အနှိုင်းမဲ့”

“ရှင်”

“ဒီနေ့ပဲ ညည်းကို လာတောင်းဖို့ မောင်ချစ်ကို မိဘတွေ
ပြောတာကို ငါ လက်ခံလိုက်ပြီ၊ ညည်းမျက်နှာကို သေသေသပ်သပ်
လေးဖြစ်အောင် ပြင်ထား၊ ဒီတစ်ခါ လူကြီးတွေရှေ့မှာ ငါ့မျက်နှာ
ထပ်ပျက်ရမယ်ဆိုရင် ညည်း မလွယ်ဘူး”

“ဘုရားရေ”

နှိုင်းရင်ထဲကနေကပဲ ဘုရားတလိုက်သည်။

ရင်ခွင်ညီ ပြောတဲ့ ချစ်ကိုဆိုတဲ့ ဒေရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့

မိဘတွေက လာတောင်းတော့မယ်တဲ့။ လွယ်လိုက်တာ။ ရိုက်ချက်
တွေက ပြင်းလိုက်တာ ဒေါ်သွန်းသီရိရယ်။ သားနဲ့ စိတ်မချဖြစ်ရတာ
နဲ့ပဲ နှိုင်းကို ယောက်ျားပေးစားတော့မယ်တဲ့လား။

ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှင်ကြီး တကယ်ချလိုက်ပြီပေါ့။

ချစ်ကိုဆိုတဲ့ အမျိုးကောင်းသားလေးနဲ့ တကယ်ပဲ ပေးစား
တော့မယ်ပေါ့။

“လူကြီးတွေရှေ့မှာ ညည်း ခေါင်းညိတ်ရမယ်နော်၊ အဲဒါ
သူတို့ရုပ်ကွက်ထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး ဖို့လည်း
ငါ သဘောတူထားပြီးသား။ ယူပြီးတာနဲ့ ညည်းတို့နှစ်ယောက်
ရင်းနှီးစားသောက်လို့ရမယ့် လက်ဖွဲ့လည်း ငါက ပေးလိုက်မယ်၊
တက္ကစီကားလေးဖြစ်ဖြစ် စပေါ်တင်ပြီး ညည်းတို့ လုပ်စား”

ကျေးဇူးကြီးလိုက်တာ။

ဟား၊ ဟား။

သူများ တက္ကစီကားလေးကိုတောင် စပေါ်တင်ပြီး နှိုင်းတို့က
လုပ်စားရဦးမတဲ့။

ကျေးဇူးရှင်ကြီး။

သူတော်ကောင်းမကြီး။

“ညည်း၊ ညည်း ငါပြောတာ ကျေနပ်တယ်နော်”

“ကျေ၊ ကျေနပ်ပါတယ် အန်တီ”

“ငါက ညည်းမှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘူးပြောထားလို့ ညည်း

မိဘနေရာမှာ ငါကနေပြီး ပေးစားရမှာ၊ ဟွန်း”

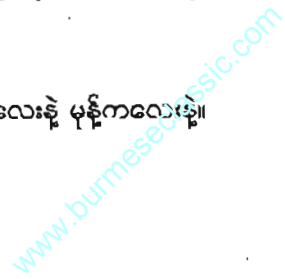
ဒေါ်သွန်းသီရိကလည်း အကြံနဲ့။

နေ့လယ်ပိုင်း ထမင်းစားချိန်နားတော့ ချစ်ကိုဆိုတဲ့ မျက်နှာနီ

စပ်စပ် လူတစ်ယောက်နဲ့ သူ့မိဘတွေ ရောက်လာသည်။ ဒီဘက်က
လည်း ဦးသီလထွန်းအပါအဝင် ကုမ္ပဏီလူကြီး နှစ်ယောက်၊ သုံး
ယောက်လောက်နဲ့။

အဟင်း၊ မဆိုးပါဘူး။

ဒေါ်သွန်းသီရိ ဧည့်ခံတာ ကော်ဖီကလေးနဲ့ မုန့်ကလေးနဲ့။

တော်တော်ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ စေ့စပ်ပွဲ။

ချစ်ကိုဆိုတဲ့ မျက်နှာနီစပ်စပ်လူကြီးက နှိုင်းကိုကြည့်ကာ ထိုင်လို့မရ ထလို့မရ တကုန်းကုန်း တကွကွနဲ့ သဘောကျနေ သလောက် သူ့နောက်က လိုက်လာတဲ့ ကွမ်းတပျစ်ပျစ်နဲ့ လူကြီးက ခပ်နွမ်းနွမ်းတိုက်ပုံကို ကော်လံတစ်ခြမ်းစောင်းတင်ကာ ဝတ်ထား လျက်။ အမေနှင့်တူသောအသွားကြီးတစ်ယောက်ကလည်း ဒေါ်သွန်း သီရိ ခုလို ပေးစားသဘောတူတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံး။

“ကျွန်မတို့သားလေးအတွက် ခုလိုစီစဉ်ပေးတာ ဝမ်းသာ လွန်းလို့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ကြီးရယ်၊ ဒီလို သဘောထားတွေ အရမ်းကောင်းနေလို့လည်း ချမ်းသာ တာပဲနေမှာ၊ ဟဲ့ ချစ်ကို၊ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌကြီးကို အခုတစ်ခါတည်း ကန်တော့လိုက်၊ ကန်တော့လိုက်ကြ”

“ဟင်း၊ ဟင်း”

ဒီစေ့စပ်ပွဲ ကတိုက်ကရိုက်လုပ်သွားတာကို ရင်ခွင်ညီ သိလိုက်ချိန်မှာတော့-

“မာမိ လွန်တယ်ဗျာ”

“မာမိ မတရားဘူးဗျာ”

ကုမ္ပဏီကနေ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာချိန်မှာ ရင်ခွင်ညီ ပေါက်ကွဲနေတာ အကြီးအကျယ်ပါ။ သူ့ဝန်းဒိုင်းကြံနေတာနဲ့ ညှဉ်းခန်း ဆက်တီခုံပေါ်က ကြော့ပန်းအိုးလေးလည်း ကျကွဲသည်။ ဆက်တီခုံ တွေ၊ တယ်လီဖုန်းတွေလည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျလဲည်းမကွဲ၊ ဖရိုဖရဲလည်း မဖြစ်ခဲ့တာ သူ့မာမိ

ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်က အနားသတ်မညီသော စုတ်ချက် တစ်ခုရဲ့ တွန့်မဲ့မဲ့ အပြုံးတစ်ခုသာဖြစ်သည်။

“အဟွန်း၊ မာမိကို ကျွန်တော် တစ်ခုပဲပြောမယ် မာမိ၊ မာမိ ခုလို အနှိုင်းမဲ့ကို အတင်းအကျပ် ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီစဉ် လိုက်တာကို ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေအားလုံးက မာမိတက်ကနေ ဝိုင်း လက်ခုပ်တီး အားပေးနေမယ်လို့ မာမိထင်ထားသလား။ အခု လူတိုင်း က အနှိုင်းမဲ့တက်မှာ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလေ၊ အနှိုင်းမဲ့လို ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ကိုလိုကောင်နဲ့မှ ပေးစားရမလား ဆိုပြီး အကုန်လုံးက မာမိကို မုန်းကုန်ကြပြီဗျ”

“ဟွန်း၊ ဒါကို ငါက ဂရုစိုက်နေရမှာလား”

မျက်လုံးကိုလည်း ပြူးသည်။ မျက်နှာကိုလည်း မှဲ့သည်။

“အခုလည်း ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးခန်းမကြီးရဲ့ ကြမ်းပြင် တွေအားလုံးကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အပေါ်တက်ခွင့်မပေးဘဲ အနှိုင်းမဲ့ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လက်နဲ့တိုက်ခိုင်းခဲ့တာ၊ ဒီကောင်မလေးကို မာမိ နိုင်နေပြီလို့ ထင်ထားသလား။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ် အိပ်မက်နဲ့ သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို မာမိတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကြိုက်ရေးဆွဲပြဋ္ဌာန်းခွင့် မရှိဘူး မာမိ”

“မင်း၊ မင်း ဘာမှဝင်ပြောနေစရာမလိုဘူး ရင်ခွင်ညီ”

“ဟာ၊ ကျွန်တော် မပြောလို့ဖြစ်မလား။ အခုလည်း အစည်း အဝေးခန်းထဲမှာ မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း ငိုပြီး တော့ ကျန်ခဲ့ရတယ်”

ရင်ခွင်ညီ စိတ်မကောင်းပါ။

“ဟား၊ ဟား၊ မာမိလုပ်နေတာတွေကို မင်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ဝင်မပြောနဲ့လေ ရင်ခွင်ညီရဲ့၊ အခု မာမိ ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီစဉ် လိုက်တဲ့ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတာ မာမိအိမ်ကနေ ထွက်ပြေးပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ဦးနိုင်သိင်္ခရဲ့သမီး အရိပ်စစ်လေ”

“ဟင်”

ဒါကို မာမိတောင် သိနေခဲ့ပြီ။

“မာမိ တစ်ခါတုန်းက အရမ်းမုန်းခဲ့တဲ့ မြင့်လွန်းမေရဲ့ သမီး”

“အဟင်၊ ကျွန်တော် သိတာပေါ့ မာမိ၊ ဒါကို ကျွန်တော် သိနေခဲ့လို့လည်း အနှိုင်းမဲ့ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ချင်နေတာပေါ့။ အခုဆိုရင် သူ ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်သလဲ၊ သူ့အမေ ဒေါ်မြင့် လွန်းမေကို ကျောင်းသားဘဝက ရန်ငြိုးရန်စတွေကြောင့် မာမိပြိုင်လို့ မနိုင်ခဲ့တာတစ်ခုတည်းနဲ့ ဒီကောင်မလေးကို အနိုင်ယူခဲ့တာ မာမိ လုံးဝမှားတယ်၊ အဖေ အမေမရှိတော့တဲ့ ဒီကောင်မလေးကို စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန် ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိနေတယ်”

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ မင်းက အရိပ်စစ်ကို စောင့်ရှောက်ချင် တယ် ဟုတ်လား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဒီကောင်မလေး မာမိကို ဒုက္ခပေးမယ့် ပြန်လာတာ၊ သူ မာမိကို အရမ်းမုန်းနေတာ၊ အဲဒါ မင်း သိရဲ့လား ရင်ခွင်ညီ၊ သူ့ကို မာမိတို့အသိုင်းအဝိုင်းကနေ ပညာသားပါပဲ၊ ပထုတ် ပစ်ရမယ်၊ ချစ်ကိုနဲ့ပေးစားပြီး အဝေးကို ရောက်သွားအောင် လုပ်ပစ် ရမယ်၊ ဒါပဲ၊ ဒါကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး မင်း မလုပ်ချင်စမ်းနဲ့”

“ဗျာ”

သူ့မာမိကို ရင်ခွင်ညီ တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ မင်း အမြဲမှတ်ထားရမှာက မာမိဟာ ဘယ်သူနဲ့ ပြိုင်ပြိုင် ကိုယ်နိုင်ရမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့မိန်းမ”

ဒေါ်သွန်းသီရိကလည်း တစ်ခွန်းတည်းပြော၏။

ကြည့်ပါဦး။ အနှိုင်းမဲ့ကိုစွဲကို မကျေနပ်လို့ သားတော်မောင် က ပြောနေတာ။ အခုလည်း ရဲပဒေါင်းခတ်နေတဲ့ မျက်နှာကလေးနဲ့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာပြီး သူမကို အပြစ်တင်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။

သူ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဒေါ်သွန်းသီရိကတော့ လုပ်စရာ နှိုတာတွေ အကုန်ဆက်လုပ်သွားဖို့ ရိုက်ခတ်ညှပ်ကို အတိအကျ တာဝန်ပေးပြီးသား။

ချစ်ကိုကလည်း ကုမ္ပဏီထဲမှာ အနှိုင်းမဲ့ကို မြင်ကတည်းက သဘောကျနေတာတဲ့လေ။ ကလေးတစ်ယောက်အမေဆိုတာ ကျိန် တွယ်ပြောရင်တောင် မယုံနိုင်လို့တဲ့။

ကုမ္ပဏီမှာတော့ ကိုယ့်အမိန့်နဲ့ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ဘယ်သူက ဆန့်ကျင်ရမှာလဲ။

တစ်ခုခက်နေတာက မိမိ မနိုင်တာ ရင်ခွင်ညီ။

ခုလည်း မအေကို ပြန်ကြည့်နေတာ မကျေမနပ်နဲ့။

ဒါပေမဲ့ သားရင်ခွင်ညီကိုတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိ အပြစ်မတင် ရက်ပါ။ မေမေအသည်းနှလုံးထဲမှာ ထာဝရနေရာယူထားတဲ့ သား တလေးပဲ။ မေမေရဲ့ အမြင့်ဆုံးအိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည် ဖော် ထုဆစ်ပေးမယ့် သားကလေးပဲ။

သူ့ကို ခေတ်လည်းမိသလောက် ထက်ထက်မြက်မြက် သွက် သွက်လက်လက်နှင့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်လှုပ်ရှားဖို့တဲ့

မေ့ပါနိုင်ခဲ့ပဲ သဘောတူထားတာ။ ဒါကို ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင် မေ့ပါနိုင်ခဲ့ Phone ထဲမှာလည်း ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီးပြီ။

ဦးသီလထွန်း အပါအဝင် ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တွေ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ရှယ်ယာရှင်တွေ၊ အရေးပေါ်အစည်းအဝေးလုပ် ပြီး ကုမ္ပဏီရှယ်ယာ ခြောက်ဆယ်ရာနှုန်းကို ပေးဝင်ခွင့်ပြုခဲ့ရတာ သားကလေးသီရင်တောင် မအေကို အပြစ်တင်လေမလား။

မေ့ပါနိုင်ရဲ့ Three Flower ကုမ္ပဏီက စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေမှာ ပြိုင်ဆိုင်ပြီး နှိပ်စက်လိုက်လို့ ကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီခံရတော့မယ့်ဆဲ ဆဲမှာ မေ့ပါနိုင်ကို ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင် ဒူးထောက်အရှုံးပေးလိုက် ရတာပါ။

ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ ရှိသမျှခြံတွေ၊ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ လုပ်ငန်းတွေအားလုံး မေ့ပါနိုင်ရဲ့ Three Flower ကုမ္ပဏီမှာ အိုးကျွတ်ခွက်ကျွတ် အပေါင်ထားပြီး ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာပြန်ထည့် ခဲ့တာတောင်မှ မိမိပိုင်ဆိုင်တာ ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိတော့သည် လေ။

ဒါကို သားရင်ခွင်ညီ သိသွားခဲ့လျှင်တောင် ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲသွားလိမ့်လေမလဲ။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားတွေကြောင့် ကုမ္ပဏီထိခိုက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသမျှတွေအားလုံး ကိုယ်ပဲ တာဝန်ခံခဲ့ ရတာဆိုတော့ ရိုဂျို မရှိရို၊ ရှိတာအကုန်ရောင်းပြီး ကိုယ်ပဲ စိုက်ထည့် တော့ပေါ့။

ကုမ္ပဏီမှာ ဟန်ဆောင်တင်းထားခဲ့သမျှ ဦးသီလထွန်းနဲ့ တွေ့မှ မျက်ရည်ကျခဲ့တာတွေ၊ မိမိရဲ့ တစ်ယူသန် တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်

တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားတွေကြောင့် ကုမ္ပဏီထိခိုက်နစ်နာရတာတွေ၊ ထောင်ထဲမရောက်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့တာတွေအားလုံးဟာ မေ့ပါနိုင်က လိုအပ်သမျှ ရှယ်ယာတွေထည့်ဝင်ပြီး ကုမ္ပဏီကို ဟန်မပျက် ထိန်းပေးလိုက်လို့သာပါ။

သို့သော် ဒေါ်သွန်းသီရိ လိုချင်တာ ဒါတစ်ခုတည်း မဟုတ်။ မေ့ပါနိုင်ဆိုတဲ့ သန်းကြွယ် ကုမ္ပဏီကြွယ် သူဌေးမလေး တစ်ယောက်ကို သားကလေးရင်ခွင်ညီနဲ့ နီးနီးစပ်စပ်ကလေးဖြစ်သွား စေချင်သည့်ဆန္ဒ။ သူတို့နှစ်ယောက်သာ အဆင်ပြေသွားခဲ့လျှင် ကမ္ဘာ ကိုလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိ ပတ်နိုင်ပြီ။

မိမိကို ငွေမက်တယ်ပြောပြော အတ္တကြီးတယ်ဆိုဆို ငွေ ဆိုတာ အရာရာကို ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ တန်ခိုးရှင်ပဲ။

ဒါကို သားကလေး ရင်ခွင်ညီ နားလည်သဘောပေါက်ပြီး ဆော့ ခေါင်းညိတ်လာအောင် ဦးသီလထွန်းနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အစီအစဉ် ဆေးတစ်ခု ရေးဆွဲရတော့မှာပေါ့။

ဘာပဲပြောပြော ခုချိန်မှာ ရင်ခွင်ညီကတော့ ခံစားနေရဆဲပါ။ အရိပ်စစ်တစ်ဖြစ်လဲ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ မာမို ကို မုန်းခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ခုထိတော့ မာမိ နှိပ်စက်အနိုင်ကျင့်သမျှကို ခေါင်းငုံ့အရှုံးပေးနေရဆဲလေ။ ချစ်ကိုနဲ့ စေ့စပ်ပေးစားတာကိုလည်း သူမက လက်ခံခဲ့သတဲ့။

မာမိပြန်ထွက်သွားချိန်မှာ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးကို ရင်ခွင် ညီ ရောက်သွားတော့ မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနဲ့ ကြမ်းတိုက်နေတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ သူတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ... နှိုင်း”

နှိုင်းကိုကြည့်ကာ သူ့ရင်နှင့်သွားခဲ့ရ၏။

“မင်း၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဟုတ်လား”

ကြမ်းတိုက်စက်မပါဘဲ အဝတ်စုတ်ကလေးနဲ့ ခေါင်းကလေးငဲ့ကာ တစ်ယောက်တည်း ကြမ်းတိုက်နေရတဲ့ အနှိုင်းမဲ့။ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ နှိုင်းရဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေထဲမှာ မျက်ရည်စလေးတွေက ဝဲလို့ပေါ့။

ထူးထူးခြားခြား တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။

ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမှာရှိတဲ့ ဗီရိုဟောင်းကြီးတစ်ခုကို ဖွင့်ချလိုက်တော့ ဗီရိုထဲက ထွက်ကျလာတာ ကုမ္ပဏီရဲ့ မှတ်တမ်းဟောင်းစာတံပုံ File ကလေး။

မိုးတိမ်နန်းတော်ကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားစာတံပုံတွေ။

ဦးနိုင်သိင်္ခနဲ့ ဒေါ်မြင့်လွန်းမေတ္တီနှစ်ယောက်က ပိုးပပါလေ့တွေ၊ ပိုးတိုက်ပုံတွေနဲ့ တခမ်းတနားဝန်းရံပေးထားပြီး အလယ်မှာတော့ ကိုးနှစ်သမီးအရွယ် အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကြက်သွေးရောင် ဂါဝန်ဖားဖားရှည်ရှည်လေးဝတ်လို့ မိုးတိမ်နန်းတော်ကုမ္ပဏီကြီးကို ဖဲကြိုးဖြတ် ဖွင့်လှစ်ပေးနေတာ။

သူ အသေအချာကြည့်လိုက်တော့-

ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံကြီးက လက်ရှိ မဟာကုဋေကုမ္ပဏီနဲ့ စူပါမားကက်ကြီး ဖွင့်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်နေတာလေ ဒါကိုကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့်နဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ နင့်သွားခဲ့ရသည်။

ခုတော့ ကြည့်ပါဦး။

ထိုကုမ္ပဏီ အဆောက်အအုံကြီးကို ဖဲကြိုးဖြတ်ပြီး တခမ်းတနားဖွင့်ပေးခဲ့တဲ့ အရိပ်စစ်ဆိုသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ ခုတော့လည်း ကုမ္ပဏီကြီးမှာ ဖုန်သုတ် ကြမ်းတိုက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တဲ့လား။

ဒီလိုဘဝကို ရောက်ခဲ့လို့ မာမိုကို အသေမုန်းခဲ့ရတယ်တဲ့လား။ မယုံနိုင်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ။

ထိုစာတံပုံလေးကိုကြည့်ကာ ရင်ခွင်ညီပင် မျက်ရည်ကျခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။

နှိုင်း သူ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။

“ရပါတယ် ရင်ခွင်ညီ၊ ဒါဟာ ကျွန်မရင်ဆိုင်ရမယ့် ဘဝပါ။ ခင် ကျွန်မကို မသနားပါနဲ့”

မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနဲ့ သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ နှိုင်း ပြောမိ၏။

“ဒီမှာ မင်းနဲ့ ချစ်ကိုကို လူကြီးတွေရှေ့မှာ ပေးစားဖို့ စေ့စပ်ထိုက်ပြီဆို၊ ဒါကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံထိုက်ရတာလဲ၊ ဝါသဘောမတူဘူး။ လုံးဝကန့်ကွက်တယ် သိလား။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးမှာလည်း ဒီကိစ္စကို ဝေဖန်ကုန်ကြပြီ”

“အဟင်။ ဒီလို လက်ခံလိုက်မှ ရှင့်မာမိ ရက်စက်တာကို သူတိုင်းက သိခွင့်ရသွားမှာလေ ရင်ခွင်ညီရဲ့၊ ရှင့်မာမိ ရက်စက်တာကို သိမှ လူတိုင်းက ကျွန်မဘက်ကိုပါလာမှာ၊ ရှင့်မာမိနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မလိုချင်တာ မေတ္တာတရားရဲ့ လက်ခုပ်သံတွေပဲ။ အဲဒါကို ကြားရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပြီ”

“ဟွန်း”

နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့လေးနှင့်ပြုံးရင်း ရင်ခွင်ညီ ပြန်လာခဲ့တာ မာမို့ ဆီကိုပါ။

“ဒီမှာ ရင်ခွင်ညီ၊ မင်းက မင်းခံစားချက်နဲ့ မင်းပြဿနာကို ရှေ့တန်းတင်ဖြေရှင်းချင်နေတာ၊ မာမို့ခံစားချက်နဲ့ မာမိရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာအခက်အခဲတွေကိုကျတော့ ဖြေရှင်းပေးဖို့ မင်းစိတ်မဝင်စားဘူးမဟုတ်လား။ မာမို့ကုမ္ပဏီမှာ အမြတ်အစွန်းတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ ခရီးဆက်နေတယ်လို့ မင်းက ထင်ထားလို့လား ဒီဘက်နှစ်မှာ ကုမ္ပဏီခွက်ခွက်လန်အောင် အရှုံးပြုသွားလို့ မာမိ ချမ်းသာခဲ့သမျှတွေလည်း ကုန်ပြီ”

“ဗျာ”

ရင်ခွင်ညီ စိတ်အထိခိုက်ရဆုံး စကား။

မယုံနိုင်သည့် စိတ်တွေနှင့်လည်း မာမို့မျက်နှာကို အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်မိ၏။ မာမိ တကယ်ပြောနေပါလားဆိုတာ သိတော့ စိတ်ကို လျှော့ပစ်သည်။

“အခု မာမို့ဒုက္ခတွေကို ကယ်ထားတာ မေ့ပါနိုင်က ကယ်ထားတာ။ အခု မာမိတို့ကုမ္ပဏီမှာ သူလိုချင်တဲ့ ရှယ်ယာခြောက်ဆယ်ရာနှုန်းကို ပေးဝင်လိုက်ရပြီလေ”

ကြားလိုက်ရသမျှစကားတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ယုံနိုင်စရာ မရှိပါ။

ဒါတွေအားလုံး အမှန်တရားဆိုတာကို သက်သေခံခဲ့တာလည်း မာမို့မျက်ဝန်းတွေပဲဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းက ရှယ်ယာတွေဝင်ခွင့်ပေးဖို့ မာနတွေ၊ အတ္တတွေနဲ့ ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန်ခဲ့သလောက်

တကယ်တမ်း ကျဆုံးလာရပြီတော့လည်း မီးနှင့်တွေ့သည့် ဖယောင်းရှုပ်ကလေးပမာ။

မာမို့မျက်နှာက အိုစာလွန်းလှသည်။

“မာ... မာမိ ဒါတွေအားလုံးဖြစ်သွားတာ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ဖွင့်မပြောခဲ့တာလဲ၊ အခု ကုန်သွားတဲ့ မာမို့စည်းစိမ်တွေထဲမှာ ဒီခြံနဲ့ တိုက်ရော ပါသလား”

“ပါတာပေါ့၊ ခြံကလည်း အငှား၊ စီးနေတဲ့ကားကလည်း အငှား”

“ဗျာ”

လက်သီးချက်ပြင်းပြင်းလေးတစ်ချက်နှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို တစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်နဲ့နာကျင်သွားရ၏။

“ဒါကြောင့်မို့ မင်းကို မာမိပြောနေတာ၊ မာမို့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသောထွက်ပေါက်က မေ့ပါနိုင်ပဲ၊ မာမို့ကို သနားပါ ရင်ခွင်ညီ၊ မေ့ပါနိုင်ကို လက်ထပ်ဖို့ မင်း ဆုံးဖြတ်ပေးပါ။ မာမိကိုယ်တိုင် မေ့ပါနိုင်နဲ့ Phone ထဲမှာ ဆွေးနွေးပြီးသွားပြီ”

“ဘယ်၊ ဘယ်လို မာမိ”

“လူချင်းတွေ့တဲ့နေ့မှာ အဖြေပေးရတော့မယ်လေ”

ဟိုဆကာသွားရသည့် သူမျက်တောင်ဖျားတွေပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဘာမှမရှိတော့ပါ။ သူ လုံးဝကြည့်လို့မရခဲ့သော မေ့ပါနိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ သေချာပေါက် လက်ထပ်သူလိုက်ရတော့မယ့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီတဲ့လား။

အခန်း (တစ်ဆယ့်သုံး)

“ဒေါ်သွန်းသီရိနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“အို အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဟင်၊ နိုင်လေးလား၊ မေ့ပါနိုင်လေးလား”

“အို... အန်တီက နိုင်လေးအသံကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“အို... မေ့ပါနိုင်လေးရယ်၊ အန်တီစိတ်တွေ ခုတလော အရမ်းယောက်ယက်ခတ်နေလို့ အသံကို မမှတ်မိသလိုဖြစ်သွားတာပါ။ အန်တီကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ အခု မေ့ပါနိုင်လေး ဘယ်က Phone ပြောနေတာလဲဟင်၊ Singapore ကလား၊ Bangkok ကလား”

“Game City ထဲနေ စကားပြောနေတာ အန်တီရဲ့”

“အမလေး Game City ဟုတ်လား”

ဒေါ်သွန်းသီရိ ပျာယာခတ်နေတာက တရားလွန်သည်။

“နိုင်လေး ပျင်းလို့ Game City မှာ အပျင်းပြေ Game

ဆော့နေတာလေ အန်တီ၊ အဲဒါလေ Game ဆော့တာ အရမ်းရယ် ခုတယ် သိလား၊ ပါသွားသမျှ အကုန်ရှုံးပဲ၊ အဲဒါ အန်တီကို သတိရလို့ Phone ကောက်ဆက်လိုက်တာ”

“အို... မေ့ပါနိုင်လေးက အန်တီကိုသတိရတယ်၊ ဟင်း... ဟင်း... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မေ့ပါနိုင်လေးရယ်၊ နေ့လယ်ကလည်း မေ့ပါနိုင်လေး လွှတ်လိုက်တဲ့ ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ် မေယွန်းလက်ထဲကို ရှယ်ယာစာချုပ်တွေနဲ့ ကုမ္ပဏီစာရွက်စာတမ်းတွေ အားလုံး အန်တီ တစ်ခုမကျန် အကုန်လွှဲပေးလိုက်ပြီနော်”

ဒေါ်သွန်းသီရိ Phone ပြောတာ အသံတွေလည်း တုန်နေသည်။

မေ့ပါနိုင် Phone ဆက်လို့ ထခုန်တော့မတတ်လည်း ပျော်နေ၏။

“ဟာ၊ အဲဒီစာရွက်စာတမ်းလောက်က No Problem ပါ အန်တီ”

“အမလေး၊ အမလေး၊ မလုပ်ပါနဲ့ မေ့ပါနိုင်လေးရယ်၊ မေ့ပါနိုင်လေး အရမ်းချမ်းသာတာ အန်တီ သိပါတယ်၊ မေ့ပါနိုင်လေးရဲ့ အဘွားက Three Flower မှာ ရှယ်ယာတစ်စုထည့်ထားတာ ကွယ်၊ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဟင်း... ဟင်း...”

“ဘွားက နိုင်လေးကို အရမ်းချစ်တာ အန်တီရဲ့”

“အို... သိတယ်၊ သိတယ်၊ မေယွန်းပြောလို့ အားလုံး အန်တီသိတယ်”

“အရေးကြီးတာ အန်တီ Smart ဖြစ်ဖို့ပါ၊ အခုရော အန်တီ”

အတွက် ဘာတွေလိုသေးလဲ နိုင်လေး ဘာတွေထပ်ကူညီ ပေးရဦးမလဲ”

“ဟာ... မလိုဘူး၊ မလိုတော့ဘူး၊ အန်တီကို ဒီလိုကူညီတာ အန်တီ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်၊ နိုင်လေးနဲ့ အန်တီလည်း တစ်နေရာရာမှာချိန်းပြီး လူချင်းတွေကြမယ်လေ”

“တွေ့မှာပါ အန်တီရယ်၊ တွေ့မှာပါ၊ အန်တီနဲ့ လူချင်းမတွေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“အန်... အန်တီလေ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောလေ”

“အန်တီ အခု အရမ်းအားငယ်နေတယ် မေ့ပါနိုင်လေးရယ်”

“အို... ဘာအားငယ်စရာရှိလို့လဲ အန်တီရဲ့၊ ဘာလဲ အန်တီက ရှယ်ယာစည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်အပိုဒ် Thirty မှာပါတဲ့ အချက်ကိုတွေ့ပြီး အားငယ်နေတာလား၊ ရှယ်ယာအများဆုံးထည့် သူက ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကို ယူရမယ်ဆိုတာလေ၊ ဒါဆို အန်တီ ထိခိုက်သွားပြီပေါ့”

“အို မထိခိုက်ပါဘူး၊ မထိခိုက်ပါဘူး”

“အန်တီ OK တယ်နော်”

“OK, OK”

“အဟင်၊ မေ့ပါနိုင်ကတော့လေ မဟာကုဋေကုဋာကုမ္ပဏီကြီးမှာ လိုချင်တဲ့ရှယ်ယာတွေ ထည့်ခွင့်ရလို့ ပျော်နေတာ၊ အန်တီကိုရော ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တွေရော ရှယ်ယာရှင်တွေကိုပါ

ကျေးဇူးတင်နေတာ အန်တီ၊ ကျွတ်... မေ့လို့ အန်တီရေ၊ မေ့လို့ မေ့လို့၊ မေ့ပါနိုင် ကျေးဇူးတင်ရမယ့်သူတွေထဲမှာ ရင်ခွင်ညီလည်း ပါတယ်လေ အန်တီရဲ့၊ ဟင်၊ ဟင်”

“အို... ကြည့်စမ်း၊ မေ့ပါနိုင်လေးက သားကို သတိရတယ်၊ ဟုတ်လား၊ အခု အန်တီသား ရင်ခွင်ညီ အန်တီအနားမှာ ရှိတယ်လေ၊ သူနဲ့ Phone ပြောမလား”

“ဟာ... ပြောမှာပေါ့”

အမလေးနော်... မေ့ပါနိုင်က သားနဲ့ပြောမတဲ့။

ဒါ ဘုရားမတာ။ နတ်တွေ သိကြားတွေက စောင့်ရှောက်ပေးလို့ ရင်ခွင်ညီနဲ့ ဖူးစာလာဆုံရတာ။ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ ကနေဒါကနေလာတဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာမလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို နတ်သိကြားတွေက ဖန်ဆင်းမပေးရင် ဘယ်လိုတွေ့ခွင့်ရမှာလဲ။

“သား ဒီမှာ မေ့ပါနိုင်က မင်းနဲ့ Phone ပြောမယ်တဲ့”

“ကျွတ်”

ရင်ခွင်ညီ မျက်နှာလေးမဲ့သွားသည်။

မာမီ လှမ်းပေးတဲ့ Phone ကိုလည်း မယူချင်ဘဲ ယူလိုက်

ရ၏။

“ဟဲလို”

“ရင်ခွင်ညီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ရင်ခွင်ညီ”

“အို၊ You လေသံက မာလိုက်တာ၊ ဟိုတစ်ခါ Car

Accident ဖြစ်ပြီးကတည်းက You နဲ့ တို့ ပြန်မဆုံဖြစ်တော့ဘူး နော်၊ ဒီ Valentine Day မှာ You နဲ့ တို့ ဆုံကြမလား”
လုံးဝပေါ်တင်ပဲ။

ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာတောင် ဒီမိန်းမ သိသေးရဲ့လား။

Phone ထဲက အသံကို နားထောင်ရင်း သူ နှုတ်ခမ်းလေး တွေကို မဲ့မိ၏။

“အဲဒီနေ့ကျရင် ငါ လုံးဝမအားဘူး မေ့ပါနိုင်”

“ဟင်၊ You ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေလို့လဲ”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးက မင်းလက်ထဲကို ရောက်သွားပြီဆို တော့ ရှယ်ယာရှင်တွေရဲ့ အထူးအစည်းအဝေးကို ကျင်းပရတော့မယ် လေ၊ ငါတို့ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာတွေကလည်း ဥက္ကဋ္ဌအသစ် ရွေးချယ်ဖို့ ပြင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ရတော့မှာ၊ ငါ စိတ်မကောင်း ပါဘူး၊ မင်းမှာ အဖော်ရှိရင် အဲဒီအဖော်နဲ့ပဲ Valentine Day ကို ပျော်ရွှင်စွာဖြတ်သန်းလိုက်ကြပါ”

ရင်ခွင်ညီ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟ့၊ You က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ တို့မှာ ရည်းစားရှိမရှိ သိချင်လို့ မေးလိုက်တာလား၊ You ရဲ့၊ အဟွန်း တို့မှာ You လို ကြုံပို့ဖယ်ရီလုပ်စရာ မရှိဘူး”

“ဘာ”

ဒီစကားကိုတော့ မျက်ခုံးတန်းလေး ကျုံ့သွားအောင်ကိုပဲ သူ အံ့သြသွားသည်။

အနှိုင်းမဲ့ကို 'ကားနဲ့ပြန်လိုက်ပို့တဲ့ တစ်ညမှာ မေ့ပါနိုင် ကား

လေးက သူ့ကားကို ဘေးကနေ အတင်းယှဉ်လိုက်မောင်းပြီးမှ ကျော်တက်သွားတာပဲ။ ဒါကို တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ခပ်ထေ့ထေ့လေး မေ့ပါနိုင်က ပြောလိုက်တာ။

“ခစ်၊ ခစ်၊ You ကောင်မလေးက ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ တကယ်လန်းတယ်နော်၊ ဘာလဲဟင် ရင်ခွင်ညီ၊ အဲဒါ You ရဲ့ Girl Friend လား၊ Crazy Girl လား”

“မင်း ဘယ်လိုထင်တာလဲ”

“Crazy Girl လို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ Right ပဲ”

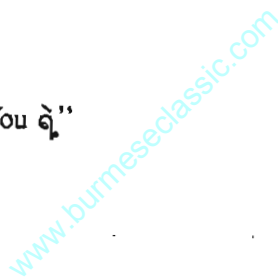
“အို ကြည့်စမ်း၊ You ကလည်း တို့လို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထဲကပါလား၊ You နဲ့ Phone တောင် မပြောဖူးသေးလို့လား၊ မသိဘူး၊ အခု ပြောရတာ တို့ အရမ်းပျော်တယ်၊ You အကြောင်းကို တော့ အနိတိသွန်းက အမြဲပြောတယ်လေ၊ ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာတွေ ဝင်ဖြစ်သွားတာလည်း You ကို စိတ်ဝင်စားလို့ ဝင်ဖြစ်သွားတာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် You ကို Car Parking မှာ တစ်ခါတွေ့လိုက် ရကတည်းက You ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သွားတာ၊ You နဲ့ တို့ အိပ်မက် တွေ အတူတူမက်ပြီး အဲဒီအိပ်မက်တွေထဲမှာ လှပတဲ့ ပန်းချီကားလေး တစ်ချပ်ကို အတူတူရေးဆွဲကြမလား”

လုံးဝ Open Type ။

သူ လက်ဖျားခါသွား၏။

“ငါ မစဉ်းစားရသေးဘူး”

“ဟာ၊ အဲလိုလည်း မလုပ်နဲ့လေ You ရဲ့”

“ဒါ၊ ဒါ နှလုံးသားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရွေးချယ်မှုလေကွာ Shopping ထွက်ပြီး ကိုယ်လိုချင်တာကို ဆွဲခြင်းထဲကောက်ထည့်လို့ မရဘူး။ နားလည်လား”

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း။ You က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ You မှာ နှလုံးသားနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ Choice လုပ်စရာတွေ ရှိနေပြီထင် တယ်။ တို့ကတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ။ တို့ဘဝမှာ Choice လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကို အမှန်းဆုံးပဲ။ Choice လုပ်ယူမှ ရမယ့်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ တို့လိုချင်တာ Choice လုပ်စရာ မလိုအောင် နှစ်ခုမရှိနိုင်တဲ့ You လိုဒီဒိုင်းမျိုး”

“ကဲ၊ မင်း ပြောချင်တာ ဒါပဲလား”

သူ စကားဖြတ်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး၊ တစ်ခုကျန်သေးတယ်။ တို့လိုချင်တာ You ကိုပဲ တို့ဘဝ တို့အနာဂတ် တို့မျှော်လင့်ချက်လေးထဲမှာ တစ်ထီး တစ်နန်း စံမြန်းခွင့်လေးပေးချင်တာ။ ကဲ... ဒါပဲနော် You တို့ Phone ပိတ်လိုက်တော့မယ်။ See You ဘိုဦးဘိုဦး”

“ဟွန်း”

ဒါကို မာမိက သူ့မျက်နှာကို အငမ်းမရမော့ကာကြည့်လျက်

“ဘာလဲဟင် သား၊ မေ့ပါနိုင် ဘာတွေပြောသွားလဲ”

“သူပြောတာတွေ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဘာ”

ဒေါ်သွန်းသီရိ မျက်နှာချက်ချင်းပျက်သွားသည်။

“မင်း၊ မင်း မာမိက လက်နဲ့ရေးထားတာကို ခြေနဲ့မဖျက်

ချင်နဲ့နော် ရင်ခွင်ညီ၊ မင်းနဲ့ မေ့ပါနိုင်ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို အကြီးကျယ် ဆုံး အခမ်းနားဆုံးလုပ်ဖို့ မာမိ ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။ ဒါကို Phone ထဲမှာ ဆွေးနွေးပြီးတော့မှ မေ့ပါနိုင်က ကုမ္ပဏီရယ်ယာတွေ ထည့်ပေး လိုက်တာ၊ ဒီမှာ မေ့ပါနိုင်ဆိုတာ စီးပွားရေးကို အကြီးအကျယ်လုပ် တတ်တဲ့ ကောင်မလေး။ နိုင်ငံတကာကို လျှောက်သွားပြီး စီးပွားရေး လုပ်နေတာ၊ အခုတောင် သူဌေးကျွန်းမှာ ဖိမ်ခံဟိုတယ်တွေဆောက်ဖို့ လုပ်နေတာ၊ မင်းမာမိကို မျက်ရည်ကျအောင် မလုပ်ပါနဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကို လည်း မင်း ခေါင်းထဲက မောင်းထုတ်လိုက်တော့”

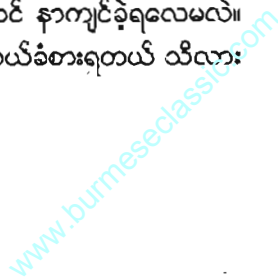
ဒါ မာမိ လျှောက်မယ့်လမ်းလား။

ဒီလမ်းကိုလျှောက်ဖို့ မာမိ လမ်းဖောက်ခဲ့တာ။ အလိုရမ္မက် တွေ အတ္တတွေကြောင့်လား။ ရင်ခွင်ညီကတော့ ကိုယ်လျှောက်မယ့် လမ်းကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ရွေးချယ်ပြီးသားပါ။ မာမိကို ကျောခိုင်းပြီး အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့ပေမယ့် ရုတ်တရက် အိပ်လို့မပျော်တာနဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ဖတ်လိုက်မိသည်။

သို့သော် စာထဲကိုလည်း စိတ်က မရောက်ပါ။

သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်နေရတာက ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေရတဲ့ ကောင်မလေး။ ရိုက်ခတ်ညီကလည်း နှိပ်စက် သည်။ မာမိအိမ်နဲ့နာခံပြီး အနှိုင်းမဲ့ကို အလွတ်မပေးဘဲ ယောက်ျား ပေးစားဖို့ပဲ စီမံကိန်းဆွဲနေတော့တာ။

သူမရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် နာကျင်ခဲ့ရလေမလဲ။ အနှိုင်းမဲ့ရာ မင်းအတွက် ငါ တကယ်ခံစားရတယ် သိလား ကွာ။

ငါ တကယ် မင်းကိုချစ်ခဲ့တာပါ။

“ဟီး၊ ဟီး”

“ဟင်”

ညဉ့်နက်မှ မြည်လာတဲ့ အိမ်ထဲက ကြိုးဖုန်းကလေး။

စာကြည့်စားပွဲလေးကနေထကာ ဖုန်းခွက်လေးကို ကောက်
ကိုင်လိုက်ရ၏။

“ဟဲလို”

“ရင်ခွင်ညီလာ။ ငါ သီလထွန်းပါကွ”

“ဟာ၊ ဦးသီလထွန်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီအချိန်ကြီးကျ
မှ”

“မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးချင်လို့ ဒီအချိန်ကို
တမင်ရွေးပြီး ငါဆက်လိုက်တာ”

“ဗျာ”

ဦးသီလထွန်း စကားက ထူးထူးဆန်းဆန်း။

“ဒီလိုကွ ရင်ခွင်ညီရဲ့ ငါ အခုပြောမယ့် စကားတွေကို
စိတ်အေးအေးထားပြီး မင်း နားထောင် သိလား။ ကုမ္ပဏီရဲ့ လက်နဲ့
အနေအထားနဲ့ လည်ပတ်မှုတွေကို မင်းသိအောင် ငါပြောပြချင်တာ
ဆိုလိုတာက မေ့ပါနိုင် မကယ်ရင် ကုမ္ပဏီလည်း လဲပြီ၊ မင်းမာမီ
လည်း ဒုက္ခရောက်ပြီ”

“အဟင်၊ အဲဒါ မာပြောလို့ ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ ဦးသီလ
ထွန်းရာ”

သူ့အသံလေးက စိတ်ပျက်အားလျှော့နေသံကလေး။

“အေး... မင်း သိတာ အပေါ်ယံလေးလောက်ပဲ သိသေး
တာ၊ ရှင်းအောင်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး မေ့ပါနိုင် လက်
ထဲကို ရောက်သွားပြီ၊ ရှယ်ယာရှင်တွေ အစည်းအဝေးပြီးတာနဲ့
မေ့ပါနိုင်ကံ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ တရားဝင်ဖြစ်တော့မှာ၊ ငါပြောချင်တာက
မင်းမာမီကို အတိုက်အခံမလုပ်ဘဲ သူပြောမယ့်စကားကို မင်း နားထောင်
ဖို့ပဲ၊ အပွင့်လင်းဆုံးပြောရမယ်ဆိုရင်ကွာ မေ့ပါနိုင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့
မင်း သဘောတူရလိမ့်မယ်၊ မေ့ပါနိုင်က စိတ်ဓာတ်ပွင့်လင်းသလို
လုပ်တာကိုင်တာလည်း ပြတ်သားတယ်၊ မင်းကို အရမ်းသဘော
ကျပြီး တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ အခက်အခဲကို သူဝင် ကယ်တာ၊ သူ့မျှော်လင့်
ထားသလို ဖြစ်မလာလို့ ရှယ်ယာတွေပြန် ထုတ်သွားရင် ငါတို့အားလုံး
ငုတ်တုတ်မေ့သွားမှာ၊ အကောင်းဆုံးက မေ့ပါနိုင်နဲ့ကိစ္စကို စီစဉ်ဖို့
မင်းဘက်က အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်လိုက်ကွာ၊ ကျန်တာ အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် ငါကြည့်စီစဉ်မယ်”

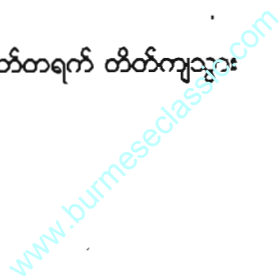
သူ ဘာပြောရမလဲ။

မေ့ပါနိုင်ရဲ့ ဆန္ဒတွေကို ဆန့်ကျင်လိုက်ရင် အားလုံး ငုတ်
တုတ်မေ့သွားမယ်တဲ့။

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော် မေ့ပါနိုင်ကို လုံးဝချစ်လို့မရဘူး
ဦးသီလထွန်း၊ ကျွန်တော် တကယ်ချစ်ခဲ့တာ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မ
လေးကိုပဲ တကယ်ချစ်ခဲ့တာ”

“ဟေ”

တစ်ဖက်က ဦးသီလထွန်းအသံ ရုတ်တရက် တိတ်ကျသွား
သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် တွေ့စေ
သွားခဲ့ပုံပင်။

နောက်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကလေး ပြန်ထွက်လာတဲ့ အသံ
က။

“မင်း၊ မင်း အဲလိုလည်း မဆုံးဖြတ်နဲ့ဦးလေကွာ ရင်ခွင်
ညီ၊ ကိုယ့်မာမိရဲ့ လက်ရှိအနေအထားက ရေဆူအမှတ်ကိုရောက်
နေတာ၊ ပိုင်ဆိုင်သမျှဟာတွေအားလုံး စာချုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ မေ့ပါနိုင်
လက်ထဲမှာ၊ ပြီးတော့လည်း မင်းချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက
မင်းလက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာကိုတောင် ငြင်းဆန်ပြီး ချစ်ကိုကိုက
တော့ ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်တာ၊ ငါကမေးတော့ မင်းမာမိ
ဒေါ်သွန်းသီရိကို သူ့အရမ်းမုန်းလို့ မင်းကို လက်မခံတာတဲ့၊ ဒေါ်သွန်း
သီရိကို မုန်းသလို မင်းကိုလည်း သူ တအားမုန်းတယ်တဲ့ကွာ”

“ဗျာ ဦးသီလထွန်း၊ သူက ကျွန်တော့်ကို အရမ်းမုန်းတယ်
ဟုတ်လား”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ မင်းကို
မုန်းလို့ ချစ်ကိုကို လက်ထပ်ဖို့ အနှိုင်းမဲ့ကိုယ်တိုင် သဘောတူ ခေါင်း
ညိတ်ခဲ့တာလေ၊ ဒေါ်သွန်းသီရိကို ဘာကြောင့်အရမ်းမုန်းခဲ့ရတာလဲ
လို့ ငါကမေးတော့ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြီး ပြုံးပဲ ပြုံးနေတယ်၊ တကယ်
နားလည်ရခက်တဲ့ ကောင်မလေး၊ ပုံစံလေးကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း
သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေက နာနာကျင်ကျင်လေးနဲ့ အေးတိအေးစက်
မတုန်မလှုပ်လေး”

“ဟွန်း... ကျွန်တော် သိတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစု

တို သူ ဘယ်လောက်ထိ မုန်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အခု
သိလိုက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ခင်ဗျားကို အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်
မယ်ဗျာ၊ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ကောင်မလေး ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်
မုန်းမုန်း သူ့ကိုပဲ ကျွန်တော် ရအောင်လက်ထပ်မယ်၊ မေ့ပါနိုင်ကိုတော့
Sorry ဝဲ၊ ကဲ... Good Night ဦးသီလထွန်း”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်”

ရင်ခွင်ညီ ဖုန်းချပစ်လိုက်ပြီ။
ပြီးတော့ နာကျင်စွာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လဲချလိုက်သည်။

အနှိုင်းမဲ့ရာ။

မင်းက ငါ့ကို အရမ်းမုန်းနေခဲ့သတဲ့လား။

ဒီအမုန်းတွေနဲ့ ငါတို့သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးကို မင်းက
လက်စားချေတော့မယ်ပေါ့။

အခန်း (တစ်ဆယ့်လေး)

“ဘာ၊ ဘာပြောတယ်၊ ညက ရင်ခွင်ညီ တစ်ညလုံးပျောက် သွားတာ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတာ”

“ဟုတ်တယ် အန်တီသွန်း၊ အဖြစ်အပျက်တွေက မယုံနိုင် စရာကောင်းလောက်အောင် အရမ်းမြန်နေတော့ သီကျူးတို့လည်း တားဖို့ဆီးဖို့ အချိန်မရလိုက်တော့ဘူး၊ ညက ကုမ္ပဏီအလုပ်သိမ်းလို့ ပြန်တော့ နှိုင်းက သူကလေးအတွက် နို့မို့နို့ဘူးလေးတောင် ဝယ်သွား သေးတယ်၊ နှိုင်းကလည်း ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ သိထားပုံမရဘူး၊ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ အဲဒါ နူးညံ့ပြောမှ သိရတာက နှိုင်းကို ရင်ခွင်ညီက ကားပေါ် အတင်းဆွဲတင်လို့ နှိုင်း ပါသွားတာတဲ့၊ အဲဒါလေ နှိုင်းအိမ်က အဒေါ်ကလည်း ညက နှိုင်း တစ်ညလုံး အိမ်ပြန်မလာလို့ဆိုပြီး ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ နှိုင်းကို လိုက်ရှာတာ၊ ဒီမှာလေ အခု အန်တီသွန်းအခန်းမှာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရပ်နေ တာ နှိုင်း အဒေါ်ပဲ”

“ဘာရယ်”

ဒေါ်သွန်းသီရိ တစ်ကိုယ်လုံး အသားတွေတဆတ်ဆတ် တုန်ကာ အရူးမီးဝိုင်း ခံစားလိုက်ရပြီ။ နှိုင်းအဒေါ်တဲ့။ သူက ကုမ္ပဏီ

တို ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်လာသတဲ့။ ဒါဆို ရင်ခွင်ညီနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေ အနှိုင်းမဲ့ လိုက်ပြေးသွားတဲ့သတင်းက ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံး Super Market ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အများပြော စရာသတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေခဲ့ရပြီပေါ့။

“အဟင်... ဟုတ်ပါတယ် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ်၊ ညက အနှိုင်းမဲ့ ပြန်မလာလို့ ကျွန်မ လိုက်ရှာနေတာပါ။ ကလေးကလည်း နို့ဘူးမခိုရလို့ ငိုနေတာ တစ်ညလုံးတောင် မအိပ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ကူညီပါနော် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ ကျွန်မတူမလေး အနှိုင်းမဲ့ကို မတွေ့ တွေ့အောင် ပြန်ရှာပေးပါလို့”

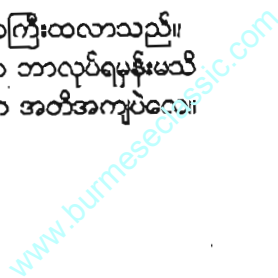
“ဝါး”

“ဝါး”

ကလေးကလည်း တဝါးဝါးငိုသည်။

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ရှင်၊ ရှင်တို့ နားမလည်ဘူးလားဟင်၊ ကျွန်မသား ကုမ္ပဏီအမှုဆောင်ဒါရိုက်တာ လူပျိုနုနုထွတ်ထွတ်က ရှင်တူမ ကလေးတစ်ယောက်အမေကို ဘယ်သူက ခိုးပြေးမှာလဲ၊ ရှင်တူမ ပြန်မလာတာ အခြားကလေးကတွေနဲ့ လိုက်ပြေးသွားလို့ ပြန်မလာတာပဲနေမှာ၊ ရှင်တို့ကုမ္ပဏီမှာ လာပြီး ကျွန်မသား သူ့ဟာ သူ့ အလည်လွန်ပြီး ပြန်မလာတာကို မဦးမချွတ်တွေလျှောက်ပြော ပြီး သိက္ခာချဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့၊ ရှင်တို့အားလုံးကို အသေရေဖျက်မှု ကျွန်မ တရားစွဲမယ်၊ ရှင် အခု ကျွန်မအခန်းထဲကနေ ထွက် သွား”

ဒေါ်သွန်းသီရိ မောင်းထုတ်နေပြီ။ ပြီးတော့ ထိုင်ခုံစားပွဲကနေ ဒေါသထကြီးထလာသည်။ သွားပြောမိတဲ့ သီကျူးမင် အခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ အောင် တောင့်တောင့်လေးရပ်လျက်။ သတင်းက အတိအကျပဲလေး။

သန့်ရှင်းရေးဌာန တာဝန်ခံ ဒေါ်မဉ္ဇူဆီကို နိုင်းကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက် ပြောသွားလို့ ဒီသတင်းက ကုမ္ပဏီမှာ ချက်ချင်းပြန်သွားခဲ့တာပါ။ ဒါကိုတောင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးပြောပြီး အရှုမီးပိုင်းငြင်းနေတာ။ ဒေါ်သွန်းသီရိပဲပေါ့။ သူလည်း ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် ပေါက်ကွဲ နေရလျက်။

“အဟင်း၊ ကျွန်မ ထွက်မသွားနိုင်ပါဘူး ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ အခု ရုံးပြေးသွားတာ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ သားကိုယ်တိုင်က ကားပေါ် ကို အတင်းဆွဲတင်ပြီး ခိုးပြေးသွားတာ၊ ဒီကုမ္ပဏီက လူတွေအားလုံး လည်း သိနေပါပြီ”

“ဘုရားရေ၊ ဒီကလူတွေအားလုံးတောင် သိနေပြီ၊ ဟုတ် လား”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်ပါတယ် အန်တီသွန်း၊ အခုတောင် မမ ရိုက်ခတ်ညံ နိုင်းတို့နှစ်ယောက် ရှိနေတဲ့နေရာကို လိုက်သွားပါတယ်၊ ဦးသီလထွန်းလည်း ပါသွားပါတယ်၊ အချိန်မီပြန်ခဲ့လို့ ရမရ သိချင်လို့ လိုက်သွားတာပါ”

“ဘုရား၊ ဘုရား”

ဒေါ်သွန်းသီရိမှာတော့ ဒူးတွေတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ညွတ်ခွေပုံကျတော့မည့်နယ်။ မျက်နှာမှာလည်း သွေး မရှိ။ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း တွန့်ကပ်ဖြူဖျော့လျက်။ မိုက်လိုက်တဲ့ သား။ တစ်ဖွတ်ထိုးစိတ်နဲ့ လိုချင်တာကို မရရအောင် လုပ်ယူတတ်တဲ့ သား။ မင်းလုပ်တာ မာမိ ဝဋ်လည်တော့မယ်။ သဘောမတူဘူး။ မာမိကို ဒုက္ခကောင်းကောင်းပေးမယ့် မြင့်လွန်းမေသမီး ကလေး တစ်ယောက်အမေ အရိပ်စစ်ကို ချွေးမအဖြစ်နဲ့လည်း မာမိ မသတ်မှတ် နိုင်ဘူး။

သင်းတို့ အခု ဘယ်မှာလဲ။

လင်းလက်အိမ်စာပေ

သင်းတို့ရှိနေတဲ့နေရာကို ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားပြီး မရရ အောင် ငါ ပြန်ခွဲမယ်။ ပြောကြစမ်း။ ငါ့ကို ပြောကြစမ်း။

“ဟား၊ ဟား”

“ဟာ၊ အန်တီသွန်း၊ သတိထားနော်”

ရုတ်တရက် အော်ရယ်ချလိုက်သည့် ဒေါ်သွန်းသီရိကို ကြည့်ကာ သိကျူး၊ မျက်တောင်လေးတွေ ကော့တက်သွားသည်။ သိကျူးအကြောက်ဆုံးက သွေးတွေဆောင်တိုးလာပြီး ဒေါ်သွန်းသီရိ လဲကျသွားမှာကိုပါ။ ဟိုတစ်ခါကလည်း အနှိုင်းမဲ့ ကျန်နေခဲ့သည့် လျှာထိုးရုပ်ကလေးကိုကြည့်ကာ လဲကျသွားလို့ မနည်းပြန် ပြုရထား ခဲ့တာလေ။

ခုလည်း ဒယ်မင်းဒယ်မင်းနဲ့ အော်ရယ်နေပြန်ပြီ။

“ဟား၊ ဟား”

“ညည်းလို ကလေးတစ်ယောက်အမေကို ငါက သဘော ထူမလားဟဲ့”

“ငါ ပြန်ခွဲမယ်”

“ညည်းတို့နှစ်ယောက်ကို မရရအောင် ငါပြန်ခွဲမယ်”

“တီ၊ တီ”

ဟော... ရုတ်တရက်မြည်လာတဲ့ တယ်လီဖုန်းသံကလေး။ ဒါကိုတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိက အပြေးအလွှားသွားကိုင်သည်။

“အခု Phone ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟာ... အန်တီသွန်း၊ ရိုက်ခတ်ညံလေ”

“ရိုက်ခတ်ညံ ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း၊ မင်းက အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုညီတို့နှစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်သွားတာ အခုပြန် ဆွေ့ပြီ အန်တီသွန်းရဲ့”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

“ဟင်၊ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ၊ ခိုးပြေးသွားတာ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ခိုးပြေးတာလေ အန်တီသွန်း၊ အခု သူတို့နှစ်ယောက်က တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ပြီးတော့တောင် လက်မှတ်ထိုးပြီး သွားပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

ဒေါ်သွန်းသီရိ အော်ထည့်လိုက်တာ သီကျူးတောင် လိပ်ပြာလွင့်သွားမတတ်ပင်။

“အဲဒါ ပြန်ခွဲတာ ခွဲလို့မရဘူးဖြစ်နေလို့ အန်တီသွန်းကိုယ်တိုင် သီကျူးနဲ့ နူးညံ့ကိုခေါ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟဲ့၊ ငါက ဘယ်လိုလိုက်ခဲ့ရမှာလဲ”

“မြောက်ဒဂုံလေ အန်တီ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က အနှိုင်းမဲ့အိမ်ကို သိတယ်၊ အန်တီသွန်း အခုချက်ချင်း အပြန်ဆုံးလာခဲ့”

“လာပြီ၊ ငါ အခုချက်ချင်းလိုက်လာပြီ ရိုက်ခတ်ညံ့ရဲ့”

အန်တီသွန်း ခေါ်ရာနောက်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်လေးနဲ့ လိုက်လာခဲ့ရတဲ့ နူးညံ့နဲ့ သီကျူး၊ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ကလေးနဲ့ တစ်ယောက်လက်ကလေးကို တစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်။

အန်တီသွန်း ဒရိုင်ဘာက ကားကိုမောင်းသည်။

နူးညံ့နဲ့ သီကျူးအပါအဝင် အနှိုင်းမဲ့ အဒေါ်နှင့် ကလေးက နောက်ခန်းမှာ ထိုင်သည်။ သီကျူးကတော့ သွက်သွက်လက်လက်လေးနဲ့ပဲ သွားရမယ့်လမ်းကို ပြ၏။

“ဟိုရှေ့ကလမ်း၊ ဟိုရှေ့ကလမ်း၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ညာဘက်ကို ကွေ့လိုက်”

တွေ့ပါပြီ။

လင်းလက်အိမ်စာပေ

ဒေါ်သွန်းသီရိ နှုတ်ခမ်းတွေက သူ့အလိုလို မဲ့သွား၏။
“ဒီအိမ်ပဲ အန်တီသွန်း၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ၊ ကားတွေရပ်ထားတဲ့အိမ်”

ဘယ်သူကားတွေ ဖြစ်ရမှာလဲ။
ရင်ခွင်ညီ စီးသွားတဲ့ကားနဲ့ ရိုက်ခတ်ညံ့ လိုက်သွားတဲ့ကားနှစ်စီးပေါ့။

“အို... အန်တီသွန်း၊ လိုက်လာပြီ”

ကားကို မြင်သည်နှင့် ရိုက်ခတ်ညံ့ အူလျားဖားလျား အိမ်ခေါ်က ပြေးဆင်းသည်။

“လာ အန်တီသွန်း၊ အန်တီသွန်းကို အားလုံးစောင့်နေကြတာ”

“ရင်ခွင်ညီ ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီအိမ်ထဲမှာရှိတယ်လေ အန်တီသွန်းရဲ့”

“ဟွန်း”

အိမ်စုတ်ကလေး။ သွပ်မိုးပျဉ်ကာ ပေနှစ်ဆယ်အိမ်ဟောင်းကလေး။ ဒါကိုတောင် သင်းက မက်မက်သက်သက်။

ကားပေါ်မှာ တစ်လမ်းလုံးငိုလာတဲ့ ကလေးကလည်း ခုထိအငိုမတိတ်နိုင်။

“ဝါ၊ ဝါ”

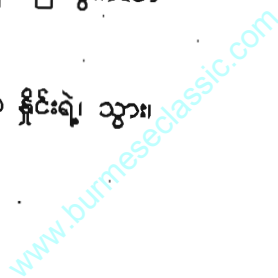
“ပေး၊ ပေး၊ ဒေါ်ကြီး ကလေးကို သီကျူးရိုမယ်”

ကလေးငိုသံကြားတော့မှ အသည်းအသန် ပြေးထွက်လာ အနှိုင်းမဲ့ပါ။

“အို... သားလေးရယ်”

“ကလေးက နို့အရမ်းဆာနေလို့ ငိုနေတာ နှိုင်းရဲ့၊ သွား၊ နို့တစ်ဘူးဖျော်ပြီး ကလေးကိုတိုက်လိုက်”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

ဒေါ်သွန်းသီရိကိုလည်း နှိုင်းက ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။

“တော်တော်ကောင်းကြတယ်ပေါ့လေ အနှိုင်းမဲ့၊ ညည်းတို့ လုပ်ချသွားတာတွေ တော်တော်ဟုတ်နေပြီပေါ့”

“ရှင်... အန်တီ”

ကလေးကို နို့ဘူးလေးတိုက်လျက်က ဒေါ်သွန်းသီရိကို နှိုင်း မော့ကြည့်သည်။

“ညည်းက တော်တော်မာယာများတဲ့ မိန်းမ၊ ညည်းလို ကလေးတစ်ယောက်အမေက ငါ့ကို ပြန်ပြီးလက်စားချေတာပေါ့လေ ငါ့သားကို မရရအောင် လက်ထပ်ပြီး ညည်း ငါ့ကို ဒုက္ခတွေပေးတော့ မယ်ပေါ့”

“အဟင်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ အန်တီရယ်”

နှိုင်းရဲ့ အမူအရာ၊ မျက်နှာထားလေးကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေ တာ သီကျုံးနဲ့ နူးညံ့ပါ။

နှိုင်းဟာ အရာရာကိုရင်ဆိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံးအနေအထား မျိုးနဲ့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပုံပင်။

အေးစက်နာကျင်သော နှိုင်းမျက်ဝန်းလေးတွေ တဖျတ်ဖျတ် လက်နေပုံလေးက သီကျုံးတို့ လုံးဝမသိခဲ့သော ဇာတ်လမ်းဟောင်း လေးတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြချင်နေသည့်အတိုင်း။

“ငါ ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး အနှိုင်းမဲ့၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက် နှိုးပြေးတာကို ငါ ဘယ်လိုမှ အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူး၊ အခု ငါလာတာ ငါ့သား ရင်ခွင်ညီကို ပြန်ခေါ်မလို့လာတာ”

“အဟင်း... ဝမ်းနည်းပါတယ် အန်တီ၊ အခုပဲ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က မြောက်ဒဂုံတရားရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ် ထိုးပြီးပါပြီ၊ အန်တီသားဆိုတာမှန်ပေမယ့် အခုတော့ သူဟာ ကျွန်မ ရဲ့ယောက်ျားပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“အန်တီပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ကြမ်းတိုက် ဖုန်သုတ် သန့်ရှင်း ခေးလုပ်ရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ယောက်ျားဟာ အန်တီ သား ရင်ခွင်ညီပါပဲ အန်တီ၊ အန်တီ လက်ခံသည်ဖြစ်စေ လက်မခံ သည်ဖြစ်စေ ရင်ခွင်ညီက ကျွန်မနဲ့ပဲ အတူနေတော့မှာ”

“ညည်း၊ ညည်း”

“အနှိုင်းမဲ့ မင်း ဘာလို့ အန်တီသွန်းကို ဒီလို မာရေကျော ခေ ပြန်ပြောနေတာလဲ၊ ရိုရိုသေသေပြောစမ်း”

ရိုက်ခတ်ညံ့က မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ အရင်လို ဝင်အော် ပြောတာကိုလည်း နှိုင်း ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ နှိုင်း ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့် တော့ ရိုက်ခတ်ညံ့ မျက်တောင်လေးပင့်ကာ အသက်ရှူမှားသလို ပြန်မော့ကြည့်နေ၏။

ရင်ခွင်ညီကတော့ အခန်းထောင့်မှာ ဦးသီလထွန်းနှင့်အတူ တွဲထိုင်ကာ ခေါင်းကလေး ငိုက်စိုက်ကျလို့ပါ။ ဒီအချိန်ဟာ ပြဿနာ တွေအားလုံးကို ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်ဖို့ နှိုင်း ကြိုးစားနေပြီဆိုတာ သူမသိ သဲ နေပါ့မလား။

ရက်စက်ခဲ့တာ၊ မာမိက ရက်စက်ခဲ့တာ။

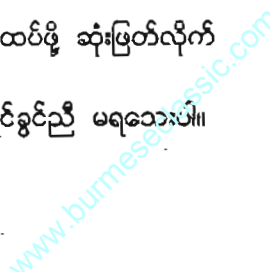
ဒီကောင်မလေး ဘဝပျက်အောင် မာမိပဲ ကြိုးကိုင်လှုပ်ရှား ခဲ့တာ။

နှိုင်းရာ ငါ မင်းကို ပေးဆပ်ပါမယ်။

သူ့ကိုလည်း နှိုင်းက မုန်းသတဲ့။

ရှင့်အမေကို မုန်းလို့၊ ရှင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သာတဲ့။

ခုထိလည်း နှိုင်းဆီက အချစ်ကို ရင်ခွင်ညီ မရသေးပါ။

ညကလည်း မြို့ပြင်ကားလမ်းဘေးမှာ ကားကိုရပ်ထားရင်း ကားထဲမှာပဲ နှစ်ယောက်အတူရှိနေခဲ့ကြ၏။

“ဒီမှာ ငါတို့မိသားစုကို မုန်းပြီး မင်းကြိုက်သလို လက်စားချေစမ်း အနှိုင်းမဲ့ ငါ မင်းကို မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်မယ်”

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာနော် ရင်ခွင်ညီ”

တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးတော့လည်း နှိုင်းဟာ နာကျင်သောမျက်ဝန်းတွေနဲ့။

ခုတော့ ဟမိနဲ့ နှိုင်း ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ကြပြီ။

“ညည်း ငါ့ကို ဘာမှအပိုတွေပြောမနေနဲ့ အနှိုင်းမဲ့၊ ညည်း ဘယ်လိုပဲ ငါ့သားနဲ့ လက်ထပ် လက်ထပ် ညည်းဟာ ငါ့ချွေးမမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်ချင်းစာပါ အန်တီ၊ အန်တီ စကားပြောရင် ကိုယ်ချင်းစာပြီး ပြောပါလို့ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ အခု အန်တီသားကို ဆင်းရဲတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေနဲ့ လက်ထပ်လိုက်လို့ အန်တီ အရမ်းခံစားနေရပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါ အန်တီ ဝဋ်လည်တာလေ အန်တီရဲ့၊ ဟိုတုန်းက မိုးတိမ်နန်းတော်ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး ဦးနိုင်သိမ်ကို အရှက်မရှိတဲ့မျက်နှာနဲ့ အန်တီ လက်ထပ်သွားခဲ့တုန်းက အန်တီကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မလို ကြမ်းတိုက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခဲ့ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဆိုတာ အန်တီ မမေ့လိုက်ပါနဲ့လေ”

“ဟင်”

“ဟာ”

ကြားရသူအပေါင်း မျက်လုံးတွေပြူးကာ တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့

ကြရပြီ။

ပိုဆိုးတာက ဦးသီလထွန်းပါ။

ဦးနိုင်သိမ်ဆိုတာ မိမိရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာ အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပါ။

မိုးတိမ်နန်းတော်ကုမ္ပဏီ ရှိခဲ့စဉ်ကတည်းက ဒါရိုက်တာ အဖြစ်နဲ့ ပေးအပ်သမျှ တာဝန်တွေကို ဦးသီလထွန်းက ထမ်းဆောင်ခဲ့တာလေ။ မဟာကုဋေကုမ္ပဏီဆိုတဲ့ နာမည်ကို ပြောင်းတော့လည်း ဒေါ်သွန်းသီရိဘေးမှာ ဦးသီလထွန်း ဆက်ရှိနေခဲ့သည်။ ခုတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဘယ်လိုသိနေခဲ့တာလဲ။

“နေ... နေပါဦး အနှိုင်းမဲ့၊ စောစောက မင်းပြောလိုက်တဲ့ စကားထဲမှာ ဦးနိုင်သိမ်ဆိုတဲ့နာမည် ပါလာတယ်။ ဒါကို သိနေရအောင် မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဦးနိုင်သိမ်နဲ့ မင်း ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့ သိနေခဲ့တာလဲ”

“ဟင်၊ ဒါကို အန်ကယ် မသိဘူးလား”

“မသိလို့ မေးတာပေါ့ကွ”

“ကျွန်မဟာ ဦးနိုင်သိမ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး အရိပ်စစ်လေ အန်ကယ်ရဲ့”

“ဘာပြောတယ်။ မင်းက အရိပ်စစ် မဟုတ်လား၊ ဒေါ်သွန်း သီရိပြောတော့ အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးသွားရင်းနဲ့ မင်း သေသွားပြီဆို”

“အဲဒါ သူ ညာတာ၊ တစ်လောကလုံးကို အသံကောင်းဟစ်ဦး ဖေဖေကုမ္ပဏီကြီးကို သူ အပိုင်စီးခဲ့တာ”

“ကြည့်စမ်း”

ဦးသီလထွန်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

“မဟုတ်ဘူးနော် ဦးသီလထွန်း၊ ဒီကောင်မလေး ပြောနေတာကို ဦးသီလထွန်း မယုံနဲ့၊ ဒါ ဒါ သူ့ကိုယ်သူ အရိပ်စစ်ပါလို့

ပြောပြီး ကျွန်မကုမ္ပဏီကို ဝင်လုချင်လို့ ကျွန်မသားကိုပါ လက်ထပ် ယူလိုက်တာ”

ဒေါ်သွန်းသီရိ မြောင်ငြင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် မရတော့ ပါ။

“အန်တီရယ်၊ အန်တီ အခုမှ သွေးရှူးသွေးတမ်းတွေ လျှောက် ငြင်းမနေပါနဲ့၊ ဟိုမှာလေ အန်တီနောက်မှာရပ်နေတဲ့ လူသုံးယောက် ဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ အန်တီ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ဟင်”

ကြီးကြီးတင်၊ ဦးစောနဲ့ ဒေါ်ညို။

မိုးတိမ်နန်းတော်ရဲ့ သစ္စာရှိလူယုံ အလုပ်သမားဟောင်းကြီး တွေ။

“ဟုတ်တယ်လေ သွန်းသီရိ ညည်းရဲ့ အနိုင်ကျင့် ဖော်ကား မှုတွေကြောင့် အလုပ်ကထွက်ခဲ့ရတဲ့ ကြီးကြီးတင်တို့ သုံးယောက်ကို ညည်း မှတ်မိမှာပါ။ အခု အရိပ်စစ်လေးကို မသေကောင်း မပျောက် ကောင်း ပြန်တွေ့ရလို့ တို့အားလုံး ဝမ်းသာနေတာ”

“ရှင်တို့၊ ရှင်တို့”

ဒေါ်သွန်းသီရိမှာတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသား။

ဦးသီလထွန်းကလည်း ဦးနိုင်သိမ်ရဲ့ အလုပ်သမားသားယောက် စလုံးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ တန်းခနဲနေအောင် မှတ်မိသွားသည်။

အရိပ်စစ်ဆိုတာ သေချာပါပြီ။

ဦးနိုင်သိမ်နဲ့ ဒေါ်မြင့်လွန်းမေတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး လေး အရိပ်စစ်။

သူမလေးဟာ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ နာမည်လေးနဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဖုန်သုတ် ကြမ်းတိုက် အမှိုက်သိမ်းရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်

ဖြစ်နေခဲ့တာ တွေးကြည့်ရင်တောင် အိပ်မက်သဖွယ် ခံစားလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ။

“ဘာလဲ သွန်းသီရိ တို့ကိုတွေ့လိုက်လို့ ညည်း အံ့ဩနေ ပြီလား။ ဒါ ညည်းရဲ့ မိထွေးပီပီ နှိပ်စက်တာတွေကို မခံနိုင်လို့ အိမ်ကထွက်ပြေးခဲ့ရတဲ့ အရိပ်စစ်လေ၊ ညည်းကြောင့် ဒီမိသားစုလေး ပြိုကွဲဒုက္ခရောက်ခဲ့တာ၊ ဟွန်း၊ အခု ရင်ခွင်ညီနဲ့ အရိပ်စစ်လေး လက်ထပ်လိုက်တာကို တို့သဘောတူတယ်၊ ဒါမှ အရိပ်စစ်လေး ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေတွေအားလုံး ညည်းဆီကနေ အရိပ်စစ်လေး ပြန်ရမှာ”

“အမွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လေဖြတ်ဝေဒနာသည်ကြီး ဦးနိုင်သိမ် ဆီကနေ ညည်းနာမည်တွေနဲ့ လွှဲယူသွားတဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေလေ”

“ဘုရား၊ ဘုရား”

အမွေဆိုတဲ့စကားကို ကြားတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိ လဲကျ မတတ်။

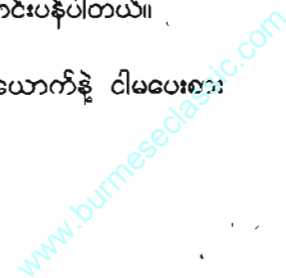
မရှိတော့ပါ။

မိမိကြောင့် ရိုသမှုစည်းစိမ်ချမ်းသာတွေအားလုံး ပြုတ်ပြုတ် ပြုန်းခဲ့ရပြီ။ မြဲနဲ့ တိုက်ကလည်း သူများလက်ထဲကို ရောက်နေပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ရင်ခွင်ညီက အနှိုင်းမဲ့နဲ့ လက်ထပ်သွားရင် မေ့ပါနိုင်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြတော့မလဲ။ မေ့ပါနိုင်က ရှက်ရှက်နဲ့ ရမ်းတော့မှာ။ စာချုပ်မှာပါတဲ့ စည်းမျဉ်းတွေအတိုင်း ဒေါ်သွန်းသီရိကို ကိုင်တော့မှာ။

အရိပ်စစ်ရယ်၊ ညည်းကို ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။

ငါ့သားလေးကို ပြန်ပေးပါ။

မေ့ပါနိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ငါမပေးစား ရင် မဖြစ်တော့လို့ပါ။

“ဦးသီလထွန်းရယ် ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး။ အခြေအနေတွေ အားလုံးကို ဦးသီလထွန်း သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။ သားလေး ရင်ခွင်ညိုကို မေ့ပါနိုင်နဲ့ ပေးစားမှ ဖြစ်တော့မှာမို့လို့ ကျွန်မ ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မရဲ့ အခက်အခဲတွေ၊ ကျွန်မရဲ့ဒုက္ခတွေ”

“အဲဒါဆိုလည်း အနှိုင်းမဲ့ကို တောင်းပန်ပြီး ခင်ဗျား အခက်အခဲတွေကို ပြောပြလေ။ အနှိုင်းမဲ့ ကြည့်ဖြူမှ ဒီကိစ္စကို ဖန်တီးလို့ရမှာ”

“ကျွန်မ၊ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲဟင်၊ သူ့အခြေအနေကို ဖက်ပြီး ကျွန်မ တောင်းပန်ရတော့မှာလား ဦးသီလထွန်းရဲ့၊ အဟင်၊ ဟင်”

တကယ်တော့ ဒီအခက်အခဲဟာ ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင် ဇောက်ထိုးမိုးမွှေ ဘဝပျက်သွားရမယ့် အခက်အခဲပါ။ မေ့ပါနိုင်ဆိုတာလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် စီးပွားရေးဆုများ။ လိုချင်တာရှိလို့ အငဲ့ခနဲ ပစ်ထည့်တာ။ သူ့ဘက်ကမရနိုင်လျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ငဲ့ညှာထောက်ထားနေမယ့် ယဉ်ကျေးမှုမျိုး မေ့ပါနိုင်ဆီမှာ ရှိနေမှာမဟုတ်။

ရင်ခွင်ညိုဟာ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေကို လက်ထပ်သွားခဲ့ပြီဆိုတာ မေ့ပါနိုင် သိသွားခဲ့လျှင်...

ဘုရား။ ဘုရား။

ဒေါ်သွန်းသီရိ တွေးတောင် မတွေးရဲတော့ပါလား။

“အဟင်၊ ဟင် အန်တီ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ် အနှိုင်းမဲ့လေးရယ်၊ အခုဆိုရင် အန်တီမှာ မင်းကို ပြန်ပေးစရာ အမွေတွေလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ အန်တီကုမ္ပဏီကိုလည်း သူများ လက်ထဲ လွှဲလိုက်ရမယ့်အခြေအနေကို ရောက်နေပါပြီ၊ အန်တီတို့ အမှားတွေပါနော် အနှိုင်းမဲ့လေး”

“ရှင် အန်တီ”

“သား။ သားကို အန်တီလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးပါ။ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ အန်တီကို လက်မှတ်လေး ပြန်ထိုးပေးပါနော် အနှိုင်းမဲ့လေး”

ဒီလို အောက်ကျခံ တောင်းပန်တာကို မြင်ရတော့လည်း နှိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ပြုံးမိသည်။

“အဟင်း မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ ညကတည်းက ရင်ခွင်ညို ရှင်းပြလို့ အန်တီကုမ္ပဏီ သူများကိုလွှဲပြီး ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ကနေ ဖယ်ပေးရတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ အန်တီကြောင့် အဆုံးအမဲ့အောင် ကျွန်မဘဝ ပျက်ခဲ့ပြီးပါပြီ အန်တီ၊ အခုလည်း ကျွန်မ တို့နှစ်ယောက် ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းက စူပါမားကက်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာပါ ပျံ့နေလောက်ပါပြီ၊ ကျွန်မ မကွာပေးနိုင်ပါဘူး။ အန်တီ ပြန်ပါတော့”

“ဟင်”

အရင်က ဖိတ်ဖိတ်လက်နေအောင် တောက်ခဲ့သည့် ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ခုတော့လည်း ဖြူဖျော့တုန်ယင်နေခဲ့ပါရောလား။

“တီး တီး”

အရေးထဲမှာ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကလေးက အသံမြည်လာသည်။

တုန်နေတဲ့ လက်နဲ့ ဖုန်းကလေးကို အသာအယာ ဖွင့်ကိုင်လိုက်တော့-

“အန်တီသွန်းလား”

“ဟင်၊ အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဟင်၊ အတွင်းရေးမှူးမလေး မေယွန်းလား”

“ဟုတ်တယ်လေ အန်တီသွန်း၊ သတင်းတစ်ခုကြားလို့ အန်တီသွန်းသီကို အရေးတကြီး ဖုန်းဆက်မေးတာ၊ ကိုရင်ခွင်ညို

အန်တီသွန်းကုမ္ပဏီက သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ယူလိုက်ပြီဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟင်”

“အဲဒီသတင်းမှန်နေရင်တော့ အန်တီသွန်း လွယ်မှာမဟုတ် တော့ဘူး၊ ခြံနဲ့ တိုက်ရော ကားတွေရော အကုန်ပြန်သိမ်းပြီး အဝတ် တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ အန်တီသွန်း ဆင်းပေးရတော့မယ်၊ မေ့ပါနိုင် ဆိုတဲ့ ကျွန်မတို့ဘော့စ်က အရမ်းရက်စက်တယ်၊ စာချုပ်မှာပါတဲ့ စည်းကမ်းတွေအတိုင်း ရှေ့နေကြီးတွေနဲ့ လုပ်တော့မှာ”

“ဘုရားရေ”

“ဒါပဲနော် အန်တီသွန်း၊ အဲဒါ အန်တီသွန်းသိအောင် မေယွန်း ကြိုပြီးပုန်းဆက်ထားတာ၊ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ကျင်းပမယ့် ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးကို ကျွန်မတို့ဘော့စ်ကိုယ်တိုင် တက်မယ်၊ ဒါပဲနော်”

ပြောပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပုန်းချသွားပြီ။

ဒေါ်သွန်းသီရိကို ဝိုင်းလာတော့မည့် မီးတောက်တွေ၊ သွန်း သီရိရဲ့ မာန်မာနတွေနဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အတ္တတွေကို တစ်ချက် တည်း ရိုက်ချိုးချတော့မယ့် လှိုင်းတံပိုးတွေ။

“ဘယ်သူဆက်တာလဲ ဒေါ်သွန်းသီရိ”

“မေ့ပါနိုင်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး မေယွန်း ဆက်တာ လေ”

“ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ ဒေါ်သွန်းသီရိ ဒီကိစ္စ မလွယ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အကောင်းဆုံးတစ်ခုပဲ အကြံပေးမယ်၊ ကံကြမ္မာရဲ့ စီရင်ချက်ကိုပဲ ခင်ဗျား နှာခံလိုက်ပါတော့၊ သူက ရှင်စေဆိုလည်း ရှင်စေပေါ့၊ သူက သေစေဆိုလည်း သေစေ ပေါ့”

“ကျွန်မ၊ ကျွန်မ သေရမယ်”

“ဟာ၊ အန်တီသွန်း သတိထားနော်”

လဲတော့မလိုဖြစ်နေသည့် ဒေါ်သွန်းသီရိကို ရိုက်ခတ်ညံ့ညံ့ သိကျူးတို့က ဘေးကနေ ဝင်ထိန်းပေးလိုက်လို့သာ။

ဘာပဲပြောပြော ဒါဟာ နောက်ဆုံးအချိန်ပါပဲ။

အနှိုင်းမဲ့တစ်ဖြစ်လဲ၊ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ သူမလေး၊ အတိအကျ ပြန်လိုချင်နေတဲ့ အကြွေး။

မျက်ရည်တွေ၊ နှလုံးသားထဲက ငိုရှိုက်သံတွေနဲ့ ဒေါ်သွန်း သီရိ အတိအကျပြန်ဆပ်ရမယ့် အကြွေး။ သူတို့အားလုံးပြန်ထွက် သွားခဲ့ချိန်မှာတော့ ဆံပင်ရှည်တွေ ဖရိုဖရဲလေးလွင့်သွားအောင်ကို ပဲ သူမလေးက ဟားတိုက်လို့ ရယ်မောခဲ့ချေပြီ။

သူမလေး မျက်ဝန်းလေးထဲမှာ စွဲထင်လာရတဲ့ အတိတ် လွင်ပြင်တစ်နေရာဆီက ပုံရိပ်လေးတွေကို ပြန်တွေးမိလိုက်တိုင်းမှာ နာကျင်လာရဆဲ။

အခန်း (တစ်ဆယ့်ငါး)

“သားလေး ရင်ခွင်ညီရယ်၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ ကြီးကြီးတင် ရင်ထဲမှာ မကောင်းလိုက်တာ၊ မင်းနဲ့ အရိပ်စစ်က လက်ထပ်ယူလိုက် တယ်ပြောပြီး ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ခွဲအိပ်နေကြတာ လဲ”

“ကြီးကြီးတင်သမီး အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို မုန်းမုန်းနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာလေ ကြီးကြီးတင်၊ ကျွန်တော် အခု သူ့ကို ပေးဆပ်နေတာပါ။ သူ့ဆန္ဒတွေ၊ သူ့အိပ်မက် တွေ သူဖြစ်ချင်တာတွေအားလုံး ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ သူ့အနား မှာပဲ ကျွန်တော် နေလိုက်တာ”

“သူကတော့ ပြောတယ် ရင်ခွင်ညီ”

“ဟင်၊ သူ ဘာပြောလဲ”

ခေါင်းကလေး ငိုက်စိုက်ကျနေရာမှ ကြီးကြီးတင်မျက်နှာကို သူ ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်မိသည်။ အိုမင်းရင့်ရော်နေသည့် ကြီးကြီးတင် မျက်နှာပေါ်က အပြုံးလေးသည် သူ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်က တွေ့ခဲ့

ဖူးသည့် လတ်ဆက်ချိုမြိန်သော အပြုံးကလေးတွေအတိုင်း မပြောင်း မလဲ တည်ရှိနေရဆဲ။

“အမှန်တရားဘက်ကို လိုက်တာတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်လေး ကိုတော့ သူ ချီးကျူးပါတယ်တဲ့။ သူငယ်ငယ်တုန်းက သူ့အဖေ ယူလိုက်တဲ့ နောက်မိန်းမက ပါလာတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို အရမ်း မုန်းပြီး ကြက်တောင်ကွင်းမှာ ဆယ်နှစ်သမီးလေး အရိပ်စစ်က မင်းကို ကြက်တောင်ရိုက်တဲ့ ရက်ကက်တွေ၊ ဘီးကုပ်တွေ၊ ကင်းဘတ်ဖိနပ် တွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ခဲ့တာ၊ ဒါကိုတောင် မင်းက အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို အမှတ်တရသိမ်းထားခဲ့ပြီး သူ့ကိုထုတ်ပြတာ သူ အရမ်းအံ့သြသွား တယ်တဲ့”

သူ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ပြုံးမိသည်။

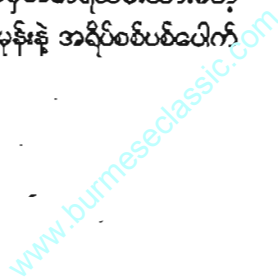
ဟွန်း ဒီလောက်မှတ်မိရင် သူ ကျေနပ်ပါပြီ။

“သွားနော်၊ ငါရိုက်တဲ့ ကြက်တောင်ကွင်းနားကို နင် မလာ နဲ့နော်”

“ငါ ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဟာ... ဒါ နင်ကြည့်စရာလား၊ နင့်အဖေ ရက်စက်တဲ့ ဘီလူးမကြီးက ငါ့ဖေဖေကွယ်ရာရောက်တိုင်း ငါ့ကို အမြဲနှိပ်စက်နေ တာလေ၊ နင်တို့သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးကို ငါ အရမ်းမုန်းတယ်တဲ့”

ငယ်ငယ်တုန်းက ဂါဝန်လေးတယမ်းယမ်း၊ ဆံပင်တိုလေး တွေ တခါခါနဲ့ စွာခဲ့ဖူးတဲ့ အရိပ်စစ်၊ ဒီအမှတ်တရသိမ်းထားမိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကလည်း သူ့ကိုဒေါသဖြစ်ပြီး မုန်းမုန်းနဲ့ အရိပ်စစ်ပစ်ပေါက် ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေပါ။

တစ်အိမ်တည်း၊ တစ်ခြံတည်းမှာ အတူနေပြီး မပတ်သက် ချင်ခဲ့တာ အရိပ်စစ်ပါပဲ။

ကျောင်းတက်ရတဲ့အချိန်ချင်း၊ ကျောင်းချင်းမတူတော့ မာမိ ဒီကောင်မလေးကို နှိပ်စက်နေခဲ့တာကိုလည်း ကျောင်းပိတ် ရက်တွေ မှာသာ တစ်ခါတလေတွေ့ခဲ့ရပြီး ကျန်သောနေ့တွေမှာတော့ မတွေ့ခဲ့ရတာ များခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ မာမိအရမ်းမုန်းခဲ့တာ အရိပ်စစ် မေမေ ဒေါ်မြင့်လွန်းမေကိုပါ။ ဒေါ်မြင့်လွန်းမေနဲ့ ကျောင်းသူဘဝက ပြိုင်ခဲ့တာ သူ မနိုင်လို့တဲ့။ ဒေါ်မြင့်လွန်းမေကို မာမိကပဲ အမြဲအရှုံးပေး နေခဲ့ရလို့တဲ့။

သည်နာကြည်းချက်တွေနဲ့ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ် အရိပ်စစ် လေးကို မာမိ အနိုင်ကျင့်ရက်စက်ခဲ့တာလေ။ သူ့ဖေဖေ ဦးနိုင်သိမ် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခြမ်းလည်း သေ၊ လူက လည်း ဦးနှောက်မမှန်တော့ဘဲ အတိတ်မေဝေဒနာသည်ကြီးလို ဖြစ်သွားခဲ့တော့ အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့အထိ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မာမိကို နာကြည်းသွားခဲ့သည်။

အခု ပြန်တွေ့ကြတော့ သူ့ကိုယ်သူ အနှိုင်းမဲ့တဲ့။

ကုမ္ပဏီမှာ ဖုန်သုတ်၊ ကြမ်းတိုက်၊ အမှိုက်လှည်းရတဲ့ အောက်ခြေဝန်ထမ်းမလေးတဲ့။

ရင်ခွင်ညှိကလည်း ဒါကိုသိပါလျက်နှင့် ပြန်ပေးဆပ်ချင်လို့ လက်ထပ်ယူခဲ့သည်။

မင်း ဘယ်အထိလက်စားချေမလဲ။

လင်းလက်အိမ်စာပေ

မင်း ဘယ်လောက်အထိ အနိုင်ယူမလဲ။
မြတ်နိုးစိတ်ကလေးနဲ့ ငါ မင်းကို အရှုံးပေးလိုက်တော့မှာ လေ။

အခုလည်း ဈေးခြင်းလေးကိုတွေ့ပြီး မနက်ကတည်းက ဈေးကို ထွက်သွားတာ ခုထိ ပြန်မလာသေးပါ။ သူကတော့ အလကား မနေဘဲ စောစောကမှ ရေစက်အိမ်ကနေ အိမ်မှာသုံးဖို့ ဓရတွေထမ်း ထား၊ ကလေးအနီးတွေလျှောက်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးတွေလုပ်နဲ့ ဒါတွေ လုပ်နေတာမြင်တော့ ကြီးကြီးတင် စိတ်မကောင်း။

“မင်း သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း အရိပ်စစ်လေး တ သိပါတယ်၊ တစ်ခုပဲခက်နေတာက သူ့နာကြည်းခဲ့ရတဲ့ နာကြည်း ချက်တွေက”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် ပေးဆပ်နေတာပေါ့ ကြီးကြီးတင်”

“တီ၊ တီ”

“ဟင်”

ခါးမှာချိတ်ထားသည့် Hand Phone လေးက အသံထမြည် ထာသည်။

သူ ဖွင့်နားထောင်လိုက်တော့-

“You လား”

“အဟွန်း”

အသံကိုကြားလိုက်ရကတည်းက သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေက အလိုလိုမဲ့သွားပြီးသား။

“ဘာလဲဟင်၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

“You တော်တော်ရက်စက်တယ်”

မေ့ပါနိုင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သူ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သည်။

“ငါ ရက်စက်တာမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားထဲကလာတဲ့ ဆန္ဒ တစ်ခုကို ခေါင်းညှိတ်လက်ခံလိုက်တာ။ မင်း နားလည်အောင် အရှင်း ဆုံးပြောရမယ်ဆိုရင် အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ငါ သိပ်ချစ်လို့”

“သူက ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ဆို”

“အဲဒါကို ငါပိုချစ်တယ်”

သူကတော့ လုံးဝခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ။

“ဘာလဲဟင်၊ You ပြောနေတာ You ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ကို မပြင်နိုင်တော့တဲ့ သဘောလား။ You ရက်စက်ရင် တို့ကလည်း ရက်စက်မှာနော်။ အခုတောင် You မာမီဆီကို တို့လူတွေလွှတ် လိုက်ပြီ။ ရှေ့နေကြီးတွေလည်း ပါသွားတယ်။ လုပ်စရာရှိတာတွေ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေအတိုင်း တိတိကျကျလုပ်တော့မှာ”

“ဒါကတော့ မင်းအပိုင်းပဲလေ မေ့ပါနိုင်ရဲ့”

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးကိုတော့ You ရော You မာမီပါ တက်ဖြစ်အောင်တက်ပါ။ အစီအစဉ်တွေအားလုံး ကိုလည်း ဦးသီလထွန်းနဲ့ ဆွေးနွေးပြီးပြီ”

“အဟုန်း၊ ဒါကတော့ ရယ်ယာစည်းမျဉ်းတွေအရ မင်းက ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တော့မှာပဲ။ ငါ မကန့်ကွက်ပါဘူး။ မင်းကြိုက်သလို လုပ်ပေါ့။ ပြောပါဦး။ အစည်းအဝေးက ဘယ်နေ့လဲ”

“Coming Sunday”

“OK လာခဲ့မယ်”

ဒါပဲပြောပြီး သူ ဖုန်းကို ပိတ်ချပစ်သည်။

မေ့ပါနိုင်နဲ့ ဆက်ပြောနေစရာအကြောင်းလည်း မရှိတော့ပါ။ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုတာ နားလည်ထားပြီး မှတော့ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ဘဝခရီးကို ဘယ်လိုတည်ဆောက်ရမယ်ဆို တာ စဉ်းစားရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

ခဏနေတော့ ဈေးခြင်းတောင်းလေးဆွဲလျက် နှိုင်း ပြန်လာ သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကလေးက သူ့ပခုံးပေါ်မှာ။

“ဟင်၊ ကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ ရင်ခွင်ညှိ”

“ငိုနေလို့ ချောနေတာပေါ့ကွ”

ကလေးကို ချီလည်း မချီတတ် ချောလည်း မချောတတ် ဘဲနဲ့များ။ အလကား ဒုက္ခရှာလို့။

“ပေး၊ ပေးပါ”

နှိုင်း ကလေးကို သူ့လက်ထဲကနေ ဆွဲယူသည်။

ကြီးကြီးတင် နှိုင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကာ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့မှ နှိုင်းချထားသည့် ဈေးခြင်းတောင်း လေးကိုဆွဲယူကာ နောက်ဖေးခန်းထဲဝင်သွား၏။ ဒီနေ့ နှိုင်းမျက်နှာ လေးက သိပ်လှနေသည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကိုလည်း ပြောစဉ်စင်း နေအောင် ကျောပြင်လေးနောက်မှာ ဖြန့်ကာချထားလျက်။

“ဟင်... ရှင် ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“မင်း သိပ်လှနေလို့ ကြည့်တာပါ”

“ဟွန်း၊ ကျွန်မကတော့ ရှင်ကိုမုန်းတယ်၊ သိလား ရင်ခွင်ညီ”

နှိုင်း ပြောလည်းပြော၊ ကလေးကိုလည်း ဝေပူချီကာ သူ့ရှေ့ကနေ လှည့်ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒါပေမဲ့ မရပါ။ ရင်ခွင်ညီက နှိုင်းလက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲတော့ ကလေးချီထားရင်းနှင့် နှိုင်းကိုယ်လေး သူ့ဘက်ပါလာ၏။

“နေဦး နှိုင်း”

“ဟင်၊ ရှင် ဘာလုပ်မလို့ ကျွန်မလက်ကို ဆွဲထားတာလဲ”

“ငါ မင်းကို မေးစရာရှိလို့”

နှိုင်း မျက်တောင်လေးပင့်ကာ အံ့ဩဟန်ကလေးနှင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကဲ၊ ဘာမေးမှာလဲ၊ မေး”

“မင်း ငါ့ကို တကယ်မုန်းတာနော်”

“အို အဲဒါ ကျွန်မ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“ဒါဆို ငါတို့ကုမ္ပဏီထဲကို မင်း အလုပ်ဝင်လာတာ မာမိနဲ့ ငါ့ကို လက်စားချေချင်လို့ ဝင်လာတာပေါ့”

“အို... အဲဒါလည်း ရှင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကျွန်မ ပြောပြီးပြီနော်”

“ငါကတော့ မင်းကို ချစ်လိုက်ရတာကွာ၊ ဒီမျက်နှာ၊ ဒီမျက်တောင်၊ ဒီမျက်လုံးကလေးတွေကို မြင်လိုက်ရတာတည်းက ငါ့ရှာနေတဲ့ လမင်းလေးကို ပြန်တွေ့ပြီဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ ပျော်ခဲ့လိုက်ရတာ၊ အခုတော့ ငါ့မာမိလည်း မင်းရဲ့ လက်စားချေလိုမှုတွေ အောက်မှာ

အရှုံးပေးခဲ့ရပြီ ဖြေပါ။ ငါကရော မင်းကို နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ထိ အရှုံးပေးရဦးမှာလဲ၊ ကမ္ဘာကုန် ကျယ်သရွေ့လား၊ ရေမြေဆုံးတဲ့ အထိလား”

သူမေးလိုက်တာ နာနာကျင်ကျင် မေးလိုက်တာပါ။

ဒါကို မင်း ဖြေနိုင်ရင်လည်း ဖြေလေ အနှိုင်းမဲ့။

ငါကတော့ မင်းရဲ့ အမုန်းတွေအောက်မှာ ရှင်သန်ရတော့

မယ့် ဘဝတစ်ခုနဲ့ အကောင်းဆုံးပေးဆပ် ဖြတ်သန်းသွားရတော့မှာပါ။

ဒါဆိုရင်တော့ မင်း ကျေနပ်နိုင်ပြီထင်တယ်နော်။

“ဒီမှာ ရင်ခွင်ညီ”

“ဟင်... ဖြေလေ အနှိုင်းမဲ့”

“ရှင်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်မ တစ်ခုပဲပြောမယ်၊ ရှင်အမေကို ကျွန်မ မုန်းခဲ့ရတဲ့ အမုန်းတွေက ကမ္ဘာမကျေအောင် မုန်းခဲ့ရတဲ့ အမုန်းတွေဆိုတာ ရှင် နားလည်ထားလိုက်ပါ။ ဒီအမုန်းတွေ ပြေပျောက်စေချင်တယ်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီမှာရှိတဲ့ လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ ရှင်အမေကိုယ်တိုင် ဝန်ချတောင်းပန်ပေးရမယ်”

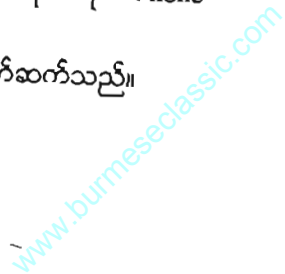
“ဘာရယ်”

“ဒါ ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒပဲ”

“ရတယ်လေ အနှိုင်းမဲ့၊ ဒီအမုန်းတွေ ပြေဖို့အတွက်ဆိုရင် ဘာကိုပဲလုပ်ရလုပ်ရ ငါ လုပ်မယ်၊ မာမိဆီကို အခုပဲ Phone သုမ်းဆက်ပြီး ငါဆွေးနွေးမယ်”

ရင်ခွင်ညီ ချက်ချင်း Phone ကောက်ဆက်သည်။

“မာမိလား”

“သား ရင်ခွင်ညီ”

“သား မာမိနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ လှမ်းဆက်တာပါ မာမိ”

“ဟင် ဘာတွေဆွေးနွေးစရာရှိလို့လဲ၊ မာမိကို ပြောစမ်း”

“ဒီမှာလေ အနှိုင်းမဲ့က ပြောနေတယ်၊ သူ့ရင်ထဲက အမှန်းတွေ ပြေစေချင်ရင် ကုမ္ပဏီလူကြီးစုံရာတွေရှေ့မှာ မာမိ မှားခဲ့တဲ့ အမှားတွေအားလုံးကို ဝန်ချတောင်းပန်ပေးရမယ်တဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“အဲဒါ တောင်းပန်လိုက်ပါ မာမိရာ၊ မာမိ မာနတွေမထားပါနဲ့တော့”

“မင်း... မင်း မာမိဒေါသကို လာဆွနေတာလား၊ ဟိုနေ့က တောင်းပန်ခဲ့တာတောင် မင်းကို ပြန်ကွာပေးမလားဆိုပြီး ငါ တောင်းပန်ခဲ့သေးတာ၊ ဒါကို သင်းက သူ့ကိုယ်သူ ဟုတ်လှပြီထင်ပြီး အကြောမာနေတာ၊ ဒီမှာ သူက ဦးနှိုင်းသိင်္ခံသမီးမကလို့ ဘယ်သူ သမီးပုံဖြစ်ဖြစ် သင်းလို ဝိုကုမ္ပဏီက အနှိုင်းမဲ့အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို အောက်ကျခံပြီးတောင်းပန်ဖို့ အစီအစဉ် ငါ့မှာ မရှိဘူး”

“စေး ရင်ခွင်ညီ၊ ရှင် မပြောနဲ့၊ ကျွန်မပြောမယ်”

“စိတ်ညစ်တယ်ကွာ”

ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်တဲ့ ဖုန်းကလေးက နှိုင်းလက်ထဲကို ပါသွားသည်။

“အဟင်၊ အန်တီ ကျွန်မပါ”

“ပြောစမ်း အနှိုင်းမဲ့၊ ညည်း ငါ့ကို ဘာပြောမလဲ”

“အန်တီသားကို ကျွန်မ လက်ထပ်လိုက်တာ အန်တီကို”

မုန်းလို့ လက်ထပ်လိုက်တာပါ၊ ဟုတ်တယ်၊ အန်တီကို ဆယ်နှစ်သမီး အရွယ် ကလေးဘဝကတည်းက ရင်ထဲမှာစူးနေအောင် ကျွန်မ မုန်းခဲ့တယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဘဝနဲ့ အန်တီ ကုမ္ပဏီထဲကို ပြန်ရောက်လာတာလည်း အန်တီသားကို မရရအောင်လက်ထပ်ယူပြီး လက်စားချေချင်လို့ ကျွန်မ ပြန်ရောက်လာတာ၊ ဒါတွေအားလုံးကို အန်တီဘက်က ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချတောင်းပန်ပြီး အပြစ်တွေကို ဝန်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် အန်တီကို ကျွန်မက ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်မှာလေ”

“အဟော်၊ ဩော်၊ ညည်း တော်တော်အပြောကောင်းနေပါလားဟင် အနှိုင်းမဲ့၊ ညည်းလို ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ သူများကုမ္ပဏီမှာ ကြမ်းတိုက် ဖုန်သုတ်နေရတဲ့ လမ်းဘေးက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တောင်းပန်မယ့်အစား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆွဲကြိုးချပြီး ငါသတ်သေပစ်လိုက်မယ်ဟဲ့၊ နားလည်လား၊ ပြောစမ်း၊ ညည်းက ဘာအဆင့်ရှိလို့လဲ၊ လမ်းပေါ်မှာသွား၊ လမ်းပေါ်မှာ ညားပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရခဲ့တာတောင် ဖအေကို လက်ညှိုးထိုးမပြနိုင်အောင် ပေ့ရှုပ်လာခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က သွန်းသီရိလို ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ တစ်ယောက်ကို တုဖက်ပြိုင်ချင်လို့ ရမလား၊ ညည်း... ညည်း ငါ့ကို သေတဲ့အထိမုန်းလိုက်၊ ညည်းကို ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“အန်တီရယ် စဉ်းစားပါဦး”

“ဒီမှာ ညည်းကို တောင်းပန်မယ့်အစား ဓမ္မပါနိုင်ဆိုတဲ့ ဟိုက်ဘော့စ်သူဌေးမကိုပဲ ငါ ခြေသလုံးပြေးဖက်လိုက်မယ်ဟဲ့ ငါ့ဘာကလည်း သူ့အမေ ဒုက္ခရောက်တာတွေရင် ညည်းကို တစ်သက်လုံး စိတ်နာသွားမှာ၊ ဟွန်း”

“အဲဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မပြောနေတာပေါ့ အန်တီရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမုန်းတွေနဲ့ ရှင်သန်ပြိုင်ဆိုင်နေကြမယ် အစား ဖြူစင်တဲ့ ခွင့်လွှတ်နားလည်မှုတွေနဲ့ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံးနေသွားချင်လို့ ကျွန်မ အန်တီကို တောင်းဆိုနေတာပါ”

“အမလေး၊ အနှိုင်းမဲ့ရယ်၊ ညည်း စိတ်ကူးယဉ်မနေပါနဲ့ တော့၊ ညည်းနဲ့ ငါ့ခြံကြားမှာရှိတဲ့ အမုန်းက ဘယ်တော့မှ ကမ္ဘာမကျေနိုင်တဲ့ အမုန်းပဲ၊ ညည်းကိုတောင်းပန်ဖို့အစီအစဉ် ငါ့မှာ မရှိသလို ငါ့ကို ညည်းအမုန်းတွေနဲ့ ဆက်ပြိုင်ချင်သေးတယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့စိန်ခေါ်တယ်၊ ညည်းလို ပညာမတတ် ဘာမတတ်နဲ့ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ခဲ့တဲ့ လမ်းဘေးကဟာကို ငါ ဂရုစိုက်မယ်များ ထင်နေသလား”

“အန်တီ မတောင်းပန်ဘူးပေါ့”

“ဟဲ့... တောင်းပန်ဖို့နေနေသာသာ ငါ့ရှေ့မှာ ညည်း အခု ရှိရင် ညည်းပါးကိုတောင် ငါ ဆွဲရိုက်ပြီးနေပြီ”

“အဟင်း၊ ကောင်းပါပြီ အန်တီ”

နှိုင်း ဖုန်းမပိတ်ခင်မှာပင် ဒေါ်သွန်းသီရိက ဖုန်းကို ပိတ်ခွလိုက်လေပြီ။

ဝဲတက်လာတဲ့ နှိုင်းရဲ့ မျက်ရည်လေးတွေဟာ နာကျင်ခြင်းကြောင့်လား၊ နင့်သီးမှုတွေကြောင့်လား။

၂၂ ၂၂ ၂၂

ခရမ်းပြာ မာယာတံတား ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

အခန်း (တစ်ဆယ့်ခြောက်)

“ဟဲ့ တိုက်ကြစမ်း၊ တိုက်ကြစမ်း၊ အစည်းအဝေးခန်းမကြီး တစ်ခုလုံးကို ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားကြစမ်း”

ဒေါ်မဉ္ဇူက ပျာယာခတ်နေအောင် ပြေးလွှားလျက် အလုပ် သမားတွေအားလုံးကို အသည်းအသန် ညွှန်ကြားနေသည်။ သီကျူး နှင့် နူးညံ့တို့ကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကုမ္ပဏီမှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ အရာအားလုံးကို စူးစမ်းနေမိကြသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ။

ဦးသီလထွန်းတို့ အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာတွေပင် ဖိုင်တွဲကြီး တွေကိုင်ကာ တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လှုပ်ရှားနေကြလျက်။

“သီကျူး”

“ဟင် ဘာလဲ နူးညံ့”

“ကုမ္ပဏီမှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဒါကိုပဲ ကြည့်နေတာ”

“ထူးခြားတာက ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင် အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ပျာယာခတ်နေတာ၊ ပြီးတော့ Three Flower ကုမ္ပဏီက လာတဲ့ မေယွန်းဆိုတဲ့ မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ကောင်မ လေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ဒေါ်သွန်းသီရိ အရမ်းကြောက်နေသလိုပဲ သူခိုင်းတာ သူဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှကို လိုက်လုပ်ပေးနေရတာ”

ဒီနေ့မှ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေရော Super Market ကြီးရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက တူညီဝတ်စုံ အရောင်လေးတွေ ပြောင်းသွားတာ ကလည်း ထူးခြားမှုတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

မပြောင်းမလဲ သည်အတိုင်းကျန်နေခဲ့တာ သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းဝတ်စုံလေးတွေသာ။

“ဟဲ့... ဟိုနှစ်ယောက်၊ ဖုန်သုတ်စက်တွေကိုင်ပြီး ဘာလုပ် လုပ်နေတာလဲ၊ နောက်ထပ် တစ်နာရီအတွင်း ပြီးအောင်လုပ်ထားကြ၊ ဒီနေ့ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ အစည်းအဝေးရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီမဉ္ဇူ”

ဒေါ်မဉ္ဇူ လှည့်ထွက်သွားတော့မှ သီကျူးက နူးညံ့ကို မေး ကလေးဆတ်ပြသည်။

“တွေ့တယ်နော် နူးညံ့၊ ကုမ္ပဏီမှာ တစ်ခုခုတော့ အပြောင်း အလဲဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်၊ စားပွဲတွေ ကုလားထိုင်တွေကအစ အကုန်လုံး အသစ်တွေဖြစ်ကုန်ပြီ”

“နှိုင်းကို သတိရလိုက်တာဟာ”

နူးညံ့က တမ်းတမ်းတတလေး ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်နော် နူးညံ့၊ နှိုင်းဘဝလေးက တော်တော် သနားဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒေါ်သွန်းသီရိကလည်း တော်တော်ရက်စက် တယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံကြီးကို ဖဲကြိုးဖြတ်ဖွင့်ပေးခဲ့ရတဲ့ သူဌေးသမီးလေးတစ်ယောက်က ဒီကုမ္ပဏီထဲမှာ ကြမ်းတိုက် ဖုန် သုတ်ရတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့တာ တော်တော်အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ် ဟော... အခုတော့ ဒေါ်သွန်းသီရိ ဝင်္ဂီလည်နေပြီလေ၊ ရင်ခွင်ညီကို နှိုင်း လက်ထပ်သွားတာ ဒေါ်သွန်းသီရိ အရှူးမီးပိုင်းပဲ”

“အခုတောင် နှိုင်းရောက်လာရင် ကုမ္ပဏီထဲကနေ ဘေးထုတ်ရမယ်တဲ့၊ ရင်ခွင်ညီနဲ့လည်း မရရအောင် ပြန်လိုက်ခွဲမယ်တဲ့”

မမရိုက်ခတ်ညံ့ကို ပြောပြီး ရုံးခန်းထဲမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် အော်ပြောနေတာ”

“နှိုင်း သနားပါတယ်ဟာ”

နှိုင်းအကြောင်းလေးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်လေး ပြန်ပြောမိတော့လည်း နှစ်ဦးသား စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဒါတွေကိုလည်း အလုပ်က အထုတ်ခံလိုက်ရတဲ့ နှိုင်းက သိနိုင်ပါသေးရဲ့လား။

ဖြစ်ချင်တော့ သီကျူးနဲ့ နူးညံ့တို့ အောက်ကိုပြန်ဆင်းချိန်မှာ Super Market ကြီးရဲ့ ဝင်ပေါက် မှန်တံခါးချပ်ကြီးတွေရှေ့ကို ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ နှိုင်းက ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ကုမ္ပဏီလုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေက နှိုင်းဘေးမှာ ဝိုင်းလို့။

“မင်း... မင်း အနှိုင်းမဲ့မဟုတ်လား၊ မင်းကို ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ စူပါမားကက်ထဲကို အဝင်မခံရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်”

“အို... နှိုင်းရယ်”

နှိုင်းဆီကို အပြေးအလွှားရောက်သွားတာ ဘဝတူအလုပ်သမား သီကျူးနဲ့ နူးညံ့ရယ်လေ။

“ဟင်”

သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းဝတ်စုံကလေးတွေနှင့် ပြေးထွက်လာတဲ့ သီကျူးနဲ့ နူးညံ့ကိုမြင်တော့ နှိုင်း မျက်တောင်လေးတွေကော့ကာ မျက်လုံးလေးတွေပါ ဝိုင်းစက်သွားရ၏။

“သီ၊ သီကျူးနဲ့ နူးညံ့”

“နှိုင်း၊ နှိုင်းရယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ သီကျူးတို့ နှိုင်းကို ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

“ဟို... ဟိုလေ နူးညံ့၊ သူ့ကိုလေ ညက အရမ်းမုန်းတယ်၊ ဆက်မပေါင်းနိုင်ဘူး ပြောလိုက်မိလို့ သူ ညက တစ်ညလုံး နှိုင်းဆီကို ပြန်မလာဘူး နူးညံ့ရယ်၊ နှိုင်း မှားသွားတာပါ၊ ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်လို့

ပေးဆပ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နှိုင်း မပြောသင့်တာတွေ ပြောပြီး ရန်တွေ့လိုက်မိလို့ လိုက်လာတာပါ။ အဟင့်... နှိုင်း သူနဲ့ တွေ့ပါရစေနော် နူးညံ့၊ သူ့ရုံးခန်းပေါ်တက်သွားပြီး သူ့ကို နှိုင်း တောင်းပန်ပါရစေနော်”

“ဒီမှာ အနှိုင်းမဲ့”

“ရှင်”

ကြားထဲက ဝင်ပြောလိုက်တာ လုံခြုံရေးမှူး ဦးမြတ်သူပါ။

“မင်းကို ဒီကုမ္ပဏီထဲ ဝင်ခွင့်ပြုဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီအမိန့်ဟာ ငါတို့လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေကို ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင် ထုတ်ထားတဲ့အမိန့်ပဲ၊ မင်း လာမနေနှင့်ယုက်ပါနဲ့၊ မင်းဟာ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ဝန်ထမ်းလည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အို ဘုရားရေ”

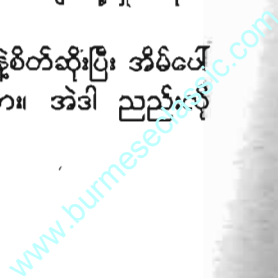
ကံဆိုးချင်တော့ Super Market ကြီးရဲ့ မြေညီထပ်အရောင်းကောင်တာတွေကို မေယွန်းနဲ့အတူ လိုက်စစ်နေတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင် ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်လာတဲ့ နှိုင်းကို တွေ့သွားခဲ့ပြီ။

သီကျူးတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသလို နူးညံ့လည်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မင်း... မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ အနှိုင်းမဲ့၊ ကြည့်ပါဦး၊ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့”

“နှိုင်း... နှိုင်း သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ အန်တီ၊ သူ နှိုင်းကို စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားလို့ သူ့ကို ပြန်ခေါ်ချင်လို့ နှိုင်းလိုက်လာတာပါ”

“ဘာပြောတယ်၊ ငါ့သားက ညည်းနဲ့စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ် ဟုတ်လား၊ ဟား၊ ဟား၊ အဲဒါ ညည်းလို့

ကလေးတစ်ယောက်အမေကို ဆက်မပေါင်းချင်တော့လို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာနေမှာပေါ့ အနှိုင်းမဲ့ရဲ့၊ စယူကတည်းက ငါ့သားလေးကို ညည်း မတန်မရာ အတင်းဖြူဆွယ်ထားလို့ ငါ့သားလေး ပါသွား တာလေ၊ အခုမှ မျက်ရည်စမ်းစမ်းလေးနဲ့ ညည်းလာမပြောနဲ့၊ ငါ့ရှေ့ ကနေ ညည်း အခုချက်ချင်းထွက်သွား၊ ငါ့သားလည်း ဒီမှာမရှိဘူး၊ ငါ့ဆီကိုလည်း သူပြန်မလာဘူး”

“အဟင့်... မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ သူ နှိုင်းကို အရမ်းချစ် တာ နှိုင်း သိပါတယ်၊ သူ စိတ်ထိခိုက်ပြီးထွက်သွားတာသိလို့ နှိုင်း ပြန်လာခေါ်တာပါ”

“ညည်း... ညည်း ရှုံးသွားပြီ အနှိုင်းမဲ့၊ ငါ့သားလေးက ညည်းကို ဆက်မပေါင်းတော့ဘူးဆိုရင် ညည်းကို ငါ နိုင်သွားပြီ၊ အနှိုင်းမဲ့ရယ် ညည်းလို့ ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဆင်းရဲစုတ်ပြတ် နေတဲ့ဟာမလေးတစ်ယောက်ကို ငါ့သား လူပျိုနုထွတ်ထွတ်က ဘယ်လိုလုပ်တန်ဖိုးထားပြီး ဆက်ပေါင်းနေမှာလဲ အနှိုင်းမဲ့ရဲ့”

ဆံပင်လေးတွေက ဖရိုဖရဲ။

မျက်ဝန်းလေးတွေက ကြေကြေကွဲကွဲ နာနာကျင်ကျင်။

အဝတ်အစားလေးတွေက အဟောင်းအနွမ်းလေးတွေမို့

နှိုင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်လည်လို့မဆုံးအောင် ခံစားနေရတာ ဘဝ တူအလုပ်သမား နူးညံ့နဲ့ သီကျူးပါပဲ။

နှိုင်းကတော့ ကလေးငယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ကာ ပွေ့ချီ ထားလို့။

ဘေးကနေ ဝိုင်းကြည့်နေသူတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပိုများလာသည်။

“ဟင် ဒီကောင်မလေးက သန့်ရှင်းရေးဌာနက အနှိုင်းမဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်လေ”

“ကောင်မလေးက သနားဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ကလေး တစ်ယောက်ရှိတာကို သိသိကြီးနဲ့ ကားတင်ခိုးပြေးသွားပြီးမှ ဒီလို ပြောတာ မကောင်းပါဘူး၊ ဒေါ်သွန်းသီရိ တော်တော်ရက်စက်တာ ပဲ”

တီးတိုးဝေဖန်သံလေးတွေက ဟိုနားကြိတ်ကြိတ် ဒီနား ကြိတ်ကြိတ်နဲ့။

“အဟင့် နှိုင်းကို မတားပါနဲ့ အန်တီ၊ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ နှိုင်းကို တွေ့ခွင့်ပေးပါ”

“ဟာ ရင်ခွင်ညီ ဒီကို ပြန်မလာဘူးလို့ ညည်းကိုပြောနေ တာ မရဘူးလား”

“နှိုင်း တွေ့ချင်လို့ပါ အန်တီ”

“ဟေ့... သူ့ကို ဒီရှေ့ကနေ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြစမ်း”

“အို...”

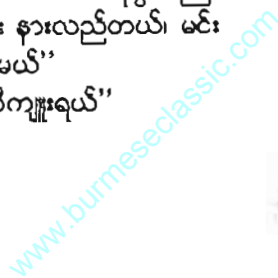
ဒါပဲပြောပြီး ဒေါ်သွန်းသီရိ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်မှာ ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထွေးချိပြီးထားရသည့် ကလေး ကလည်း ပါးခနဲငိုချသည်။

“သား... သားလေးရယ်၊ မေမေ့သားလေးရယ်၊ အဟင့် ဟင့်”

ကလေးကိုချောရင်း နှိုင်း မျက်ရည်ကျအံ။

“နှိုင်း... နှိုင်းရာ၊ မင်း ဘာမှအားမငယ်နဲ့ သိလား၊ ရင်ခွင် ညီ မင်းကို အရမ်းချစ်တာ တို့အားလုံးသိတယ်၊ ဟောဒီကုမ္ပဏီကြီး မှာရှိတဲ့ ဘဝတူဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကလည်း နားလည်တယ်၊ မင်း ဆီကို ရင်ခွင်ညီ သေချာပေါက်ပြန်လာလိမ့်မယ်”

“နှိုင်း ပြန်ပါတော့မယ် နူးညံ့နဲ့ သီကျူးရယ်”

ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ ဘဝတူဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ဘယ်သူမှ စိတ်မကောင်းနိုင်ကြ။

ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှုတွေ၊ ရက်စက်တာတွေကို သူတို့အားလုံး မျက်ပါးထင်ထင် တွေ့ခွင့် ကြားခွင့်ရသွားကြတာလေ။

ဝသုန်ကျမြေကမ္ဘာကို သက်သေတည်နေစရာ လိုသေးလို့လား။

“ဟား။ ဟား”

“ဟား။ ဟား။ ဟား”

မျက်နှာလေးကို တင်းတင်းလေးမော့ကာ ဒေါက်မြင့်ချွန်ချွန်လေးကို စီးထားသည့် ဒေါ်သွန်းသီရိ ဟားတိုက်ရယ်တော့ ခါးကလေးကပါ ကော့လိုပေါ့။

“အန်တီသွန်း ဘာလို့ရယ်တာလဲ၊ စောစောက ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

Three Flower ကုမ္ပဏီရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး မေယွန်းက အားရပါးရ ခွက်ထိုးခွက်လှန် အော်ရယ်နေသည့် ဒေါ်သွန်းသီရိ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ နားမလည်သလိုလေး လှမ်းမေးသည်။

“ဟား... ဟား။ အဲဒါ ရင်ခွင်ညိုကို ခိုးရာလိုက်အောင် မြူဆွယ်သွားတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလေ၊ အခု သားက မပေါင်းချင်တော့လို့ ပြန်လာတာကို လိုက်ခေါ်လို့ အန်တီ မောင်းထုတ်လိုက်တာ၊ ပြီးပြီလေ၊ ဒါကို မေ့ပါနိုင်လေသိအောင် ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ အန်တီ လှမ်းပြောမယ်၊ သားနဲ့ မေ့ပါနိုင်လေးတို့ရဲ့ကိုစွကို အန်တီ မဖြစ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်မယ်လို့လေ မေယွန်းရဲ့၊ ဟား... ဟား”

ဒေါ်သွန်းသီရိ ပျော်လို့မဆုံး မော်လို့မဆုံး။

လင်းလက်အိမ်စာပေ

သားကို Phone ဆက်တော့လည်း သား Hand Phone လေးက ပိတ်ထားသည်တဲ့။

သားကလေး အနှိုင်းမဲ့ကို စိတ်နာသွားတာ သေချာနေပါပြီ။

“အဲဒါတွေကို နောက်မှစီစဉ်ပါ အန်တီ၊ အခုလောလောဆယ် အရေးကြီးတာ အစည်းအဝေးကို ဒေါ်မေ့ပါနိုင် ရောက်မလာခင်မှာ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ အရေးပေါ်စီစဉ်ထားဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကျွန်မတို့ဘော့စ်က အနီရောင်ဆိုရင် အရမ်းမုန်းတယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးကို မိုးတိမ်ပြာအရောင်နုနုလေးတွေ လွှမ်းနေအောင် လုပ်ထားရမယ်ဆိုပြီး ညွှန်ကြားထားလို့ ကျွန်မရအောင် အတင်းလိုက်ပြောင်းနေတာ၊ အန်တီ အစည်းအဝေးမှာ အရင်ထိုင်ခဲ့တဲ့ ထိုင်ခုံကြီးက အနီရောင်ကတ္တီပါစကြီးတွေ ခင်းထားတာလေ၊ ဒါကြောင့်မို့ ထိုင်ခုံအသစ်တွေ ကျွန်မလဲလိုက်တာ”

“အို... မေယွန်းလေးရယ်၊ မေယွန်းလေးတို့ဘော့စ်မမ စိတ်တိုင်းကျအောင်ပဲ လုပ်ပါ၊ အန်တီက ဘော့စ်မမလေးအတွက် အားလုံးခေါင်းညိတ်သဘောတူပြီးသားပါ မေယွန်းလေးရဲ့၊ အဟင်း၊ ဟင်း”

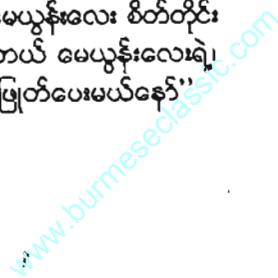
“ပန်းချီကားကြီးတွေကိုလည်း တိမ်ပြာတိမ်လိပ်တွေ တရွေ့ရွေ့လွင့်နေတဲ့ ပန်းချီကားကြီးတွေနဲ့ ပြောင်းချိတ်ရမယ်”

“အို... ချိတ်ပါ၊ ချိတ်ပါ”

“ဟိုလေ အန်တီကိုတော့ အားနာတယ်နော်၊ ဒီအစည်းအဝေးခန်းထဲက အန်တီဓာတ်ပုံကြီးတွေ”

“အမလေး... မေယွန်းလေးရယ်၊ မေယွန်းလေး စိတ်တိုင်းကျလုပ်၊ အန်တီ ခွင့်ပြုတယ်၊ အန်တီ ခွင့်ပြုတယ် မေယွန်းလေးရဲ့၊ အန်တီကိုယ်တိုင် တက်ဖြတ်ပေးဆိုလည်း ဖြုတ်ပေးမယ်နော်”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

“ဟာ... ရတယ် အန်တီ၊ အန်တီ နေပါ။ အလုပ်သမားတွေကိုပဲ ကျွန်မ တက်ဖြုတ်ခိုင်းမယ်၊ ဟာ... မေ့လို့ အန်တီရေ မေ့လို့၊ မေ့လို့၊ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးမှာ ပြင်ဆင်ဖို့မှာထားတဲ့ သစ္စာပန်းတွေ ခုတ်မရောက်လာသေးဘူးလား အန်တီ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“အမလေး... မေယွန်းလေးရယ်၊ မေယွန်းလေး မှာထားသမျှကို တစ်ခုမကျန် မလစ်ဟင်းရလေအောင် အန်တီသွန်း အကုန်လုပ်ထားပြီးပါပြီရှင်၊ ဟင်း၊ ဟင်း၊ အခုအချိန်မှာ အန်တီသွန်းတို့ရဲ့ အသစ်စက်စက် ဘော့စ်မလေး ရွှေစိတ်တော်မညိုဖို့ပဲ အန်တီသွန်းအတွက် အရေးကြီးနေတာပါ။ ဒါကို မေယွန်းလေး အသိဆုံးပါကွယ်”

အတွင်းရေးမှူးမလေး မေယွန်းကိုပဲ မျက်နှာချိုသွေးနေရတဲ့ ဒေါ်သွန်းသီရိ ဘဝ။

ခြုံတွေ အိမ်တွေ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ကားတွေပါမကျန် အကုန်သိမ်းဖို့လာတဲ့ မေယွန်းနဲ့ ရှေ့နေကြီးတွေကို မေ့ပါနိုင်လေးက စိတ်ပြောင်းပြီး ပြန်ခေါ်လိုက်လို့လည်း ဒေါ်သွန်းသီရိ စိတ်သက်သာရာရသွားခဲ့တာပါ။

ခုတော့ မေ့ပါနိုင်အလိုကျ ကုမ္ပဏီကို လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်ရတော့မည့် အခြေအနေမှာ သူမလေးဆီက ဘယ်လိုအခွင့်အရေးတွေ ထိပ်ရမလဲဆိုတာပဲ ဒေါ်သွန်းသီရိ မျှော်လင့်နေရပြီ။ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သားကလေးကပါ အနှိုင်းမဲ့နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပြီဆိုတော့ ဒီပွဲကို အပိုင်တစ်ချက်တည်း သိမ်းပစ်လိုက်လို့ရပြီပေါ့။

ဒါ ဘုရားမတာပဲ။

သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက သွန်းသီရိကို စောင့်ရှောက်လိုက်တာပဲ။

အစည်းအဝေးစဖို့ကလည်း အချိန်နီးကပ်လာပြီ။ မကြာခင်မှာ နောက်တော်ပါ အခြေအရံပေါင်းများစွာနဲ့ မေ့ပါနိုင်လေး ရောက်လာတော့မည်။

“ဦးသီလထွန်း... သား သားနဲ့ Phone အဆက်အသွယ်ရပြီလား”

“ရပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်”

“ဟင် သူ့ကို အစည်းအဝေးလာတက်လို့ ရှင် မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ပြောလိုက်ပါတယ်၊ သူလာတက်မယ်တဲ့”

အမလေး... တော်ပါသေးရဲ့၊

သားကလေးရှိနေမှ မေ့ပါနိုင်သီက အခွင့်အရေးတွေတောင်းလို့ရမှာ။

“ရတယ်၊ ရတယ်၊ သူလာတက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပြီ၊ ဟင်း၊ ဟင်း”

ဒေါ်သွန်းသီရိ အပြုံးလေးက ချိုချိုလေး။

လှုပ်ရှားနေသမျှအချိန်တိုင်းမှာ မြီးကောင်ပေါက်မလေး

တစ်ယောက်လို ခန္ဓာကိုယ်လေးကပါ ပေါ့ပါးသွက်လက်လို့နေသည်။

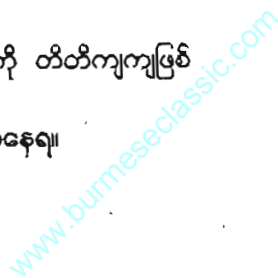
ညနေလေးနာရီထိုးခါနီး ငါးမိနစ်အလိုမှာတော့ Hand Phone မြည်သံလေးက ပေါ်ထွက်လို့လာခဲ့ပြီ။

“အို... ဘော့စ်လာနေပြီ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ အားလုံးအောက်မှာဆင်းကြိုရမယ်”

“... ..”

“ဟာ ကြိုမယ်၊ ကြိုမယ်၊ အားလုံးကို တိတိကျကျဖြစ်အောင် ကျွန်မ စီစဉ်ထားလိုက်ပါမယ်ရှင်”

ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးလည်း ဘယ်သူမှ မနေရ။

ကုမ္ပဏီပိုင် Super Market ကြီးရေက ဆင်ဝင်အောက်မှာ အားလုံးတန်းစီရပ်စောင့်ကြတော့ပဲ။

ဒါကိုသိတော့ ရင်ခွင်ညီ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့သွားသည်။
“ရင်ခွင်ညီရာ ဒီအချိန်ဟာ ကုမ္ပဏီရေရှည်အကျိုးအတွက် ဝါတို့မှာရှိတဲ့ မာနလက်နက်တွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရမယ့် အချိန်မျိုးပဲ ကွာ၊ တခြားလူ မကြည့်နဲ့၊ မာနတွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေနဲ့ အရင်ထည်ဝါခဲ့တဲ့ မင်းမာမိ ဒေါ်သွန်းသီရိတောင် ပျာယာခတ်ပြီး အောက်မှာ ဆင်းကြိုနေရပြီပဲဥစ္စာ၊ လာပါကွာ မကောင်းပါဘူး။”

“ကျွန်တော် မလိုက်ဘူး ဦးသီလထွန်း။”

ရင်ခွင်ညီ နာကျင်စွာ ခေါင်းကိုယမ်းခါနေ၏။

ဒီလို မလောက်လေးမလောက်စား သရုပ်ပျက်အဝတ်အစား

နဲ့ ရောက်လာမယ့် Three Flower ကုမ္ပဏီရဲ့ အရှေ့တောင် အောက်ဆိုင်ရာ အထူးဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ကို အသက်မပါတဲ့ အပြုံးတွေ ပြုံးပြပြီး ဦးညွတ်ကြိုဆိုရမယ်ဆိုတာ သူ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်တော့ဘဲ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ။

ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးသီလထွန်း။ ကျွန်တော့်နာမည်ထက် ရင်ခွင်ညီပါ။ ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို အပြတ်ရှင်းချင်လို့ ကျွန်တော် ခဏပြန်လာတာပါ။

ဦးသီလထွန်း စိတ်ပျက်ပြီး အခန်းထဲကနေ ပြန်လှည့်ထွက်သွား၏။

“ဟွန်း ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

အခန်းထဲက CCTV တွေအားလုံး ရင်ခွင်ညီ ဖွင့်ချနေသည့် သူ ရှေးချယ်လိုက်တာ Super Market ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်တည့်တည့်နေရာကို ချိန်ရွယ်ထားသည့် CCTV ထဲမှ ပုံရိပ်ကလေး။

“ဟင်”

နောက်ဆုံးပေါ် လက်ပြောင်တောက်ပံနေသည့် Land-Cruiser အနက်ရောင်ကားသစ်ကြီးတစ်စီးက CCTV ထဲမှာ ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်လိုက်လေပြီ။ ဒါကိုပဲ ကားဘေးကို ဖုပြုပိုင်းအုံသွားတာ ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာတွေ၊ ရယ်ယာရင်တွေနဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေ။ သည်အထဲမှာမှ ကိုယ့်မာမိက ရှေ့ဆုံးက။

ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင် ကားတံခါးကို ပြေးဆွဲဖွင့်ကြိုလိုက်တာလည်း ကိုယ့်မာမိ။

“တောက်”

ရင်ခွင်ညီ တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လျက် ဆံပင်တွေကြားထဲ လက်ချောင်းတွေထိုးသွင်းကာ မျက်နှာလေးကို စောင်းတင်းမော့ပစ်သည်။

တယ်ဟုတ်ပါလား။

ကားပေါ်ကဆင်းလာတာတောင် ရေညှိစိမ်းရောင် စကတ် အတိုလေးတွေ ဝတ်ထားတဲ့ အရွယ်တူ ဆိုက်တူ ဝင်းနစ်နေအောင် ဖုတ် ကောင်မလေး လေးယောက်က ဘယ်သူမှ အလွယ်တကူ အနားကိုကပ်လို့မရအောင် သူတို့ရဲ့ ဟိုက်ဘော့စ်မမကို ဝန်းရံထားလို့ပါလား။

ဓမ္မပါနိုင်ကတော့

အဖြူရောင် လက်တစ်လုံးကြီး ဒူးဖုံးဂါဝန်ရည်ကြီးနဲ့ပေါ့။

Hongkong Fashion ပြပွဲတွေမှာ ဝတ်ပြတတ်တဲ့ အပေါ်မှာ လည်ဟိုက် အသားကပ်လက်တစ်လုံးကြီးနဲ့ဖြစ်ပြီး ခါးအောက်ပိုင်းကတော့ အဖောင်းအပွလေးတွေနဲ့ အထပ်ထပ်ချုပ်ကာ အဖြူရောင် ဖာပီးပါးလေးတစ်ထပ် အုပ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ရည်လေး။

အောက်မှာစီးထားတာ စိန်စီသောအနက်ရောင်ရှူးကလေး။

လက်မှာပွေ့ကိုင်ထားတာ ခရေဆီရောင် အကောင်းစား အိတ်ကလေး။

ပြုံးကြ ရယ်ကြ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြနှင့်။

ရင်ခွင်ညီ ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ မျက်လုံးလေးတွေ မိုတ်ချ ပစ်သည်။

တကယ်တမ်း ရင်ခွင်ညီမျက်ဝန်းလေးထဲမှာ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာတဲ့ အရိပ်လေးက လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်အချိန်က မိုးတိမ်နန်းတော်ကုမ္ပဏီကြီးကို ဖွင့်သွားတဲ့ အရိပ်စစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်လေးပါပဲ။

“ရှင့်အမေကို မုန်းသလို ရှင့်ကိုလည်း အရမ်းမုန်းတယ်”

“ရှင့်အမေ ရက်စက်လို့ ရေဝေးသချိုင်းနားက ကြည့်ဆိုင်ကလေးမှာ ကျွန်မလက်မောင်းလေးတွေ ပဲ့ကြေပြုတ်ကျသွားမတတ်ကြည့်ကြိတ်စက်ကိုလှည့်ပြီး ထမင်းလေးတစ်လုပ်စားရဖို့ ကျွန်မကြိုးစားခဲ့ရတာလေ။ ဖေဖေ သေသွားတာကိုသိလို့ ရေဝေးသချိုင်းကို မိုးရေတွေ တစ်ကိုယ်လုံးစိုရွှံ့ပြီး ကျွန်မ ပြေးလိုက်ခဲ့တော့လည်း ရှင့်အမေရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေက ဘယ်ကဆင်းရဲသား စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ ကောင်မလေးလဲဆိုပြီး ကျွန်မကိုမောင်းထုတ်ကြလို့ တိုင်အကွယ်လေးမှာ ကျွန်မ ငိုခဲ့ရတယ်”

“ရှင့်အမေဟာ မြင့်လွန်းမေရဲ့သမီးကို မုန်းခဲ့သလို ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့သား ရင်ခွင်ညီကိုလည်း မြင့်လွန်းမေရဲ့သမီးက အသည်းနာအောင်မုန်းတယ်”

“ရှင့်ကို အသည်းနာအောင်မုန်းတယ် ရင်ခွင်ညီရဲ့”

“တောက်”

တောက်တစ်ချက်ကိုခေါက်ပြီး ရင်နာနာနဲ့ပဲ သူ ဂုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိပြီ။ အနှိုင်းမဲ့ နောက်ဆုံးပြောသွားခဲ့သည့် စကားသံ

လေးတွေကို သူ ဘယ်လိုမှ ပြန်ကြားနိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့ပါ။ ကိစ္စတွေအပြတ်ရှင်းပြီးတာနဲ့ ဒီအစည်းအဝေးကြီးကနေလည်း သူ ပြေးထွက်ကျော့ခိုင်းသွားတော့မည်။

အခန်းထောင့်ကွယ်လေးကနေ သူ ဖျတ်ခနဲချိုးကျွေ့လိုက်စဉ်မှာတော့...

“အို”

“ဟာ... ဟာကွာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ သူတိုက်ချလိုက်မိတာ အဖြူရောင်အရိပ်ကလေး။

“ဒေါက်”

“ဘုရားရေ”

ခရေဆီရောင် လက်ကိုင်အိတ်ကလေး ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒေါက်ခနဲပြုတ်ကျသွားလို့ ဒူးကလေးညွတ် ခါးကလေးကိုင်းပြီး ပြန်ကောက်လိုက်မိတာ အရှေ့တောင်အာရှဆိုင်ရာ အထူးဒါရိုက်တာမလေး မေ့ပါနိုင်ပါပဲ။

လှမ်းကောက်ရင်းနှင့်လည်း ဝင်တိုက်မိသူကို မျက်ဝန်းတွေကို ဖျတ်ခနဲပင့်မော့ရင်း ကြည့်မိသည်။

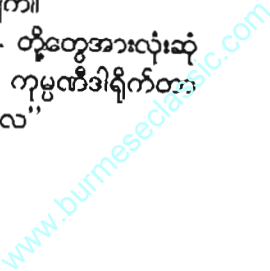
“အို ကြည့်စမ်း၊ တို့က ဘယ်သူလဲလို့၊ You ဝဲ”

“မင်း၊ မင်း”

သူ စကားမပြောနိုင်ပါ။ မေ့ပါနိုင်ကို တောင်းပန်ဖို့လည်း သူ သတိမရနိုင်ပါ။

ဒေါ်သွန်းသီရိက မျက်လုံးတွေပြူးလျက်။

“ရတယ် You ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကဲ... တို့တွေအားလုံးဆုံဘုန်း အစည်းအဝေးစလိုက်ရအောင်၊ ဒီမှာ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာတွေရော ရှယ်ယာရှင်တွေပါ အကုန်ပါလာပြီလေ”

လက်ကိုင်အိတ်ကလေးမှာ ပေကပ်သွားတဲ့ ဖုန်းအစအန
ကလေးတွေကို လက်ကလေးနှင့် ပြန်ချချရင်း မေ့ပါနိုင်က သူ
ဘာမှဖြစ်မသွားခဲ့သလို။

မေ့ပါနိုင်ကို သူ ဒီတစ်ခါ အနီးကပ်လေး အသေအချာ
ကြည့်ခွင့်ရခဲ့ပြီ။

ဒါဟာ မေ့ပါနိုင်တဲ့လား။

ဒါဟာ Three Flower ကုမ္ပဏီက လွှတ်လိုက်တဲ့ အရှေ့
တောင်အာရှဆိုင်ရာ အထူးဒါရိုက်တာမလေးတဲ့လားကွာ။

“ဟား။ ဟား။ ဟား။ ဟား။”

~*~*~

အခန်း (တစ်ဆယ့်ခုနစ်)

“ဒီနေ့ အစည်းအဝေးကြီးကို ကြွရောက်လာတဲ့ မဟာ
ကုဋေကုဋာကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒေါ်သွန်းသီရိနဲ့တကွ ကုမ္ပဏီတာဝန်
ရှိသူတွေ၊ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေ၊ ကုမ္ပဏီရှယ်ယာရှင်တွေ
အားလုံးကို မင်္ဂလာပါလို့ နှုတ်ခွန်းဆက်သပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ မေ့ပါ
နိုင်ပါ”

လက်တစ်လုံးကြိုးလေးနှစ်ဖက်မှာလည်း စိန်တွေစီ။

အနက်ရောင်ရှူးကလေးမှာလည်း စိန်တွေစီ။

လှစံခနဲပြုံးလိုက်တော့မှ လက်ခနဲဖြာသွားရတဲ့ ပုလဲနှစ်
ရောင်သွားတန်းကလေးပေါ်မှာလည်း စိန်လေးတစ်ပွင့်ကို ခေတ်မီစွာ
ကပ်ထားလို့ပါလား။

ဒါကိုကြည့်ကာ နာကျင်စွာပဲ ရင်ခွင်ညီက ပြုံးမိသည်။

“ဒီနေ့ဟာ မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ခညောင်းနေတဲ့ ဒီမဟာ
ကုဋေကုဋာကုမ္ပဏီကြီးကို ရှယ်ယာစည်းမျဉ်းတွေအရ ဥက္ကဋ္ဌအသစ်၊
အမှုဆောင်ဒါရိုက်တာအသစ်တွေနဲ့ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်နဲ့ ဒီအစည်းအဝေးကြီးကို ခေါ်လိုက်ရတာ အားလုံးအသိပဲ
ဖြစ်ပါတယ်”

ဒေါ်သွန်းသီရိကိုယ်တိုင်ကလည်း မေ့ပါနိုင်ကြည့်ကာ ပီတိတွေနဲ့ ဂုဏ်ယူလို့မဆုံး။ သိပ်ကိုလှပသလို သိပ်ကိုလည်း ခေတ်မီ ညက်ညောလွန်းလှတဲ့ မေ့ပါနိုင်လေး။ စကားပြောနေတာ အပြုံး ကလေးနဲ့။

သားကလေးနဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားပြီဆိုတော့ မေ့ပါ နိုင်ကလည်း သူ့အတွင်းရေးမှူးမလေး မေယွန်းဆီကတစ်ဆင့် သိပြီး နေလောက်ရောပေါ့။

ဟွန်း... ခုတော့ ကြည့်ပါဦး။

အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ဟိုကလေးတစ်ယောက်အမေနဲ့ ဘာဆိုင် လို့လဲ။

ဝတ်တာ စားတာ နေတာ ထိုင်တာ ပြုံးတာ ရယ်တာ ဟော... ပြုံးလိုက်တော့လည်း သိပ်ကိုချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ သွားစွယ် လေးက အလှကလေးပေါ်မှာ အယဉ်ကလေးဆင့်လို့ တင့်တယ်သွား ပြန်ပါရောလား။ ကမ္ဘာကိုလှည့်လာတဲ့ စီးပွားရေးပညာရှင်မလေး မေ့ပါနိုင်။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့်။

အနီးကပ်ကြည့်ကြည့် အဝေးကပ်ကြည့်ကြည့် တင့်တယ် လိုက်ပါတီ။ ကျက်သရေရှိလိုက်ပါတီ။ စကားပြောနေတဲ့ အသံလေး ကအစ ကရစ်ကိုသံ၊ ကြိုးကြာသံကလေး။ ဒါကိုတောင် သားတော် မောင် လူမိုက်ကြီး ရင်ခွင်ညီက ခါးခါးသီးသီးငြင်းရတယ်လို့။

ခုလည်း သူကပဲ မကျေနပ်သလို နှုတ်ခမ်းလေးတွေတွန့် ပြီး မဲ့နေတာ။

မိဘက ကောင်းတယ်ထင်လို့ နတ်ပြည်တင်တာကို သင်း တို့က မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချနဲ့။

တော်တော်မိုက်တဲ့ သားကလေး။

“ဟွန်း”

လက်ကလေးပိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လို့ ပြုံးလိုက်မိတာ သားကလေးကို သိပ်ချစ်လို့ပါ။

မေ့ပါနိုင်ရယ်။ ဒီအစည်းအဝေးပြီးတာနဲ့ သားကို မင်း လက်ထဲ အပ်မယ်ကွာနော်။ မင်းနဲ့ဆိုရင် သားကလေးကို အန်တီ စိတ်ချတယ် သိလား။ ဟင်း၊ ဟင်း၊ ဟင်း။

ဒေါ်သွန်းသီရိမှာတော့ အတွေးကလေးနဲ့ ကြည်နူးရ စိတ် ကူးကလေးနဲ့ ပျော်ရွှင်ရနဲ့ပေါ့။

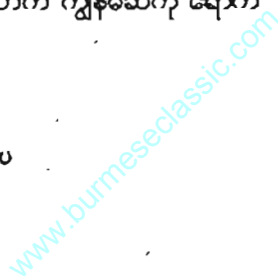
“ဒီလိုအစည်းအဝေးကို ခေါ်ပြီးတော့မှ မထင်မှတ်တဲ့ အဖြစ် အပျက်လေးတစ်ခုက ဒီကို လာခါနီးအချိန်မှာ ဖြစ်သွားခဲ့လို့ ဒီအဖြစ် အပျက်လေးအကြောင်းကို ပြောခွင့်ပြုပါလို့ အားလုံးကို ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်”

ဘာလဲ။ ဘာအဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်သွားလို့ မေ့ပါနိုင်လေး က ဒါကို ပြောခွင့်တောင်းနေရတာလဲ။

“အဲဒီ အဖြစ်အပျက်လေးကတော့ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်အမေ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကျွန်မဆီကို ရောက် လာတာပါပဲ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဘယ်၊ ဘယ်လို”

ဒေါ်သွန်းသီရိတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါအေးစက်သွားရပြီ။
ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အနှိုင်းမဲ့ ရောက်လာတယ်တဲ့။

ကြည့်စမ်း။ ဒါ သက်သက်မဲ့ မေ့ပါနိုင်ကို သွားထောင်တာ။ ယုတ်မာ
လိုက်တာ။ အနှိုင်းမဲ့ရယ်။ ဒါ... ဒါ... သွန်းသီရိကို တစ်ကွက်ကြော့ဖို့
မင်း ကြိုးစားလိုက်တာလားဟင် အနှိုင်းမဲ့။ မင်း ကြိုးစားလိုက်တာ
လား။

ရင်ခွင်ညီကတော့ မျက်တောင်ခတ်လိုက်ဖို့ကိုပင် မေ့လျက်။

“ရောက်လာတာနဲ့ သူဟာ ကျွန်မရှေ့မှာ တရှုပ်ရှုပ်လေး
နဲ့ ငိုပါတယ်။ သိပ်ကို သနားဖို့ကောင်းခဲ့တဲ့ သူ့ဘဝအဖြစ်အပျက်
လေးတွေကိုလည်း ကျွန်မကို မျက်ရည်စက်လက်လေးနဲ့ ပြောရှာပါ
တယ်။ သူက အသက်ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်လေးကတည်းက အရမ်း
နိပ်စက်တဲ့ မိထွေးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး အနိပ်စက်ခံရ၊ သူ့အဖေပိုင်
တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးကိုလည်း မိထွေးက သူ့နာမည်နဲ့ အပိုင်သိမ်းသွားလို့
ဒုက္ခရောက် ဘဝပျက်သွားခဲ့တာပါတဲ့။ မိထွေးက နိပ်စက် သူ့ဖေဖေ
ကလည်း ကံအကဲစီးဒင့်ဖြစ်ပြီး လေဖြတ်ဝေဒနာသည်ဘဝနဲ့
ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခြမ်းသေပြီး စိတ္တဝေဒနာသည် အရူးကြီး
တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ အိမ်ကထွက်ပြေးသွားရင်း
ကျန်စိမ်းသည်မကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကို ရောက်သွားခဲ့တာတွေ၊
အဲဒီအိမ်မှာ ကလေးတွေဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို လျှော်ပေးခဲ့
ရတာတွေ၊ ထမင်းမချက်တတ် ချက်တတ်နဲ့ ထမင်းအိုးတည်ပေး

လင်းလက်အိမ်စာပေ

ခဲ့တာတွေ၊ အိပ်ရတော့လည်း စောင်မပါ ခေါင်းအုံးမပါနဲ့ နောက်ဖေး
ကြမ်းပြင်လေးမှာ လက်ကလေး ခေါင်းချပြီး အိပ်ခဲ့တာတွေ”

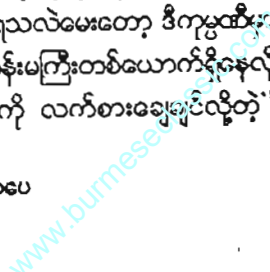
“ဘုရား၊ ဘုရား”

“နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့အဖေသေသွားလို့ ချသွားတဲ့
အသုဘပို့ကားတန်းကြီးနောက်မှာ နီကြောင်ကြောင် ဆံပင်စုတ်ဖွား
လေးနဲ့ စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ အင်္ကျီဟောင်း ထဘီဟောင်းကလေး
ကိုဝတ်ပြီး မျက်ရည်စက်လက်လေးနဲ့ ပြေးလိုက်ခဲ့တာတွေ မိထွေးရဲ့
လူယုံတွေက ကောင်မလေးကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘဲ သူ့အဖေ
ရုပ်အလောင်းနားကနေ ရက်ရက်စက်စက် မောင်းထုတ်ခဲ့တာတွေ”

“ကြည့်စမ်း”

“အဲဒီလိုနဲ့ ဒီအနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဒုက္ခတွေ
ရောက် ဘဝတွေပျက်ပြီး သူ့အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ကို
ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ လမ်းပေါ်မှာတွေ့တဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးယောက်ျား
တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရခဲ့ပါတယ်။
ယောက်ျားနဲ့ကျွန်း ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ
ဒီမဟာကုဋေကုမ္ပဏီကြီးမှာ ဖုန်သုတ် ကြမ်းတိုက် တံမြက်စည်း
လှည်းရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အလုပ်ဝင်ခဲ့ရပါတယ်
တဲ့။ ကျွန်မကလည်း မေးပါတယ်။ တခြားလုပ်စရာ အလုပ်နေရာတွေ
အများကြီးရှိပါလျက်နဲ့ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မျက်နှာ
ထားလေးနဲ့ နိမ့်ကျတဲ့အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ရသလဲမေးတော့ ဒီကုမ္ပဏီမှာ
သူ အရမ်းပုန်းပြီး အရမ်းစိတ်နာခဲ့ရတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရှိနေလို့
လာလုပ်ရတာတဲ့လေ။ အဲဒီ မိန်းမကြီးကို လက်စားချေချင်လို့တဲ့”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

“ဘုရားရေ”
 ဒေါ်သွန်းသီရိ အသက်ရှူမှားရပြီ။
 တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပိတ်နေသမျှ သွေးတွေ အေးခဲရပ်ဆိုင်း
 သွားလုမတတ်လည်း ခံစားချောက်ချားခဲ့ရပြီ။
 မေ့ပါနိုင် ပြောနေတာကတော့ တကယ့်ကို တည်တည်ငြိမ်
 ငြိမ်ကလေးပါပဲ။

အစည်းအဝေးခန်းမကြီးမှာ ရှိနေသမျှလူတွေအားလုံးက
 လည်း ပါးစပ်ကလေးတွေ အဟောင်းသားနှင့် မေ့ပါနိုင်ပြောတာကိုပဲ
 ငေးစိုက်နားထောင်နေကြသည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူပြောတဲ့ စကားလေးတွေ
 ကိုနားထောင်ပြီး ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက် ရင်နှင့်ခွဲရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
 လဲဆိုတော့ အဲဒီကောင်မလေးကို ကလေးဘဝက နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့
 အဓိကတရားခံဟာ ဒေါ်သွန်းသီရိဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

“အဟင့်”

“အို... ဒေါ်သွန်းသီရိ ငိုနေပြီ”

“ကြည့်စမ်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အနှိုင်းမဲ့ရဲ့ တစ်ခါတုန်း
 က မိထွေးဟာ ဒေါ်သွန်းသီရိပဲ”

ရင်ခွင်ညီကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ မျက်
 ရည်တွေ ဝဲလာရလျက် ပြောပါ မေ့ပါနိုင်ရယ်။ မင်းပဲ ပြောပါတော့
 ကွာ။

“အဲဒါကြောင့်မို့ ကလေးတစ်ယောက်အမေဘဝနဲ့ ဒေါ်သွန်း
 သီရိရဲ့သား ရင်ခွင်ညီကို သူ လက်ထပ်ခဲ့ရတာပါတဲ့၊ အဆင့်အတန်း

မတူတာကို သိလျက်နဲ့ သူ့အမေကို မုန်းနေတဲ့စိတ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး
 တော့မှ သူ လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားမိတာကိုလည်း သူ နောင်တရလို့
 အဝေးကိုထွက်သွားပါပြီတဲ့”

“ဟင်၊ ဘယ်လို”

ရင်ခွင်ညီ မေ့ပါနိုင်မျက်နှာလေးကို မော့မကြည့်ဘဲ မနေ
 နိုင်တော့ပါ။

“ကျွန်မ အဓိကပြောချင်တာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာကြတဲ့ ဘဝ
 ရဲ့ ခဏတာအချိန်ကလေးမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေကြောင့်ပဲ
 ဖြစ်ဖြစ် ဘဝကို အမုန်းသံသရာထဲမှာ မလည်စေချင်ပါဘူး။ ကိုယ်က
 ချမ်းသာလို့ ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကိုလည်း အထင်သေးနိမ့်ချမှုတွေနဲ့
 မဆက်ဆံစေချင်ပါဘူး။

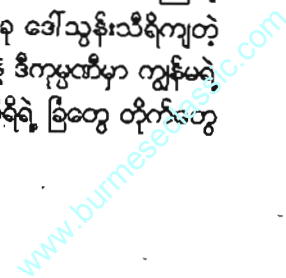
ကျွန်မ ဒေါ်သွန်းသီရိကို မေးချင်တာ ကိုယ် ပြုမှားမိခဲ့သမျှ
 တွေအားလုံးကို နောင်တရပါသလား”

“အန်... အန်တီသွန်းလေ၊ အဟင့်”

“အို... အန်တီသွန်းရယ်”

ဒေါ်သွန်းသီရိ ပြေးဝင်ငိုချလိုက်တာ မေ့ပါနိုင်ရဲ့ ခြေရင်းလေး
 နားမှာပါ။

“မငိုပါနဲ့ အန်တီသွန်း။ ဒီလိုငိုရတာလည်း ကျွန်မ စိတ်
 မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မလေ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကြောင့်
 သူနဲ့ထပ်တူ ကျွန်မလည်း ခံစားခဲ့ရတယ်။ အခု ဒေါ်သွန်းသီရိကျတဲ့
 နောင်တမျက်ရည်တွေကို ဂုဏ်ပြုပေးတဲ့အနေနဲ့ ဒီကမ္ဘာမှာ ကျွန်မရဲ့
 ဣယ်ယာတွေ ဘယ်လောက်ပဲပါပါ ဒေါ်သွန်းသီရိရဲ့ ခြံတွေ တိုက်တွေ

စာချုပ်တွေအားလုံး ကုမ္ပဏီနဲ့တကွ ဒေါ်သွန်းသီရိလက်ထဲကို ကျွန်မ ပြန်အပ်ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားကို ကျွန်မ အပြီးပြန်ပါတော့မယ်”

“ဟာ”
“ဟင်”

“ကြည့်စမ်း”

“ကျွန်မ တစ်ခုပဲ တောင်းပန်ချင်တာက မျက်ရည်စက်လက် လေးနဲ့ ကြေကွဲနာကျင်ခဲ့ရတဲ့ အရိပ်စစ်တစ်ဖြစ်လဲ၊ အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဂုဏ်ပြုပေးတဲ့အနေနဲ့ ဒီမဟာကုဋေကုမ္ပဏီ ကြီးရဲ့ နာမည်ကိုလည်း မိုးတိမ်နန်းတော်ကုမ္ပဏီလို ကျွန်မ နာမည် ပြောင်းချင်ပါတယ်”

“အို”

ကုမ္ပဏီထဲမှာ ရှိတဲ့လူတွေအားလုံး သွက်သွက်ခါအောင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ကြပြီ။ ဒါကိုနားထောင်ရင်း နာကျင်စွာ နှုတ်ခမ်းလေး ကို ကိုက်လိုက်မိတာ ရင်ခွင်ညီပါ။

အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆက်ကလိုက်ပြီး မင်းက ပေး သနားခဲ့တာပေါ့။

“ကျွန်မ ဒေါ်သွန်းသီရိနဲ့ ရင်ခွင်ညီကို တစ်ခုပဲမှာခဲ့ချင်တာ က အဝေးကိုထွက်သွားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေ အနှိုင်းမဲ့လေး ကိုရှာပြီး လက်ထပ်ပေးဖို့ပါပဲ။ ကဲ မေယွန်း၊ အန်တီသွန်းကို ကုမ္ပဏီ စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ စာချုပ်တွေအားလုံး တစ်ခုပဲကျန် ပြန်ပေးလိုက်ပါ”
ဒါကိုနားထောင်ပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့မဲ့လေးနဲ့ ထရပ်လိုက်တာ ရင်ခွင်ညီပါ။

“အဟွန်း နေပါဦး ဒေါ်မေ့ပါနိုင်”

“အို You, You ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောလေ”

“အဝေးကိုထွက်သွားတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ကို ငါပြန်လိုက်ရှာလို့ တွေ့ရင်ရော သူက ငါ့ကို လက်ထပ်ပျံ့မယ်လို့ မင်း အာမခံသလား။ မင်း ကတိပေးသလား”

“ဟာ အဲဒါ အနှိုင်းမဲ့ကိုယ်တိုင် ပေးသွားတဲ့ Promise ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် မင်းပေးသွားတဲ့ စာချုပ်စာတမ်း တွေအားလုံးကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ငါ ပြန်လက်ခံလိုက်ပါမယ်။ ရပြီ ဦးသီလထွန်း၊ ခင်ဗျားလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်တော့”

ရင်ခွင်ညီ ဘယ်သူ့ကိုမှနှုတ်မဆက်ဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက် လာခဲ့ပြီ။

ဇာတ်လမ်းက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီပေါ့။

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ အဝေးကိုထွက်ပြေးသွားတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို လိုက်ရှာရတော့မယ်ပေါ့။

မင်းကရော ငါနဲ့အဝေးဆုံးမှာ ဘယ်အထိပုန်းနေနိုင်မှာလဲ အနှိုင်းမဲ့။

၇၂ ၇၂ ၇၂

အခန်း (တစ်ဆယ့်ရှစ်)

ရန်ကုန် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်အဝင်လမ်း။
 ထိုလေဆိပ်အဝင်လမ်းကလေးရဲ့ လမ်းဘေးကလေးမှာ
 သေသပ်ကျနတဲ့ အနက်ရောင် Arrow Excellency အနောက်
 တိုင်းဝတ်စုံလေးကို သေသပ်စမတ်ကျကျ စတိုင်ကျကျလေးဖြစ်
 အောင် ဝတ်လျက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရပ်စောင့်နေခဲ့တာ တည်
 တင်းတဲ့ မျက်ဝန်းပြာလေးတွေရဲ့ပိုင်ရှင် ရင်ခွင်ညီပါပဲ။
 ထိုအချိန်မှာ ငြိမ့်ခနဲ ကွေ့ချိုးဝင်လာတာ အနက်ရောင်
 လင့်ချောကားသစ်ကြီးပေါ့။ ထိုကားကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
 ရင်ခွင်ညီ နှုတ်ခမ်းအစုံက ခပ်တွန့်တွန့်လေး မဲ့လို့သွားရသည်။
 ဂရုမစိုက်ပါဘူး။
 ခပ်တည်တည် မြောင်ပဲလှမ်းတားပြီး ရင်ခွင်ညီ ပြဿနာ
 ရှာတော့မည်။
 “အို... ကြည့်စမ်း”
 သူ ကားကို လှမ်းတားနေတာလည်း ဟိုက်ဘော့စ်မလေး
 မေ့ပါနိုင်ရဲ့ကား ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

လင်းလက်အိမ်စာပေ

“ရယ်၊ ရင်လိုက် မေယွန်း၊ ဟိုမှာ ကားကိုလှမ်းတားနေတာ
 ရင်ခွင်ညီ”
 သူမ နိုင်ငံခြားကို အပြီးပြန်တော့မှာကိုသိလို့ ကျေးဇူးတင်
 နှုတ်ဆက်ချင်လို့ စောင့်နေတာများလား။
 “You”
 “အဟွန်း၊ မင်း ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါ မေ့ပါနိုင်”
 “You, You ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”
 “အနှိုင်းမဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ငါ တွေ့ချင်
 လို့ မိုးအဆုံး ပြေအနံ့ ငါ လိုက်ရှာတော့မှာလေ”
 “အမလေး... ဖြစ်ရလေ You ရယ်၊ အနှိုင်းမဲ့ကိုရှာတာ
 ဒီလေဆိပ်မှာလာရှာလို့ တွေ့ပါ့မလား၊ You သွားပြီ၊ You ဦးနှောက်
 တွေ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီ”
 “အဟင်း၊ ဟင်း”
 မေ့ပါနိုင်က ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ရင်း ကိုယ်ကလေး လှုပ်
 ကာ ရယ်သည်။
 ထုံးစံအတိုင်း ဝတ်ထားတာလေးက အနောက်တိုင်းဆန်
 ဆန်လေး။
 ခါးတိုအပြတ် ဒူးဖုံးစကတ်အနက်ရောင်လေး။
 “ဘာလဲ မေ့ပါနိုင်၊ မြန်မာပြည်ကို မင်းရောက်လာတော့
 လည်း ဒီလို အရမ်းလန်းနေတဲ့ စတိုင်ကလေးနဲ့၊ ဟော... အခု
 မြန်မာပြည်ကနေ မင်း ပြန်ထွက်သွားတော့မယ်ဆိုတော့လည်း အလန်း
 တကာအလန်းဆုံး အိစက်နေအောင်လှတဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကိုလှုပ်ပြီး
 အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ထွက်သွားတော့မယ်ပေါ့”

လင်းလက်အိမ်စာပေ

“You ရယ်၊ You တို့ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဒီမှာကွ၊ ငါ့မျက်နှာကို မင်း သေသေချာချာကြည့်စမ်း အနှိုင်းမဲ့”

“ဘုရားရေ”

သူခေါ်လိုက်တာ အနှိုင်းမဲ့တဲ့။

“မျက်နှာတစ်ခုကနေ မျက်နှာနှစ်ခုဖြစ်အောင် လူတစ်ယောက် ကနေ လူနှစ်ယောက်ဖြစ်အောင် နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီမိတ်ကပ် ပညာတွေနဲ့ ပုလဲနှစ်ရောင်သွားစွယ်အတုလေးကိုတပ်ပြီး ငါ့မာမိကို လက်စားချေဖို့ မင်း ပြန်လာခဲ့တာ အစည်းအဝေးခန်းမ အပြင်ဘက် ထောင့်ချိုးအကွေ့မှာ မင်းနဲ့တိုက်မိလို့ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ခါး ကလေးညွတ်ကောက်ရင်း မင်း ငါ့ကို အမှတ်စာမဲ့ မော့ကြည့် လိုက်တာလေ”

“သေစမ်း”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကလေး။ ဒါကြောင့်မို့ နှိုင်းနဲ့ မေ့ပါနိုင်ကို တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ သူသိ သွားခဲ့တာ။

“ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးအရွယ် ကောင်မလေး ရေဝေးသချိုင်း မှာ တရှုပ်ရှုပ်လေး ထိုင်ငိုနေတာကို မြန်မာပြည်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မြေး ကလေးကို နိုင်ငံခြားကနေ ပြန်လာပြီး လိုက်ရှာနေတဲ့ အဘွားက ပြန်တွေ့သွားတော့ နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်ခေါ်သွား။ ကနေဒါမှာ ကျောင်းတက်၊ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ဘွဲ့တွေယူ၊ Three Flower ကုမ္ပဏီရှယ်ယာသုံးစုမှာ တစ်စုထည့်ထားနိုင်တဲ့အထိ ချမ်းသာတဲ့

အဘွားက အရှေ့တောင်အာရှဆိုင်ရာကုမ္ပဏီ အထူးဒါရိုက်တာ တာဝန်ပေးတော့ မြန်မာပြည်ထဲကို ပြန်ဝင်လာပြီး ရိုက်စားတွေလုပ်၊ ကြမ်းမတိုက်တတ်ဘဲနဲ့လည်း ကြမ်းတွေဝင်တိုက်၊ ငါ့ကားပေါ်မှာ မင်းလိုက်လာတာတောင် မင်းတပည့်မ မေယွန်းက မင်းစီးတဲ့ကားကြီး နဲ့ ငါ့ကားနောက်ကို လိုက်လာပြီး ငါ့ကို မျက်စိလည်နေအောင် မျက်လှည့်ပြလိုပြန်၊ ကလေးမချီတတ်ဘဲနဲ့လည်း သူများကလေးကို အတင်းခေါ် ဒုက္ခတွေပေးလိုပေး၊ အခု ရင်ခွင်ညီအသည်းကိုပါခွဲပြီး ဘယ်တော့မှ ပြန်ရှာမတွေ့နိုင်တော့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေ အနှိုင်းမဲ့ကို ရှာတွေ့အောင်ရှာခိုင်းနဲ့ မင်းက ထွက်ပြေးတော့မှာပေါ့ လေ”

“သေပါပြီ၊ သေပါပြီ”

သည်တစ်ခါတော့ နှိုင်းကို မေယွန်းလည်း မကယ်နိုင်။ နတ်တွေ သိကြားတွေကလည်း အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ နှိုင်းကို

ကျောခိုင်းလို့။

“ဒီမှာ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ အနှိုင်းမဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မေ့ပါနိုင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရှင်အမေကိုမှန်းလို့ လက်စားလာချေတာ၊ အခု ရှင့်အမေ လည်း မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ နောင်တရပြီး တရားစခန်းကို အပြီးဝင် သွားပြီ၊ ကျွန်မလည်း ကျေနပ်ပြီ၊ ရှင် ကျွန်မရှေ့ကနေ ဖယ်လိုက်ပါ၊ ဟိုမှာ လေယာဉ်နောက်ကျနေပြီ”

“ဪ ဟို လွယ်တယ်ပေါ့၊ ဒီလို စကားတတ်တိုင်း ပါးခွဲ နားချဲ့လေးပြောပြီး လေဆိပ်ထဲဝင်သွားရင် ပြီးပြီပေါ့၊ အဟင်း... ဟောဒီမှာ ကြည့်လိုက်၊ ဒါ မင်းနဲ့တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇာမျှမ်း

www.burmeseclassic.com

ဒီစာချုပ်တွေ ငါ့လက်ထဲမှာရှိနေသရွေ့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ စကတ် အတိုတွေ မျက်စိနှောက်အောင်ဝတ်ပြီး မင်း ထွက်သွားလို့ရမယ် ထင်နေသလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူတုန်းက ယူပြီးတော့မှ ရက်ရက်စက်စက်ထားသွားတယ်ဆိုပြီး အမျိုးသားရေးရာကို တိုင် လိုက်တာနဲ့ မင်း တစ်ချက်တည်း ဂန့်သွားမယ်၊ နားလည်လား။”

“အမလေးနော်၊ အမျိုးသားရေးရာတဲ့၊ ဒီမှာ အဲဒီမရှိတဲ့ အမျိုးသားရေးရာကိုပဲတိုင်တိုင် ကျွန်မ မချစ်လို့ပြန်တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟာ... ရမလား”

“မရလည်း သွားပြီ”

နှိုင်းအပြုံးလေးနဲ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပြီ။

“လိုက်၊ လိုက် ကိုရင်ခွင်ညီရေ၊ တကယ်လို့သာ ရှင် လိုက်မလာရင် လေဆိပ်မှာ မမနှိုင်း မျက်ရည်ကျတော့မှာ၊ အခု တောင် သူ သိပ်ချစ်သွားမိရဲ့သားနဲ့ ခွဲရတော့မယ်ဆိုပြီး မမနှိုင်း တစ်လမ်းလုံး မျက်ရည်လေးဝဲလာတာ”

မေယွန်းက လက်ခုပ်လေးတီးရင်း အော်ကာ အားပေး သည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ နေစမ်းပါဦး”

“ဟာ၊ ရှင် ကျွန်မလက်ကို မကိုင်နဲ့နော်”

“ကိုင်မယ်၊ ကိုင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းဟာ ကိုယ် တရား ဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမ၊ လက်ကိုင်ရုံတင်မကဘူး။ ဟောဒီလို ပန်းလေးကိုလည်း တအားဖက်ပိုင်ခွင့် ရှိသေးတယ်ကွ”

“ဘုရားရေ၊ တစ်သက်လုံး ထိန်းလာတဲ့ အပျိုရည်လေး တော့ ပျက်ပါပြီ”

“ဒီမှာ ဘာလီကျွန်းကိုရောက်တာနဲ့ အဲဒီ အပျိုရည်ခွက် ကြီး မှောက်ကျပြီး စိမ့်ညက်ညက်ကြေအောင်တောင် တစ်စိစိဖြစ်သွား ဦးမယ်၊ ဟောဒီမှာ ဘာလီကျွန်းကိုသွားမယ့် လေယာဉ်လက်မှတ် နှစ်စောင်၊ မယ့်ရင် ကြည့်လိုက်”

“အို... ကြည့်စမ်း၊ ရှင်၊ ရှင်က...”

လေယာဉ်လက်မှတ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ဖူးတင်းဝင်းနှစ် နေအောင်လှတဲ့ အနှိုင်းမဲ့လေးတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားရပြီ။ ထိုအချိန်မှာပဲ...

သူက... နှိုင်းကိုယ်လုံးလေးကို...

တအားသိမ်းကျုံးလို့ ပွေ့ဖက်လိုက်လေတော့...

ဖျတ်ခနဲပင့်ကော့သွားရတဲ့ နှိုင်းရဲ့မျက်တောင်ရှည်ရှည် လေးတွေက...

စိုးထိတ်တိုးထိတ်စွာ...

ချစ်တတ်သော လွန်းတမို